

TRUYỆN
H
H

YÊU

Đặng La Vi Chi

Truyện được edit và đăng tại: hedyhomies.wordpress.com

Mục lục

- [Chương 1: Trở Về Năm Lớp 11](#)
- [Chương 2: Người Mù?](#)
- [Chương 3: Cô Bé Câm](#)
- [Chương 4: Đùng Khóc](#)
- [Chương 5: Sẽ Không Yêu Sớm](#)
- [Chương 6: Coi Thường](#)
- [Chương 7: Cuộc Thi Olympic Toán Học](#)
- [Chương 8: Quán Quân](#)
- [Chương 9: Bá Đạo](#)
- [Chương 10: Thật Xinh Đẹp](#)
- [Chương 11: Lên Đây Đi](#)
- [Chương 12: Lòng Ngực](#)
- [Chương 13: Phát Bệnh](#)
- [Chương 14: Hồi Phục](#)
- [Chương 15: Không Biết Xấu Hổ](#)
- [Chương 16: Ngã Bài](#)

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trở Về Năm Lớp 11

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

Giang Nhẫn cực kỳ ghét dạng nữ sinh như vậy.

"Chị, em xin chị đó. Bên dưới nhiều người như vậy, dù sao chị cũng không mong rằng sau này em ở trường khó mà sống nổi đấy chứ?"

Lúc Mạnh Thính có ý thức trở lại thì đã bị người ta đẩy về phía trước.

Nghe giọng nói quen thuộc này, trong lòng cô run lên, theo bản năng xoay người gắt gao nắm chặt lấy bàn tay cô gái kia.

Thư Lan gần như là hét chói tai: "Chị ơi, đau quá, chị buông em ra đi!"

Lúc này Mạnh Thính mới nhận ra có gì đó không ổn.

Trước mắt cô là một mảnh u ám, giống như cả thế giới đều bị che khuất bởi tấm màn sẫm màu.

Mạnh Thính kinh ngạc sờ khuôn mặt mình, trên sống mũi là một chiếc kính râm, đôi mắt có chút đau. Mà người trước mặt là Thư Lan nhìn qua

khoảng mười sáu mười bảy tuổi, giọng nói có chút non nớt, Thư Lan liếc nhìn cô một cái, cảnh giác nói: "Điều chị đều đồng ý với em, chị sẽ không đổi ý chứ?"

Đôi ý?

Đôi mắt đau đớn của Mạnh Thính nhìn thoáng qua bốn phía, họ đang ở một nơi rất tối, âm nhạc trên sân khấu vang lên, truyền đến phía sau trở nên rất nhạt nhòa. Mạnh Thính cúi đầu nhìn đôi tay của mình, dưới ánh sáng mỏng manh đôi bàn tay trắng nõn yếu ớt trở nên xinh đẹp tinh tế, hoàn toàn không có vết sẹo dữ tợn sau khi bị bỏng, cô không khỏi sửng sờ.

Thư Lan thấy cô khác thường thì trong lòng giật mình, sợ rằng cô phát hiện ra gì đó nên hạ thấp giọng nói: "Chị ơi, kỳ sát hạch này rất quan trọng, nếu như không đậu, lỡ mà ba ba biết được rồi đổ bệnh thì làm sao bây giờ..."

Mạnh Thính lúc này mới quay đầu nhìn cô ta, cô muốn hỏi Thư Lan một điều: Vì sao lại buông lỏng sợi dây thừng khiến cho cô bỏ mạng trong trận lở đất.

Cô biết bản thân đã chết rồi. Nhưng sau cái cảm giác mất đi trọng lượng đáng sợ kia, mở mắt ra lại trở về năm năm trước. Bây giờ trước mặt là một Thư Lan non nớt, cảnh tượng cũng rất quen thuộc. Mạnh Thính nhớ rõ một chuyện, năm cô học lớp mười một được Thư Lan xin giúp đỡ vượt qua bài sát hạch văn nghệ.

Thư Lan nói nếu cô không giúp đỡ, sau này cô ta ở trường sẽ bị người ta coi thường. Thư Lan chỉ học dương cầm được hai năm, hơn nữa cũng không có tài năng đặc biệt nào, cùng lắm chỉ là một đứa gà mờ, Mạnh Thính bị cô ta năn nỉ thật lâu, vì lo lắng cho sức khỏe của Thư ba ba mà cuối cùng cũng đồng ý giúp em gái lần này.

Có lẽ là lần đầu tiên làm chuyện xấu, cuộc đời của cô từ đây trở đi đã trở nên hồng bét.

Sau này chuyện thay mặt đôi đào bị người khác phát hiện, các bạn trong trường đều nhìn cô bằng ánh mắt ý vị sâu xa.

Mà hai tháng sau khi đôi mắt đã tốt hơn, Mạnh Thính bỗng chốc trở thành hoa khôi của trường Thất Trung. Đôi mắt của cô không thấy được ánh sáng đã ba năm, tất cả mọi người đều coi cô là người mù. Nhưng mà vẻ ngoài xinh đẹp của cô ngay trong năm đó không chút nào che giấu cứ vậy mà toát ra sức hút hấp dẫn, rất nhiều nam sinh trong trường thậm chí khi nhìn thấy cô không di chuyển nổi bước chân.

Mạnh Thính lại vì cứu Thư Lan mà bị bóng hủy đi khuôn mặt, tiếp theo đó Thư ba ba gặp bất hạnh, cô bị người thân xa lánh, cuối cùng chết một cách bi thảm trong trận lở đất.

Nhưng ngay phút này đây, Thư Lan trước mặt cô nhỏ giọng nói: "Chị ơi, em cam đoan với chị, đây chỉ là bài sát hạch mỗi ngày, không ảnh hưởng đến các bạn học khác đâu, chẳng lẽ chị mong em sẽ bị người khác xem thường trong suốt ba năm cấp ba hay sao? Nhà chúng ta vốn nghèo, còn vì mắt của chị..." Cô ta đột nhiên dừng lại, thấp thỏm nhìn Mạnh Thính một chút.

Trong lòng Mạnh Thính khẽ run, trong nháy mắt đã hiểu ý tứ của cô ta – vì chữa trị cho đôi mắt của chị mà bây giờ nhà chúng ta mới trở nên nghèo túng như thế.

Nhưng buồn cười hơn chính là, học phí một năm của Thư Lan ở trường này cao đến đáng sợ.

Hơn nữa sống lại một lần, Mạnh Thính đã biết Thư Lan đang gạt cô.

Cái này sao có thể là vì kỳ sát hạch văn nghệ, rõ ràng là vì Giang Nhẫn bên dưới sân khấu. Trong năm này Giang Nhẫn phạm lỗi bị Giang gia ép buộc đuổi đến trường học, tất cả các nữ sinh làm mọi thứ đều là vì muốn lấy lòng anh.

Cuộc thi so tài nghệ ở buổi khai giảng, Thư Lan vì sĩ diện mà liều chết ghi danh, lâm trận mới biết tài nghệ của mình không dùng được nên mới cầu xin Mạnh Thính thay mặt đổi đề.

Ở thành phố H này không ai là không biết nhà họ Giang.

Nhà họ Giang là một gia tộc trăm năm, ở thành phố ven biển này, hơn phân nửa bất động sản đều thuộc dưới trướng Giang gia. Biệt thự mới xây ở khu vực ven biển cũng là tài sản của Giang gia. Không ai biết Giang Nhẫn đã làm sai cái gì, nhưng cho dù là giết người phóng hỏa, kẻ có tiền thì suốt đời vẫn luôn luôn giàu có như vậy. Giang Nhẫn là người thừa kế duy nhất của nhà họ Giang, ai nấy đều biết anh không phải là người tốt lành gì, nhưng vẫn luôn tụ năm tụ bảy tiếp cận anh.

Thư Lan cũng không ngoại lệ.

Cũng không biết cô ta từ đâu biết được lão Giang tổng rất yêu người vợ đã mất của mình. Mẹ của Giang Nhẫn cực kỳ xứng đáng với danh xưng "thục nữ quý tộc" tài hoa hơn người, lạnh lùng như tuyết. Mặc dù đã qua đời đã nhiều năm nhưng Giang tổng vẫn không tái hôn.

Vì thế Thư Lan tính dùng tài nghệ lấy lòng Giang Nhẫn.

Mạnh Thính cảm thấy ngờ ngác, sống lại lần nữa khiến cô vừa cảm thấy biết ơn lại vừa ngỡ ngàng. Cô không biết phải nói gì khi người đứng trước mặt cô giờ phút này đây là đứa em gái Bạch Nhẫn Lang*, Mạnh Thính cũng không biết đối mặt với cô ta như thế nào.

(*) dùng để chỉ những người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Nhưng Giang Nhẫn đâu?

Cô nhớ kiếp trước cậu thiếu niên trèo tường sang đây gặp cô, đuổi theo chiếc xe buýt ba cây số chỉ vì để cô quay đầu liếc nhìn anh một cái – Giang Nhẫn.

Mọi người đều biết Giang Nhẫn rất nóng nảy và không thể kiểm soát được tính khí của mình. Tuy nhiên Mạnh Thính còn biết tình cảm của anh cũng rất bệnh hoạn cố chấp. Kiếp này cô không nên có mối liên hệ nào với anh, theo trí nhớ của cô, mấy năm sau anh sẽ giết người.

Loại người này không thể trêu vào, nhưng chẳng lẽ không thể trốn nổi sao?

"Mời bạn Thư Lan, lớp 11-8."

Giọng nói trong trẻo của MC truyền đến, Thư Lan cẩn thận, vội vàng đội chiếc mũ ren trắng lên cho Mạnh Thính, đưa tay lấy đi kính râm của cô.

Dưới ánh sáng lờ mờ, Thư Lan nhìn thẳng vào cặp mắt trống rỗng nhưng xinh đẹp sáng sủa kia, hơi thất thần.

Ai mà ngờ được bên dưới chiếc kính râm của người mù lại là một đôi mắt còn xinh đẹp hơn cả sao trên trời. Thư Lan vừa thấy ghen ghét vừa thấy vui sướng, bởi vì trong ba năm trở lại đây, tất cả mọi người đều coi Mạnh Thính là người khiếm thị tàn tật.

Chỉ là một người mù, làm sao để người ta đem ra so sánh với một mỹ nhân chứ. Vẻ đẹp bị trói buộc, không ai thèm ngắm nhìn.

Thư Lan tỉnh táo lại, cô ta biết tính tình của người chị gái này rất dịu dàng nên nhẹ nhàng nói: "Chị ơi, em đã dặn bạn em chỉnh lại ánh sáng cho dịu nhẹ một tí rồi, nếu lát nữa mắt chị bị đau thì hãy nhắm lại. Chị đã nhớ kỹ phím đàn chưa? Chắc là sẽ không sao đâu, nhờ cả vào chị đấy."

Nhớ đến sức khỏe ngày càng suy yếu của Thư ba ba khiến Mạnh Thính ngẩn người, dòng suy nghĩ của cô có phần chậm chạp. Cho đến khi bị Thư Lan đẩy lên sân khấu, trong nháy mắt một luồng ánh sáng chiếu rọi xuống cả người cô.

Thư Lan không có gạt cô, vì đôi mắt của cô không chịu được luồng sáng chói lóa mà ánh đèn sân khấu đã được điều chỉnh sang một tông màu dịu nhẹ. Trong năm này đôi mắt của Mạnh Thính mới làm xong phẫu thuật giác mạc, cô đã đeo kính râm hơn ba năm và luôn luôn chống gậy để đi đường. Vừa mới phẫu thuật xong vào tháng trước, vốn dĩ phải để chùng hai tháng mới có thể tháo kính xuống.

Từ lúc cô bước lên sân khấu thì phía dưới bỗng trở nên lặng ngắt như tờ.

Chiếc mũ hoa ren trắng che hầu hết khuôn mặt của cô, lờ mờ có thể nhìn thấy đường nét xinh đẹp và tinh tế của chiếc cằm trắng nõn. Cô mặc một chiếc váy lụa dài màu trắng, bên hông là dây buộc màu đỏ, mái tóc dài xõa tung buông xuống đến phần eo. Bàn chân mang một đôi giày da nhỏ màu đen.

Cô giống như một nữ thần ánh trăng bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Mạnh Thính cup mắt lại, cô biết Giang Nhẫn đang ở phía dưới sân khấu.

Cô tự nói với bản thân không được hoảng hốt, anh ta còn chưa quen biết cô. Bây giờ cô chỉ đang thay thế cho Thư Lan mà thôi.

Cách đó không xa đặt một chiếc đàn piano, màu sắc đen trắng trên phím đàn tỏa sáng rực rỡ mang theo một chút thanh lịch tao nhã.

Mạnh Thính nhìn nó, khoảnh khắc ấy trong lòng có chút dịu dàng.

Cô ngồi xuống ghế, hai tay đặt lên phím đàn, ký ức ấm áp của ngày xưa và khoảnh khắc tiếng đàn piano vang lên, cơ thể cô run rẩy. Rốt cuộc cô cũng cảm nhận được cảm giác sống lại lần nữa một cách chân thật.

Bên dưới là một khoảng tĩnh lặng.

Đây là trường cấp ba, đại đa số mọi người đều sẽ chọn nhảy múa hay đánh đàn ghi-ta, nhưng rất ít người lựa chọn biểu diễn dương cầm.

Sau một lúc lâu, bên dưới có người nhẹ giọng nói: "Nữ sinh lớp tám* à, xinh đẹp quá." Tuy là bóng dáng mờ ảo, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất đẹp mắt, không thể diễn tả thành lời là đẹp ở đâu.

(* là lớp 11-8 (lớp 11 thứ tám) nha mn.

"Cô ấy biểu diễn bài gì thế?"

Có người am hiểu dương cầm đáp: "Bản Sonata viết cho đàn dương cầm số 14 cung Đô thăng thứ của Beethoven*."

(* gốc là The Piano Sonata No. 14 in C# minor, Beethoven đã đặt tên cho nó là "Sonata Quasi una fantasia".

Đô thăng thứ là một cung thứ dựa trên nốt Đô thăng (C#), bao gồm các nốt sau Đô#, Re#, Mi;, Fa#, Sol#, La, Si. Bộ khóa của nó có 4 dấu thăng. Các bạn có thể tìm thêm thông tin trên gg nha. (Nguồn: wikipedia)

"Mẹ nó cái tên gì mà dài quá vậy?"

"... Nó còn được gọi là bản Sonate Ánh Trăng."

"Cô ấy tên là gì?"

"Nghe MC giới thiệu, tên là Thư Lan, học ở lớp tám."

Thư Lan lặng lẽ quan sát phía sau bức màn che, vừa vui mừng vừa cảm hận. Cô ta biết Mạnh Thính rất lợi hại, biết từ khi còn nhỏ rồi. Nếu không phải đôi mắt bị tổn thương, chỉ bằng vẻ ngoài xinh đẹp hớp hồn của Mạnh Thính, mấy năm nay danh tiếng đã sớm vang xa khắp trường rồi.

Tuy nhiên cô ta đang rất vui sướng bởi vì sau buổi trình diễn này, người nổi tiếng chính là cô ta.

Mạnh Thính có lợi hại hơn nữa thì sao chứ? Vinh dự toàn bộ đều là của cô ta.

Hơn nữa, Thư Lan nhìn ra phía sau hội trường.

Phía sau cùng của góc phòng, thiếu niên tóc bạc ném ra đôi K cuối cùng trong tay, tiếng đàn piano cũng vang lên sau đó. Anh ngược mắt nhìn lên sân khấu.

Tim Thư Lan đập nhanh hơn, Giang Nhẫn...

Năm nay Giang Nhẫn để một đầu tóc nhuộm màu khói bạc chói lóa, anh mặc chiếc áo sơ mi và áo khoác ngoài màu đen, áo khoác rộng mở mang theo vài phần ngỗ ngược. Anh ngồi không có phép tắc trên ghế, nhưng lại ngồi trên tay vịn phía trên, một chân tùy tiện cong lên, chân kia thì gác lên phần đệm mềm mại trên ghế của một nam sinh ngồi bên.

Chỗ ngồi của bạn học kia bị giẫm đạp dơ bẩn nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ cứng đờ ngồi im.

Hạ Tuấn Minh nhìn lên sân khấu, miệng há lớn, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần: "Cô ấy học ở trường chúng ta?" Anh ta lăm bằm trong lòng, không giống à nha.

Đám người ở trường trung học Lợi Tài này toàn là lớp con em của mấy kẻ có tiền, một đám có thành tích tồi tệ, chỉ giỏi ăn chơi trác táng,

nhưng cái cảm giác nữ sinh kia mang lại thật không giống xiu nào...

Nói sao nhỉ, thuần khiến sạch sẽ không thể tưởng tượng nổi, đem bọn họ trong nháy mắt biến thành những tên côn đồ cắc kè.

Phương Đàm cũng lấy làm ngạc nhiên, nhịn không được liếc sang Giang Nhẫn.

Giang Nhẫn châm điếu thuốc nhưng không hút, chỉ kẹp ở đầu ngón tay. Cảm nhận được ánh mắt của Phương Đàm, anh ngậm điếu thuốc vào trong miệng: "Nhìn ông mày làm cái gì? Mày cũng tin vào mấy lời đồn đãi kia à?"

Phương Đàm sợ anh tức giận: "Không tin."

Bọn họ biết rõ, Giang Nhẫn cực kỳ ghét dạng nữ sinh như vậy.

Bởi vì mẹ của anh Nhẫn chán ghét ba anh toàn thân đều toát ra mùi tiền tục tũn dốt nát, khi nhìn anh Nhẫn và ba của anh ấy mãi mãi cũng như đang nhìn vào những thứ bẩn thỉu.

Loại đàn bà này tâm tư vĩnh viễn đều cao hơn trời. Cũng không nghĩ lại một chút, nếu không có tiền chất đồng thì làm sao cô ta có được cuộc sống nhàn nhã cơm áo không lo chứ.

Vị trí của Giang Nhẫn ở khá xa nên không thấy rõ cô gái kia trông như thế nào. Nhưng biểu diễn quả thật rất tốt, hai ngón tay của anh để điếu thuốc xuống. Ánh mắt vẫn rơi trên người cô.

Hàng mi dài của Mạnh Thính khẽ rủ xuống, điều cô nhạy cảm nhất chính là ánh mắt của Giang Nhẫn. Lần này cô không ngốc, ngón tay cô ấn xuống, cô phải thay đổi một phím đàn, cố tình phát ra một âm thanh sai. Mạnh Thính đàn thiếu mấy âm trên phím đàn, người xem bên dưới lúc này

không còn cảm giác kinh ngạc nữa mà bắt đầu ríu rít âm ì lên, chín người mườì ý.

Thư Lan sững sờ một cách khó tin.

Mạnh Thính sao lại đàn sai được?

Tiếng cười nhạo của Giang Nhẫn vang lên, chỉ có nhiều đây trình mà cũng dám lộ diện để mất mặt? Anh đời đi ánh mắt, kêu Hạ Tuấn Minh xào lại bài.

Mạnh Thính không muốn làm Thư ba ba thất vọng, nhưng cũng không nghĩ sẽ giúp Thư Lan. Kiếp trước cũng bởi vì dồn hết công sức vào ngày hôm nay rồi để cho Thư Lan trở thành người có tiếng tăm khắp trường, đến khi chuyện thay mặt đổi đào bị phát hiện, sức ảnh hưởng mới có thể lớn đến vậy.

Biểu diễn xong cô cúi người chào, chịu đựng hai mắt đau đớn mà rời khỏi. Thư Lan nhanh chóng kéo cô đến phòng thay đồ: "Sao chị lại đàn sai vậy..."

Mạnh Thính tìm kính râm đeo lên, chỉ có ánh sáng này mới khiến cô dễ chịu. Cô không trả lời Thư Lan, Thư Lan vì gấp gáp chuyện khác nên không thèm để ý: "Chúng ta mau đổi lại quần áo."

Hai chị em thay quần áo xong, Thư Lan nhịn xuống căng thẳng trong lòng, dặn dò Mạnh Thính: "Chị nhớ đi ra từ cửa sau đó."

Mạnh Thính nghe đột nhiên giữ chặt cánh tay của cô ta: "Thư Lan, em ghét chị lắm đúng không?"

Trong nháy mắt sắc mặt Thư Lan cứng đờ, hồi lâu mới cười nói: "Chị ơi, chị nghĩ đi đâu vậy, chị tốt như vậy sao em nỡ ghét chị được. Thư Dương không thích chị nhưng em vô cùng thích chị nha."

Mạnh Thính buông tay cô ta ra, mệt mỏi nhắm mắt lại. Nói dối.

Sống lại lần nữa cô mới hiểu, cặp anh em long phượng thai Thư Lan và Thư Dương này, một người bên ngoài thích cô, nhưng lại hận sao cô không chết đi. Một người bên ngoài lạnh nhạt, nhưng lại tình nguyện góp tiền giúp cô điều trị bệnh. Lòng người khó dò, nhất định phải trả một cái giá thật đắt mới có thể thấu hiểu.

Chỉ tiếc rằng kiếp trước cô còn chưa kịp trưởng thành đã phải bỏ mạng.

Nhưng kiếp này sẽ không.

Trở lại năm lớp mười một này, hết thầy đều có thể làm lại từ đầu.

Mạnh Thính đưa mắt nhìn Thư Lan nhắc váy vôi vàng đi ra ngoài, cô biết cô ta muốn đi tìm Giang Nhẫn. Kiếp trước vì một câu không tề đây hờ hững của Giang Nhẫn làm cho Thư Lan cực kỳ phấn khích. Nhưng bây giờ thì sao? Giang Nhẫn sẽ hứng thú với thứ giả mạo như Thư Lan sao?

Cô cầm lấy cây gậy chống của mình, đẩy cửa sau đi ra ngoài. Tháng mười, đã vào thu, những chiếc lá vàng rơi vào tầm mắt, nhưng trước mắt cô lại là một mảnh màu xám. Tiếng chim hót véo von mang theo vài phần lạnh lẽo của mùa thu, những bông hoa ở hai bên đường dần nở rộ, có vài bông tỏa ra hương thơm nhàn nhạt sau cơn mưa.

Mặt trời đã ló dạng, Mạnh Thính nhắm mắt lại, chậm rãi đi về phía trước. Ca phẫu thuật rất thành công, hai tháng nữa là cô đã có thể một lần nữa nhìn thấy bầu trời và ánh nắng rồi. Kiếp này mọi thứ vẫn còn kịp.

"Anh Nhẫn, nhìn bên kia..." Hạ Tuấn Minh muốn nói lại thôi.

Từ cửa sổ phòng nghỉ nhìn xuống, bầu trời trong xanh như đã được gột rửa. Một nữ sinh mặc đồng phục trường Thất Trung, chống gậy đi về

phía công trường.

Giang Nhân khoác tay lên bệ cửa sổ, ánh mắt nhìn theo ngón tay đang chỉ của Hạ Tuấn Minh, dừng lại ở bóng lưng gầy yếu của Mạnh Thính.

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Mù?

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Bạn học giỏi trường Thất Trung ời, bạn thật sự bị mù à?"

Hạ Tuấn Minh nghi ngờ nói: "Bị mù? Còn mặc đồng phục của Thất Trung?"

Giang Nhẫn nhai kẹo cao su, cô đang lảo đảo tìm đường, nhìn qua có vẻ chật vật đáng thương. Dường như cô nữ sinh trường Thất Trung này không quá quen thuộc với địa hình trong trường bọn họ, dần dần biến mất trong tầm nhìn của họ.

Hồi lâu sau Hạ Tuấn Minh không nhìn theo nữa, chợt nhớ đến chuyện mờ ám nào đó, cười một tiếng: "Anh có nhớ nữ sinh vừa mới biểu diễn dương cầm lúc nãy không? Cô ta nói rất muốn kết bạn với chúng ta."

"Mày thích à? Thích thì tự mà chơi đùa."

Hạ Tuấn Minh nhún vai: "Người ta là tới tìm anh đó nha anh Nhẫn, anh nói vậy sao mà được?"

Giang Nhẫn nhớ tới cái nhìn thoáng qua trên sân khấu: "Thành, đưa cô ta tới."

Cặp mắt của Thư Lan phát sáng đi đến, khoảnh khắc nhìn thấy Giang Nhẫn lập tức đỏ mặt: "Bạn học Giang Nhẫn."

Trên tay cô ta đang cầm chiếc mũ dạ màu trắng.

Một khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ hiện ra, bộ dáng cũng không tệ lắm. Giang Nhẫn nhìn Thư Lan một chút, uể oải lên tiếng: "Thích tôi?"

Thư Lan không ngờ anh lại thẳng thắn đến vậy, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên, tim đập rất nhanh, có hơi kích động, cô ta cố gắng kiềm chế bản thân, duy trì vẻ dịu dàng thanh nhã: "Giang Nhẫn, tớ cảm thấy cậu rất ưu tú."

Giang Nhẫn cười ra tiếng: "Vậy cô thử nói xem con mẹ nó tôi có chỗ nào ưu tú?"

Thư Lan còn chưa kịp trả lời, Giang Nhẫn đã châm điếu thuốc: "Ưu tú ở chỗ hút thuốc đánh nhau? Hay là giết người phóng hỏa? Hay là nói chuyện hai ngày trước tôi đánh thầy giáo đến nỗi phải nhập viện?"

Sắc mặt Thư Lan tái mét: "Tớ tin là có hiểu lầm gì trong chuyện này, cậu không phải người như vậy."

Giang Nhẫn gác chân sang một bên: "Xem qua báo cáo kiểm tra của tôi chưa? Triệu chứng nóng nảy, gắt gỏng là gì có biết không?"

Thư Lan làm sao biết mấy điều này, cô ta chỉ biết tính khí Giang Nhẫn hơi thất thường chút thôi, không nghĩ đến anh cũng có bệnh nữa. Sắc mặt cô ta thay đổi liên tục, cuối cùng quả quyết nói: "Tớ không để ý!"

Giang Nhẫn gầy gầy tàn thuốc, giọng điệu mỉa mai: "Thiếu tiền đến nông nổi này rồi sao? Nhưng theo tôi thấy thì cô quá xấu rồi. Sao không tới trường Thất Trung kể bên nhìn xem bộ dạng của Thẩm Vũ Tình kia như thế nào. Không thấy tôi đang giễu cợt cô à? Cút!"

Thẩm Vũ Tình là hoa khôi bên trường Thất Trung, năm nay học lớp mười một.

Nghe đồn bây giờ đang là bạn gái của Giang Nhẫn, nhưng có rất nhiều người không tin. Hơn nữa, cho dù là vậy thì chuyện có mới nới cũ trên đời này còn hiếm gặp nữa hay sao?

Thư Lan mang theo một trận nhục nhã bị đuổi ra ngoài, biết tính khí Giang Nhẫn bất thường không thể chọc vào nên chỉ có thể ngậm miệng không dám hó hé.

Trong lòng ngập tràn lửa giận càng thêm oán hận Mạnh Thính, nếu không phải tại chị ta đàn sai...

Trong phút chốc Thư Lan nhớ đến câu nói kia, so với cô ta thì Thẩm Vũ Tình xinh đẹp hơn, cô ta ngẩn người.

Cô ta biết người có vẻ đẹp có thể sánh ngang với Thẩm Vũ Tình – Mạnh Thính. Đó là một loại vẻ đẹp thuần khiết lay động tận xương tủy, nhưng vì đôi mắt bị thương mà vẻ đẹp ấy bị thu liễm lại đã nhiều năm.

Từ nhỏ Mạnh Thính đã thu hút sự chú ý của nhiều người, cho đến bây giờ Thư Lan vẫn nhớ như in lần đầu gặp được cô bé Mạnh Thính mười tuổi, đó chính là một loại cảm giác kinh ngạc khiến cho người ta khó quên. Vẻ đẹp không nhiễm chút bụi trần, sinh ra chính là khiến người khác tự ti.

Tin chắc ai ai cũng đều khao khát muốn chạm vào một món quà pha lê quý giá như vậy.

Thư Lan căn rắng, một mặt nghĩ thầm, so với Mạnh Thính thì Thẩm Vũ Tình là cái thá gì chứ? Mặt khác lại nghĩ, thật là may khi Giang Nhẫn trước giờ chưa hề quen biết Mạnh Thính.

Mạnh Thính từ trường Lợi Tài đi ra ngoài, trường Thất Trung bên cạnh cũng đã tan học.

Giữa hai ngôi trường có hai điểm liên kết, bên trái là trường công lập Thất Trung, những học sinh xuất sắc có thành tích cao đều xuất thân tại đây. Bên phải là trường tư nhân cấp cao Lợi Tài, tình trạng giáo dục ở đây hỗn loạn kinh khủng, nhưng đa số tập trung đều là những kẻ có tiền. Nơi đó là thiên đường của một đám ăn chơi trác táng.

Hai ngôi trường này từ lúc bắt đầu thành lập đã đối chọi gay gắt. Bên Thất Trung khinh thường Lợi Tài là những kẻ vô học, dốt nát, thành tích kém cỏi. Còn người bên Lợi Tài thì coi Thất Trung là mấy kẻ nghèo hèn tự cho mình là thanh cao.

Mạnh Thính nhịn không được ngược mắt nhìn lên màn hình điện tử trong trường của mình.

Năm đó màn hình này dùng để thông báo hay tuyên truyền các sự kiện lớn, những dòng chữ màu đỏ nhấp nhô xuất hiện trên màn hình màu đen...

Bài diễn thuyết của giáo sư Trương Hoành nổi danh của đại học B, hoan nghênh các bạn học tham gia, địa điểm...

Đôi mắt cô nhói đau, chớp mắt không được, nhắm mắt cũng không xong.

Dòng chữ phía sau hiện lên: Thời gian hôm nay – 20xx, ngày 11 tháng 10, 19:03, Thứ năm.

Không phải đang nằm mơ, cô thật sự đã trở lại năm năm trước. Cuộc đời ngắn ngủi của cô cũng biến chuyển trong một năm này. Mạnh Thính xúc động muốn khóc to một trận, nhưng cuối cùng nhìn sân trường vắng vẻ sau khi tan học, cô nắm chặt quai đeo cặp đi về phía trạm xe buýt.

Tuyến xe buýt về nhà cô không nhiều, nửa tiếng có một chuyến. Mạnh Thính từ trong người lấy thẻ học sinh của mình ra, đứng trước trạm chờ đợi.

Cô đợi mười phút, quan sát thật kỹ mỗi một chiếc xe dừng lại. Đây là con đường trở về nhà, kiếp trước có biết bao lần đều muốn về nhà, kiếp này cuối cùng cũng đạt được ý nguyện.

Nhưng xe buýt còn chưa tới thì phía xa truyền đến âm thanh chói tai từ động cơ của chiếc xe đua miền núi, cô nắm chặt cây gậy, lông mi run rẩy. Trong lòng có một dự cảm không lành.

Xe mô tô bay như tên bắn, xé gió lao tới.

Hạ Tuấn Minh huýt sáo, ồ một tiếng: "Anh Nhẫn, nhìn xem nữ sinh bị mù gặp ở trường lúc này kìa."

Ánh mắt Giang Nhẫn dưới lớp nón bảo hiểm quét đến.

Tiếp sau đó, đầu xe rẽ ngang, dừng ngay trước mặt Mạnh Thính. Mạnh Thính nhịn không được lui về sau một bước.

Cơn gió thổi tung mái tóc của cô, những sợi tóc bị thổi bay về phía sau vai, phần tóc cắt ngang trước trán có hơi bừa bộn.

Giang Nhẫn dừng hẳn xe lại, đưa tay cởi nón bảo hiểm xuống.

Hạ Tuấn Minh và Phương Đàm theo sát phía sau cũng ngừng lại.

Mạnh Thính nhớ rõ Giang Nhẫn trong năm này.

Năm này anh đi bấm lỗ tai, trên đó đeo một viên kim cương đen. Mái tóc ngắn màu bạc của anh phô trương lộ liễu không hề gò bó, nếu đổi lại là người khác thì sẽ làm hủy đi hình tượng đó, nhưng diện mạo Giang Nhẫn rất có khí chất anh hùng, không phải cái loại "tiểu thịt tươi" mà mấy năm sau này rất được yêu thích, đó là một loại khí chất mang tính ngang ngược và cứng rắn. Anh quả thật là một thiếu niên hư hỏng.

(edit đoạn này câu chữ loạn cả lên @@ mn đừng ném đá nhé)

Hạ Tuấn Minh nhìn không được mở miệng hỏi cô: "Bạn học giỏi trường Thất Trung ời, bạn thật sự bị mù à?"

Mạnh Thính không biết tại sao bọn họ dừng xe ở đây, nghe có người hỏi thì khựng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Giang Nhẫn cúi đầu nhìn cô hồi lâu, ánh mắt lướt qua mái tóc dài của cô, "Người bên Thất Trung đến trường bọn này làm gì?"

Mạnh Thính vừa nghe trong lòng liền căng thẳng, không biết tại sao ở đây mà cũng gặp được anh, cô kiên quyết chờ người ra không nói lời nào.

Phương Đàm nhướn mày: "Còn bị câm nữa à?"

Mạnh Thính mím môi, bộ dạng yên lặng, khẽ gật đầu một cái.

Cô gật đầu hai lần nhưng đều không trả lời mấy câu của Giang Nhẫn. Anh treo mũ bảo hiểm trước xe, nhếch môi: "Học sinh giỏi, lên xe tôi đưa cô về nhà nào. Không lấy tiền đâu, phải yêu thương người tàn tật chứ."

Hạ Tuấn Minh thiếu chút nữa cười to, con mẹ nó cái gì mà yêu thương người tàn tật, ha ha ha! Sao không dìu người ta qua đường luôn đi.

Phương Đàm cũng nhìn cười.

Mạnh Thính nhẹ nhàng lắc đầu, không thèm so đo với anh.

Dáng đứng của cô rất thẳng, bây giờ là mùa thu, bên trong cô mặc một chiếc áo len mỏng, bên ngoài khoác thêm đồng phục rộng thùng thình và huy hiệu của trường Thất Trung. Mặc dù nhìn không ra dáng người của cô, nhưng bên ngoài lại lộ ra phần cổ tinh tế và làn da trắng nõn làm cho người ta có một loại xúc cảm mang tên yếu điệu mềm mại.

Giang Nhẫn từ trong túi lấy bật lửa ra chơi đùa.

Ngọn lửa hiện lên trước mắt, anh quan sát cô, chiếc kính râm che đi hơn nửa khuôn mặt, cô nắm chặt cây gậy cho người mù trong tay, có một chút yếu đuối gầy gò, cô đang khấn trương.

"Trong túi có cái gì, mau lấy ra." Ánh mắt Giang Nhẫn rơi xuống mu bàn tay như ngọc của cô, cô thật sự rất trắng trẻo, cây gậy màu đen được cô cầm giống như một miếng ngọc bích.

Mạnh Thính không muốn chọc giận anh, chỉ mong anh nhanh chóng đi khỏi. Vì vậy cô rất nghe lời mở khóa cặp ra đưa cho anh nhìn. Nói thật cô cũng đã quên trong đó đựng thứ gì rồi.

Khóa kéo được mở ra, bên trong là một cuốn sách vật lý, một cuốn sách tiếng Anh, một cái hộp bút, hộp mắt kính, ví tiền lẻ.

Cuối cùng là một hộp dâu tây nhỏ.

Mùa này rất khó mua được dâu tây, đây là thứ mà Thư ba ba đã tốn rất nhiều công sức từ phòng thí nghiệm bên kia chọn lựa ra những trái dinh dưỡng trong nhà kính. Chỉ thu hoạch được một hộp nhỏ, ông ấy đưa cho Mạnh Thính mang đến trường phòng khi đói bụng thì có thể ăn.

Nhưng mà năm ấy Mạnh Thính không nỡ ăn nên đã đưa nó cho em gái Thư Lan.

"Đưa hộp dâu tây đây."

Ngón tay Mạnh Thính run run, nghe thấy thì không nhúc nhích.

Thôi bỏ đi, cũng không phải việc gì lớn, không nên chọc anh ta tức giận. Bàn tay trắng nõn của cô đưa hộp dâu tây ra.

Đám người Hạ Tuấn Minh vừa ngạc nhiên vừa hổ thẹn khi cướp đoạt đồ của cô. Cô từ đầu đến cuối đều không hề tức giận một chút nào, tính tình thật sự tốt đến không tưởng. Đó chính là một loại khí chất mà bọn họ không cùng đẳng cấp.

"Đứng xa như vậy làm gì, mau qua đây, không lẽ còn muốn ông đây qua dìu cô?"

Mạnh Thính giương mắt lên, có chút không quen nên chớp chớp mắt. Nhìn qua vị trí của anh, cô đem hộp dâu đưa đến.

Giang Nhãn rũ mắt nhìn cô.

Làn gió tháng 10 trong lành mát mẻ, khuôn mặt trắng nõn kia bị che khuất hơn phân nửa bởi chiếc kính râm, nhìn qua không rõ ràng. Khi cô tiến lại gần, dường như anh ngửi được hương hoa thoang thoảng.

Cô đặt chiếc hộp lên trước xe anh, sau đó thối lui rời xa.

Một giây sau đó xe buýt đã đến.

Mạnh Thính đeo chắc cặp, không nói một lời nắm chặt chiếc gậy cho người mù rồi lên xe buýt. Bước đi của cô không nhanh không chậm, giống như chưa từng gặp qua bọn họ, cũng không tỏ cáo hành vi "cướp đoạt" của bọn họ với người trong xe buýt.

Đám người Phương Đàm ghen hòng trở mắt nhìn. Hạ Tuấn Minh không nhịn được nhỏ giọng nói: "Anh Nhãn bắt nạt người ta làm gì chứ."

Khi để một người mù sẽ có cảm giác thành tựu sao? Chỉ là một nhỏ
câm thôi mà.

Vừa câm vừa mù, thật tội nghiệp.

Đến khi xe buýt đã đi xa.

Giang Nhẫn dùng ngón tay cái gạt phẳng cái hộp dâu tây trong suốt
kia, cũng không quan tâm nó đã được rửa sạch hay chưa mà cầm lên một
trái ném vào trong miệng.

Vị ngọt ngoài ý muốn.

Hạ Tuấn Minh nhìn thấy mà thèm, cũng nhịn không được nói: "Anh
Nhẫn cho em một trái với."

Giang Nhẫn đầu cũng không quay lại, dính liền với hộp dâu tây, sau
đó ném phẳng cả hộp vào thùng rác, một phát trúng đích.

"Chưa chín." Anh nói.

"..."

"..."

Thôi bỏ đi, không cho ăn thì thôi vậy.

Giang Nhẫn chân dài một bước lên xe, nón bảo hiểm cũng không thềm
đội vào. Cô ấy có thể đặt chính xác hộp dâu tây lên xe của mình, mù thật à?
Hay là giả vờ đây?

Mạnh Thính về nhà, cô lấy chìa khóa ra từ ví tiền, tay run run mở cửa.
Cô thật sự có thể về nhà rồi.

Thiếu niên ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách nghe thấy tiếng động liền quay đầu, trông thấy Mạnh Thính thì lạnh nhạt quay đi chỗ khác xem tiếp trận bóng.

Thư ba ba mặc tạp dề trong phòng bếp nhanh chóng lau tay đi ra, nhẹ nhàng mỉm cười: "Thính Thính về rồi à, mau rửa tay rồi ăn cơm tối nào. Tiểu Lan không về cùng con sao? Hôm nay không phải con đi xem nó biểu diễn à?"

Một lần nữa nhìn thấy Thư ba ba sau khi ông mất, Mạnh Thính không nhìn được hai mắt đỏ cả lên.

Thư ba ba là cha dượng của Mạnh Thính, tên là Thư Chí Đồng. Sau khi Mạnh Thính và mẹ xảy ra tai nạn xe cộ, mẹ cô qua đời, đôi mắt của cô bị thương. Thư ba ba một mình nuôi nấng ba đứa con, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ đến sẽ vứt bỏ Mạnh Thính, ngược lại còn đối xử với cô như con đẻ của mình.

Thư ba ba có một cặp anh em sinh đôi không cùng trứng Thư Lan và Thư Dương.

Lúc trước Mạnh Thính cảm thấy mình ở trong căn nhà này rất xấu hổ nên cô luôn cố gắng nghe lời hiểu chuyện, chăm sóc hai đứa em nhỏ hơn mình gần hai tháng. Nhưng bây giờ đây cô vô cùng cảm kích ông trời có thể cho cô cơ hội được làm lại, có cơ hội được báo đáp công ơn của Thư ba ba.

Cô nhất định sẽ không để ông xảy ra chuyện lần nào nữa, để ông đời này được an hưởng tuổi già.

Cô để cặp xuống, nhớ đến chuyện của Thư Lan thì khẽ nói: "Thư Lan nói em ấy sẽ ăn ở bên ngoài, buổi tối em ấy có tiệc ăn mừng."

Trong lòng Mạnh Thính vô cùng rõ ràng, vừa mới gặp được Giang Nhẫn, nói cách khác, Thư Lan vẫn như cũ thất bại.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Giang Nhẫn đều không thích Thư Lan. Xem như vận mệnh cũng thật khéo.

Buổi tối trước khi ngủ cô sờ cặp mình, nhìn thấy ảnh chụp trông cực kỳ buồn cười trên thẻ học sinh của mình.

Vì suy nghĩ cho đôi mắt của cô mà Thư ba ba đã chỉnh ánh sáng trong phòng ngủ của Mạnh Thính tối lại. Tấm hình này chắc là được chụp vào lúc nhập học năm lớp mười, khi đó đôi mắt của Mạnh Thính nhiều lần bị nhiễm trùng, không thể nhìn ánh sáng quá mạnh. Vì vậy, giáo viên đã yêu cầu cô che một tấm vải trắng, sau đó để người ta chỉnh lại ảnh chụp cho cô.*

(đoạn này cv để chữ P nên mình không hiểu lắm, xuống dưới nữa để chữ PS nên lập tức suy ra là PhotoShop, hahaha thiệt là may phù phù)

Những ai đã trải qua đều biết kỹ thuật chụp hình của trường học cực kỳ khủng khiếp.

Năm đó PS còn chưa có phát triển mạnh như mấy năm sau này, đôi mắt kia âm u đầy tử khí, màu sắc vừa không phù hợp vừa không hài hòa làm cho chính bản thân Mạnh Thính cũng phải giật mình.

Vì là nhìn nó một thời gian dài, từ lớp mười đến lớp mười một, các bạn học đều cho rằng dù Mạnh Thính có một đôi mắt khỏe mạnh đi chăng nữa thì bộ dạng trên thẻ học sinh cũng chỉ được như thế này.

Mạnh Thính cất tấm hình vào chỗ thích hợp trong cặp, cũng không ghét bỏ nó. Chỉ là cô có chút nhớ thầy cô và các bạn học.

Tác giả có lời muốn nói:

Mạnh Thính, mù lòa, không thể nói chuyện, thật là đáng thương.

Mọi người lúc đầu: Mạnh Thính thật tội nghiệp quá, ba mẹ qua đời, đôi mắt còn bị như vậy, đáng dấp còn...

Về sau——

Nữ thần Mạnh Thính, đại mỹ nhân tài năng chiếm lấy ánh mắt đồng tình của mọi người.

Tất cả mọi người:...

Chương 2 đây mn ơi~ mình up truyện hơi lâu chút mn ráng kiên nhẫn đợi nha. Love u ❤️

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cô Bé Câm

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

Anh nhìn cô đi khỏi, không biết vì sao đột nhiên nhớ đến chiếc hộp dâu tây mà anh đoạt từ tay cô.

Ngày hôm sau là thứ Sáu.

Mạnh Thính uống xong sữa bò, Thư Chí Đồng theo thường lệ kiểm tra đôi mắt của cô rồi nói: "Sau này ba ba chỉ có thể rảnh vào cuối tuần về nấu cơm cho các con thôi, phòng nghiên cứu bận rộn nhiều việc, Thính Thính với Thư Dương mai mốt có thể ăn cơm ở trường không?"

Thư Dương dạ một tiếng.

Mạnh Thính cũng gật đầu.

Thư Chí Đồng lại nói: "Thư Dương phải chăm sóc Thính Thính thật tốt biết chưa? Con bé là chị của con, đôi mắt thì bất tiện, mấy chị em con phải đồng lòng, đừng để ai khi dễ chị của con."

Thư Dương nói: "Chị ấy không cần con chăm sóc."

"Cái thằng này..."

Thư Chí Đồng hơi xấu hổ, sau đó kéo Mạnh Thính qua, có chút xin lỗi nói: "Thính Thính, con đừng so đo với nó nha."

Mạnh Thính cười nói: "Không đâu ạ, Thư Dương mạnh miệng vậy thôi chứ mềm lòng lắm ạ."

Thư Chí Đồng có chút ngượng ngùng: "Vậy Thư ba ba làm phiền con thêm một chuyện nữa nha."

"Tối qua Tiểu Lan không có về nhà, con bé nói ngủ ở nhà bạn học. Nó lớn rồi, có nhiều chuyện ba không thể quản được nữa, ba chỉ sợ ở trường..." Ông dừng một lát, nghĩ đến con gái lại thở dài, "Ba sợ nó yêu sớm, còn con vừa hiểu chuyện lại ngoan như vậy, con giúp ba giáo dục nó được không?"

Mạnh Thính vẫn còn để ý đến chuyện kiếp trước Thư Lan bỏ mặc cô đến chết.

Nếu Thư Lan không buông sợi dây thừng kia ra thì cô đã không chết. Huống hồ, cô bất chấp nguy hiểm xuống dưới đó là vì đi tìm em trai mất tích bên trong ngọn núi bị sạt lở. Cô không rõ nguyên nhân vì sao Thư Lan buông sợi dây ra, trong lòng cô luôn tồn tại một cái gai.

Nhưng khi nhìn người cha trước mặt vì lo lắng cho con cái mình mà hai bên tóc mai dần bạc đi, Mạnh Thính không nói được gì, cuối cùng chỉ nhẹ gật đầu.

Mạnh Thính và Thư Dương một trước một sau đến trường học.

Hai người họ đều học lớp mười một trường Thất Trung, Mạnh Thính học lớp thứ nhất, Thư Dương học lớp thứ hai.

Cả hai đều đứng nhất lớp.

Mạnh Thính nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cậu thiếu niên, từ sau khi bị bỏng, chính Thư Dương và Thư ba ba đã kiên trì giúp cô chữa bệnh. Hai người họ chưa bao giờ từ bỏ cô.

Bóng dáng Thư Dương càng lúc càng xa, khi cậu đã băng qua đường một lúc lâu, cậu quay đầu nhìn Mạnh Thính, dừng bước chân và im lặng đợi cô.

Hai người đến trường lúc 7:45, rồi lặng lẽ bước vào lớp học của mình.

Mạnh Thính vừa đến, nhiều bạn trong lớp cũng chào đón cô.

"Chào buổi sáng, Mạnh Thính."

"Buổi sáng tốt lành nhé."

Trong năm này thì Mạnh Thính là ủy viên môn Tiếng Anh của lớp.

Mọi người đều biết hoàn cảnh bất hạnh của cô, cô và mẹ bị tai nạn giao thông, mẹ qua đời còn bản thân cô thì bị mù. Nhưng chính vì thành tích học tập xuất sắc của cô, vốn dĩ từ trung học cơ sở được tuyển thẳng lên Thất Trung. Kết quả sau nhiều lần kiểm tra của cô đều đứng hạng nhất, ngoại trừ việc phải phẫu thuật mà vắng thi lần đó ra thì cô quả thật là một tấm gương đáng để noi theo.

Vậy nên khi thấy cô chống gậy mang kính râm đi học, mọi người đều không hề cười nhạo cô. Thậm chí ngay từ đầu đã đối xử vô cùng tốt với cô.

Ngồi cùng bàn với cô là một nam sinh đeo kính. Tính tình rất nhút nhát hay xấu hổ, bình thường không hề giao lưu với các bạn trong lớp, rất siêng năng học hành, nhưng thành tích không hiểu sao không tiến bộ nổi.

Nữ sinh bàn trước vẻ mặt hưng phấn quay đầu lại: "Thính Thính đến rồi!"

Mạnh Thính cong môi cười một tiếng, có chút hoài niệm, giọng nói như làn gió dịu dàng của tháng Ba: "Triệu Noãn Chanh."

Triệu Noãn Chanh mặc cô chỉnh sửa lại đầu tóc bị cơn gió sáng sớm thổi loạn, quay sang Mạnh Thính nhìn không được hạ thấp giọng nói: "Thính Thính cậu nhớ xin học bổng đó nhé, mẫu đơn đã được phát xuống rồi đó." Cô biết gia cảnh của Mạnh Thính không được tốt, cực kỳ đau lòng cho cô gái không được yên ổn này.

"Ừ."

Chủ nhiệm của lớp một là cô giáo tên Đường Hiếu Lệ, cô ấy dạy ngữ văn, tràn đầy trí thức.

Mạnh Thính chăm chú lắng nghe những kiến thức quen thuộc này, từ từ ghi chép bài học.

Tuy rằng cầm bút không quen, nhưng cô cực kỳ nghiêm túc.

Nam sinh ngồi cùng bàn với cô là Hồng Huy cũng không nhìn được nhìn qua xem cô viết cái gì. Cậu ta rất ham học, thành tích không thể đi lên nhưng cũng không gấp gáp, vừa hay người kế bên đứng hạng nhất, cậu ta luôn không nhìn được mà muốn "vụng trộm thỉnh kinh".*

(*) mình lấy cụm từ này trong cv luôn, có nghĩa là lén lút học hỏi kinh nghiệm.

Mạnh Thính cảm nhận được ánh mắt của cậu ta, cô để lộ cuốn tập ghi chép ra.

Khí chất dịu dàng sạch sẽ của cô làm cho Hồng Trí* cảm thấy ngưỡng mộ. Trong lòng cậu ta nghĩ, chẳng trách sao nhiều người lại nói Mạnh Thính rất tốt, không những vậy cô còn rất dịu dàng đáng yêu.

(*) chỗ này tác giả để tên nam sinh này là Hồng Trí mà không phải Hồng Huy như ở trên nên mình không biết tên bạn này rốt cuộc là gì lun. Thôi thì đợi thử xem mấy chương sau tác giả để tên gì rồi mình sửa lại nha.

Sau một tiết học, Mạnh Thính cuối cùng cũng tìm được cảm giác khi còn học ở trường cấp ba.

Vì thiếu hụt tiền nong mà những cái bàn học và quạt ở Thất Trung đã cũ kỹ. Ghế ngồi không vững chắc, động một cái liền kêu ken két.

Đồ vật duy nhất còn mới trong phòng học chính là chiếc bảng đen dùng ở các lớp học.

May là đang vào thu nên không cần dùng quạt nhiều, nhưng những cơ sở vật chất này khiến cho mọi người cảm thấy có một sự chênh lệch rất lớn.

Bởi vì ngôi trường cách vách đã sớm gắn máy điều hòa và hệ thống sưởi ấm.

Người ta thì an tâm thoải mái mà hưởng thụ, bọn họ mùa hè thì chịu nóng, mùa đông thì chịu lạnh, đúng là không phải ai cũng giống ai.

Khoảng cách giữa người giàu và người nghèo chính là lớn như vậy.

Tiết đầu vừa kết thúc, trong trường xảy ra chuyện.

Bên ngoài hỗn loạn một trận, Mạnh Thính ngồi yên trên ghế. Một lát sau Triệu Noãn Chanh đi vào. Vẻ mặt cô ấy kích động khi hóng được chuyện bát quái: "Thẩm Vũ Tình lớp mười bốn muốn đến trường kể bên trường mình, đến tiết học cô ta cũng không có mặt trong lớp, cậu đoán xem là vì sao?"

Trong lòng Mạnh Thính lộp bộp.

Vì sao ư? Còn sao nữa chứ, đương nhiên là vì Giang Nhẫn.

Quả nhiên, Triệu Noãn Chanh nói: "Cô ta là vì một nam sinh học trường bên đó. Cậu đừng nhìn thường ngày cô ta bày ra bộ dạng kiêu căng là vì người ta được mệnh danh là hoa khôi đó nha, không thèm để ai lọt vào mắt. Vậy mà bây giờ lại đi giành trai với một nữ sinh bên kia, có buồn cười không chứ?"

Lưu Tiểu Di ngồi bàn sau cũng nghe thấy, chen vào nói: "Đó là do lai lịch của nam sinh kia rất lớn."

Tin tức bên Thất Trung không nhạy, đến tháng Chín thì Giang Nhẫn mới nhập học trường Lợi Tài. Ở bên đó tiếng tăm bay xa, nhóm học sinh giỏi bên Thất Trung ít biết về anh.

Triệu Noãn Chanh trợn mắt, cô cũng có chút ít khí thế của một học sinh giỏi: "Có thể lợi hại bao nhiêu chứ, có thể lên được trời luôn sao?"

Lưu Tiểu Di nhún vai: "Đúng là không biết trời cao đất rộng, cậu biết tập đoàn Tuấn Dương không? Công ty bất động sản lớn nhất trong nước đấy, đó là công ty nhà anh ta mở."

Triệu Noãn Chanh: "... Mẹ nó."

Lưu Tiểu Di là người tiên phong trong việc nắm bắt tin tức, không nhịn được nói tiếp: "Tuần đầu tiên khi nhập học anh ta đã đánh giáo viên trong lớp phải nhập viện, nhưng bây giờ vẫn yên ổn tiếp tục đến trường. Dạng người kiểu này Thẩm Vũ Tình coi trọng cũng không có gì kỳ lạ."

Thuở thiếu thời, đủ phách lối cũng là một loại vốn liếng.

Nhiều bạn trong lớp bắt đầu vây quanh lại: "Sao anh ta đánh giáo viên vậy?"

"Lá gan lớn thật, giáo viên mà cũng dám đánh."

"Có tiền thì có gì ghê gớm đâu, kêu ngạo như vậy sau này ra đời thì xã hội sẽ dạy cho anh ta thế nào là làm người."

"Cái này thì có gì đâu, không cần cố gắng gì cả chỉ cần thừa kế tài sản là được rồi."

Một đám người cười nói vang dội.

Trong âm thanh náo nhiệt đó, Mạnh Thính đột nhiên đứng lên.

Triệu Noãn Chanh vội vàng nói: "Thính Thính, cậu đi đâu vậy?"

Mạnh Thính nhíu chặt chân mày, ban đầu chuyện này không có quan hệ gì đến cô, nhưng cô biết, bây giờ cái cô hoa khôi kia muốn đi tìm người nào. Đó chính là em gái của cô, Thư Lan.

Cô không muốn quan tâm Thư Lan chút nào, nhưng lời dạn dò của Thư ba ba ban sáng lại vang vọng bên tai.

Thư ba ba già rồi, sức khỏe cũng ngày một yếu đi. Công việc trong phòng thí nghiệm nếu mà không chú ý cẩn thận, tia phóng xạ ở đấy sẽ tấn công ông. Cả đời của ông chỉ biết lo lắng cho con của mình, có thể nói ông là vì Mạnh Thính nên mới qua đời.

Mạnh Thính quay đầu lại trả lời Triệu Noãn Chanh: "Tớ thấy không khỏe lắm, cậu giúp tớ xin nghỉ với cô giáo nhé."

Triệu Noãn Chanh vội vàng gật đầu.

Mạnh Thính đi đến cổng trường, chú bảo vệ không cho cô ra ngoài. Cô ít khi nói dối, nhưng mà nếu bây giờ không làm vậy thì sẽ không ngăn được những chuyện sắp xảy đến, cô chỉ chỉ đôi mắt của mình: "Chú ơi, mắt của con khó chịu quá."

Chú bảo vệ biết cô, cô bé nổi tiếng hiền lành chăm chỉ trong trường, vì vậy mà nhanh chóng cho cô ra ngoài.

Trường trung học cách vách dễ đi vào hơn nhiều, bảo vệ chỉ là một cái "thùng rỗng kêu to". Lúc Mạnh Thính đi đến trước cửa lớp 11-8, bên trong phòng học ồn ào náo nhiệt một trận.

Thẩm Vũ Tình không đến một mình, cô ta còn dẫn đám chị em theo.

Thư Lan cũng không phải bánh bèo, lúc Mạnh Thính đi vào nghe được cô ta nói: "Cho dù cô là bạn gái của Giang Nhẫn thì sao chứ, ai mà không biết sinh nhật hôm trước của cô anh ấy không có tham dự, sau đó cũng chỉ ném cho cô vài tờ tiền."

Thẩm Vũ Tình tự cao tự đại, sức chiến đấu cũng không thua kém: "Anh ấy không quan tâm đến tao thì tao vẫn là bạn gái của anh ấy, mà mới có bao lớn mà học người ta cướp bạn trai của người khác, mà có giáo dục hay không hả?"

Người bên cạnh trầm trồ khen ngợi.

"Hiện trường" vợ chính cấu xé tiểu tam, tất cả đều vì một nhân vật làm mưa làm gió Giang Nhẫn. Thật sự có trò hay để xem!

Lúc Mạnh Thính tiến vào, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên người cô.

Trang phục của cô gái mù này cũng quá bắt mắt rồi. Cô đi vòng qua đám người, kiểm chế ý định muốn mắng Thư Lan ngay trong lớp học. Thư Lan nổi giận: "Chị đến đây làm cái gì? Chuyện của tôi, tôi tự lo được. Chị về mà đọc sách của chị đi."

Ánh nhìn chăm chú của người khác làm Thư Lan xấu hổ, giống như họ đang nói, thì ra chị của cậu là một người mù nha.

Sắc mặt Mạnh Thính bình tĩnh: "Thư ba ba buổi sáng có nói qua với chị, ông rất lo cho em. Ông ấy không dễ dàng gì nuôi chúng ta khôn lớn."

Thư Lan nhú mày, muốn phản bác.

"Em thắng được Thẩm Vũ Tình thì sao, người khác sẽ nhìn em như thế nào? Ngay cả Thẩm Vũ Tình mà Giang Nhẫn còn không thèm để ý, anh ta sẽ để ý em sao?" Mạnh Thính nói, "Chuyện em bảo chị giúp em đánh đàn, bạn bè của em có biết không? Em có chắc chắn rằng họ sẽ không nói ra hay không?"

Thư Lan lúc này mới giật mình.

Tối hôm qua cô ta không có về nhà, rất nhiều người nhìn thấy cô ta đi tìm Giang Nhẫn. Chính vì lòng hư vinh quấy rối, ngày hôm sau quả nhiên có tin đồn nói Giang Nhẫn thích cô ta, mang cô ta ra ngoài chơi suốt đêm, cô ta cũng không phản bác lại, vì vậy mà Thẩm Vũ Tình đã tìm đến.

Thư Lan do dự nói: "Bọn họ đương nhiên là không nói..." Nhưng cuối cùng vẫn có chỗ cố kỵ, sau đó cô ta quyết định chấm dứt tranh cãi, nhìn Thẩm Vũ Tình nói: "Chuyện kia chỉ là tin đồn, tối qua tôi ngủ ở nhà Lâm Mộng, cô ấy có thể làm chứng."

Lâm Mộng gật đầu.

"Vậy à, mày cũng không nhìn xem mình có bộ dạng gì." Thẩm Vũ Tình châm chọc một câu, lúc này mới bỏ qua.

Lúc đi ra ngoài cô ta đặc biệt quan sát Mạnh Thính bên ngoài lớp học một chút, cô gái này cô ta biết. Học ở trường Thất Trung, lớp 11-1, đôi mắt bị mù.

Mạnh Thính và Thư Lan biết nhau sao?

Rốt cuộc Thư Lan không có giống như kiếp trước vì lòng hư vinh mà đấu đá với Thẩm Vũ Tình.

Sắc mặt Thư Lan khó coi: "Chị mau đi về đi, chuyện biểu diễn đàn đừng để người khác phát hiện."

(Ồ thì ra lúc Mạnh Thính nói chuyện với Thư Lan không ai nghe thấy hết à ^^, làm mình cứ tưởng chuyện lộ ra rồi kkk)

Mạnh Thính xoay người xuống lầu: "Biết rồi." Mục đích của cô và Thư Lan không giống nhau, nhưng chung quy đều không muốn để Giang Nhẫn biết người đánh đàn hôm đó chính là mình.

Sân trường vào tháng Mười mát mẻ yên tĩnh.

Điều kiện bên Lợi Tài so với Thất Trung đâu chỉ tốt gấp bội, các phòng học và cơ sở vật chất đều mới tinh. Bên này cây xanh khỏe mạnh, tươi tốt, còn Thất Trung so ra thì thê thảm đến cùng cực.

Cô đi xuống lầu, xuyên qua con đường nhỏ dự định mau chóng về lớp học.

Một trái bóng rổ từ sau cây bay tới, suýt chút nữa là đập vào cô.

Phương Đàm bên kia chau mày: "Trúng người rồi à?"

Đám người Giang Nhẫn không nhúc nhích, Hạ Tuấn Minh chạy tới thấy Mạnh Thính thì quay đầu hô to: "Anh Nhẫn, là bạn học bị mù hôm qua mới gặp."

Ánh mắt Giang Nhẫn nhìn qua.

Mạnh Thính ngăn người, liền đi khỏi trường học.

Giang Nhẫn đón lấy trái bóng trong tay Phương Đàm, tạo thế ném bóng đi, bóng rơi ngay trước mặt Mạnh Thính, nảy lên thật mạnh, cô dừng bước lại.

Giang Nhẫn đút tay vào trong túi, anh mặc đồng phục chơi bóng có in số 05, người cao chân dài, đi đến chưa đầy hai phút.

Anh một bước đạp lên trái bóng, nở nụ cười châm biếm: "Bạn học, bạn nhìn thấy được rồi à?"

Nếu không thì làm sao biết dừng lại. Mù rồi thì sao thấy được nguy hiểm.

Anh cách cô rất gần, tuy giờ đang là mùa thu, nhưng anh vì mới vận động nên mái tóc bạc bên trên xuất hiện một tầng mờ hôi mỏng. Trên lâu vì anh mà ồn ào đến khí thế ngất trời, anh lại không chút nào để ý.

Mạnh Thính nhú chặt chân mày, năm nay anh cao 1m87, cao hơn cô đến 27cm, khi anh cúi đầu nhìn cô làm cho cô có cảm giác ngọt ngào.

Lúc anh đưa tay lấy đi kính râm của cô, cô cuống quýt dùng gậy đẩy tay của anh ra.

Cây gậy cho người mù được làm bằng gỗ rất cứng, chạm vào xương cốt tạo ra âm thanh làm người ta kinh sợ.

Mấy người ở đây đều ngậy ngấn cả người.

Trên mặt Giang Nhẫn không có ý cười, anh nói: "Ông đây không có quan niệm không đánh nữ sinh."

Hạ Tuấn Minh vội vàng giữ chặt Giang Nhẫn: "Anh Nhẫn, được rồi được rồi mà, cô ấy là người mù đó. Chắc là trùng hợp đánh trúng anh thôi."

Giang Nhẫn mắc chứng nóng nảy, đây là bệnh tình khó mà kiềm chế được.

Ai cũng không dám chọc anh, Hạ Tuấn Minh thấy sắc mặt anh không tốt, không dám kéo nữa.

Mạnh Thính cũng biết.

Bầu không khí yên tĩnh hồi lâu.

Mạnh Thính có chút sợ hãi, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tôi xin lỗi, đôi mắt của tôi không thể nhìn ánh sáng được." Âm thanh nhẹ nhàng, giống như cơn gió Giang Nam vây quanh lấy người ta. Mềm mại, lại trong veo.

Giang Nhẫn có hơi thất thần giây lát.

Chờ đến khi anh hoàn hồn thì cô đã hoảng loạn đi khỏi.

Bước chân cô hơi loạng choạng, chắc là nghĩ anh sẽ đánh cô.

Mùa thu của tháng Mười, bộ đồng phục phối hai màu xanh trắng tôn lên bóng dáng mảnh mai tinh tế của cô.

Hạ Tuấn Minh ngơ ngác nói: "Thì ra không phải người câm." Giọng nói thật dễ nghe, ngọt lịm từ bên trong. Không quá yếu điệu nhưng lại ngọt ngào đến không ngờ.

Giang Nhẫn cúi đầu nhìn mu bàn tay mình, trên đó đỏ ửng một mảng.

Bà nó, cây gậy chết tiệt kia đánh vào cũng thật đau quá.

Phương Đàm sau một lúc lâu mới đến hỏi: "Anh Nhẫn, anh chạm vào kính râm của người ta làm gì?"

Anh ta không nghe Giang Nhân nói Mạnh Thính không bị mù, chỉ dựa vào suy nghĩ của chính mình mà nói: "Cô ta bị mù, lờ như lúc tháo kính xuống nhìn thấy hai tròng mắt trống rỗng không có con mắt thì anh định làm gì?" Anh ta nói xong liền lấy hai tay chọc vào mắt mình, mẹ nó, đáng sợ quá, đôi mắt muốn cay xè luôn rồi.

Giang Nhân không nói chuyện.

Anh nhìn cô đi khỏi, không biết vì sao đột nhiên nhớ đến chiếc hộp dâu tây mà anh đoạt từ tay cô.

Nếu không phải bị câm thì vì sao lúc trước cô không chịu nói chuyện với anh, đây là coi rẻ trường học của bọn họ sao?

Anh hung hăng lau mu bàn tay mình, bà nó, chẳng cái gì mà chẳng, giống y hệt bà mẹ của anh, nhưng ít ra bà ta còn có chút vốn liếng.

Còn cô ta là thá gì chứ? Mắt thì bị mù, còn không biết tự lượng sức mình, tự cho mình là thanh cao.

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đùng Khóc

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

Đùng khóc chứ, cũng đâu có hung dữ gì với cô đâu.

Trước khi tan học vào buổi chiều, Triệu Noãn Chanh sắp xếp lại các mẫu đơn.

Triệu Noãn Chanh là ủy viên hoạt động trong lớp, nếu trường học có tổ chức các sự kiện hay hoạt động nào thì đều do cô ấy tiến hành tổ chức cho các bạn học tham gia. Tờ rơi tuyên truyền của cô ấy đang để trên bàn.

"Cuộc thi Olympic tiểu học và trung học toàn quốc chính thức bước vào giai đoạn khởi đầu, hoan nghênh tất cả các bạn học sinh tham dự."

Mục đáng chú nhất trên tờ rơi màu đỏ chót là một dòng chữ màu đen ngay chính giữa với nội dung: Tiền thưởng cho người đạt hạng nhất là tám nghìn vạn.

Tám nghìn vạn*.

(*) theo mình tra khoảng gần 30 triệu VND thôi à ^_^

Mạnh Thính có chút ngấn ra, những năm này thì tám nghìn vạn cũng không phải là số tiền nhỏ, tiền lương hàng tháng của Thư Chí Đồng ở viện nghiên cứu cũng đã được sáu nghìn vạn. Học bổng mà cô dành được cũng lên đến năm ngàn.

Hoàn cảnh trong nhà kỳ thật rất khó khăn, vì tiền phẫu thuật cho đôi mắt của cô mà Thư ba ba phải hồi hải ngược xuôi, vay tiền từ thân thích khắp nơi. Vào mỗi cuối tuần đều có họ hàng thân thích thúc giục Thư ba ba chuyển khoản trả tiền. Thư Chí Đồng chỉ có thể cười xoa dịu, vừa xin lỗi vừa hứa hẹn, lúc này những người đó mới thôi không hối thúc nữa.

Sau này vì không thể kéo dài hơn nữa, Mạnh Thính còn xảy ra chuyện bị hủy khuôn mặt, Thư ba ba đành phải làm công việc nguy hiểm nhất liên quan đến phóng xạ.

Triệu Noãn Chanh không chú ý Mạnh Thính lơ đãng, vừa thu dọn cặp sách vừa thuyết giảng chuyện bát quái cho cô: "Lần trước sinh nhật của Thẩm Vũ Tình, nghe đồn là Giang Nhẫn không có tham dự. Sau đó không biết thế nào mà cô ta nói rằng vào buổi tối cuối tuần Giang Nhẫn đã mời tất cả bạn học trong lớp đến vui chơi ở Tiểu Cảng Thành. Thính Thính, cậu biết Tiểu Cảng Thành là nơi nào không?"

Mạnh Thính lắc đầu.

Cặp mắt của Triệu Noãn Chanh phát sáng: "Tớ cũng chưa đến đó bao giờ, nhưng nghe nói chi phí một đêm ở đó lên đến mấy vạn tiền." Cô ấy hưng phấn đi qua đi lại chép chép miệng, "Ai cũng nghĩ là Thẩm Vũ Tình khoe khoang, nhưng Giang Nhẫn thực sự có rất nhiều tiền nha, còn rất hào phóng nữa. Haizz, ai kêu Thẩm Vũ Tình người ta xinh đẹp như vậy chứ, chúng ta làm gì có cơ hội nữa."

Mạnh Thính cụp mắt, đưa tay cầm lấy tờ đơn rồi nghiêm túc viết tên mình lên đó.

Cô hiểu rõ trên đời này rất không công bằng, có người chỉ cần vung tay đã tiêu tiền như nước, có người vì cuộc sống mà phải mưu sinh khắp nơi.

"Thính Thính, cậu muốn đăng ký tham gia thi Olympic Toán à?"

"Ừ."

"Cậu đã học qua hết rồi à?"

"Khi còn nhỏ tớ có học qua một chút, bây giờ còn thời gian hai tuần, chỉ cần tớ luyện tập nhiều một chút thì có thể thử."

Triệu Noãn Chanh không khỏi cảm thấy Mạnh Thính thật lợi hại.

Trong lòng Mạnh Thính thở dài, dù gì phần thưởng đến tám nghìn vạn lạng, không được cũng phải được. Cô không muốn Thư ba ba làm việc chung với phóng xạ, hơn nữa quan trọng nhất chính là không được lâm vào vết xe đổ bị hủy khuôn mặt trước kia, sau đó phải nghĩ cách kiếm thật nhiều tiền.

Nhưng bây giờ cô chỉ mới mười bảy tuổi, còn đang học lớp 11. Thư ba ba chắc chắn không muốn làm chậm trễ việc học hành của cô, nhưng nếu cô tham gia thi đấu thì sẽ không giống.

Mạnh Thính ngăn người, cô nhìn vào tờ đơn tuyên truyền các cuộc thi của Olympic, đột nhiên cô đã biết làm thế nào để kiếm được tiền.

Cô hỏi Triệu Noãn Chanh: "Ngoại trừ tuyên truyền cuộc thi Olympic Toán ra thì còn cuộc thi nào nữa không?"

"Có nha, còn có cuộc thi hùng biện Tiếng Anh, nhưng cuộc thi đó sẽ tổ chức vào mùa hè."

Mạnh Thính có hơi thất vọng.

Triệu Noãn Chanh nghĩ nghĩ: "Nhưng mà tớ nghe nói trường cách vách chúng ta có rất nhiều hạng mục giống như thế này, nào là ca hát khiêu vũ đánh đàn, trường của bọn họ rất chú trọng người có tài nghệ. Nhưng Thính Thính à..." Triệu Noãn Chanh nhìn cô, muốn nói lại thôi, hồi lâu sau mới nói, "Thôi, không có gì."

Đôi mắt của Thính Thính bị thương, sao có thể tham gia các cuộc thi như khiêu vũ hay biểu diễn dương cầm được.

Hôm nay đến lượt Triệu Noãn Chanh trực nhật, ở trường Thất Trung thì trực nhật không có gì phức tạp, sau khi tan học chỉ cần lau sạch bảng đen, đóng cửa sổ cẩn thận là được.

Mạnh Thính cùng Triệu Noãn Chanh hỗ trợ lẫn nhau.

Lúc hai người đóng cửa sổ lại thì phát hiện thôi xong rồi, từng trận sấm sét vang lên, cơn mưa đột nhiên đổ ào ào không báo trước. Triệu Noãn Chanh mắng thăm một tiếng.

"Thính Thính, cậu có mang dù không?"

Mạnh Thính không mang theo.

Triệu Noãn Chanh cũng không mang.

Mấy năm này Thất Trung không có trang bị sẵn ô dù cho học sinh, Mạnh Thính vì chờ Triệu Noãn Chanh nên ở lại, Thư Dương đã sớm về rồi.

Hai cô gái đi lên tầng một, nhìn màn mưa như trút nước bên ngoài, có chút phiền muộn. Trường của bọn họ không cho phép mang điện thoại theo, trong năm này Mạnh Thính vốn dĩ cũng chẳng có chiếc điện thoại nào, cô nhìn đồng hồ điện tử - 18:32.

Thư ba ba tan tầm lúc chín giờ tối.

Triệu Noãn Chanh cũng lo lắng bất an: "Ba tớ tan làm chắc sẽ đi đón tớ."

Vừa dứt lời, bên ngoài cổng trường học có mấy chiếc xe thể thao chạy vào. Chiếc xe thể thao màu trắng bạc nhìn rất ngẫu và bắt mắt rẽ ngoặt một đường, dừng lại ở khu dạy học của bọn cô.

Cầm đầu là một chiếc siêu xe.

Khi cửa sổ xe hạ xuống, Mạnh Thính nhìn thấy khuôn mặt của Giang Nhẫn.

Cánh tay anh khoác trên vô lăng, nhìn về phía Mạnh Thính. Mạnh Thính cúi đầu xuống, né tránh ánh mắt của anh.

Triệu Noãn Chanh vội vàng kéo Mạnh Thính lui về phía sau, trong lòng nghĩ thầm chú bảo vệ đi đâu rồi, sao lại để đám cấp cao này lái xe vào trường.

Không bao lâu sau, trên lầu truyền đến những tiếng cười vui vẻ, Thẩm Vũ Tình cùng mấy nữ sinh đi xuống.

Chiếc xe thể thao với giá trị không nhỏ kia làm cặp mắt của mấy cô gái ở đây đều phát sáng.

Tất cả đều rớt rít thi nhau lấy lòng: "Chào Giang thiếu, Hạ thiếu."

Hạ Tuấn Minh nhướn mày: "Các mỹ nữ lên xe đi, đừng để bị ướt."

Mấy cô gái chia nhau cùng lên xe. Thẩm Vũ Tình ngồi trên xe của Giang Nhẫn.

Chân Giang Nhẫn đặt trên bộ ly hợp*, đôi mắt đen nhánh đột nhiên nhìn về một góc yên tĩnh mà cô gái kia đang tránh mưa: "Cô kia..." Anh cũng không biết gọi cô là gì, "Lên xe, đưa cô đến trạm xe buýt."

(*) Bộ ly hợp (bộ côn) là bộ phận trung gian thường nằm giữa động cơ và hộp số của động cơ. (Các bạn tìm hiểu thêm trên gg nha)

Mạnh Thính ngược mắt lên.

Tạm thời cô chưa thích ứng được với đôi mắt này, nhìn nhiều sẽ bị đau. Nhưng bây giờ trời đang âm u ảm đạm, cô không cần phải nhắm mắt lại.

Mạnh Thính lắc đầu: "Cảm ơn anh, tôi không cần đâu."

"Lên xe, đừng để tôi nói lần thứ ba." Giọng điệu của anh dường như sắp hết kiên nhẫn.

Mạnh Thính hé miệng, không ngờ Thẩm Vũ Tình thò đầu ra: "Cậu là học sinh lớp 11-1 có đôi mắt không tốt phải không? Lên xe đi." Tuy giọng điệu cô ta vui vẻ nhưng trong mắt lại không như vậy.

Hạ Tuấn Minh ở phía sau cũng sợ ngây người.

Anh Nhẫn từ khi nào có lòng tốt như vậy, thật sự là thương yêu người tàn tật ư?

Mạnh Thính hiểu tính tình Giang Nhẫn, càng đối đầu với anh thì anh càng dữ dội quyết liệt hơn. Nếu cô không lên xe, chân anh sẽ nhất quyết không buông lỏng bàn đạp ly hợp.

Năm nay Giang Nhẫn mười tám tuổi. Anh là học sinh lưu ban, lớn hơn một tuổi so với các bạn đồng trang lứa, sớm đã có bằng lái xe. Tất cả mọi người đều nhìn bọn cô, Mạnh Thính và Triệu Noãn Chanh không còn cách nào khác đành phải lên xe của Giang Nhẫn.

Triệu Noãn Chanh ngày thường nói rất nhiều nhưng giờ lại túng quẫn như một chú chim nhỏ.

Trong xe rất yên tĩnh.

Thẩm Vũ Tình cũng biết chứng nóng nảy của Giang Nhẫn, dĩ nhiên sẽ không tự cho mình là thông minh mà đi trêu chọc anh.

Giang Nhẫn lái xe, một lúc lâu sau bỗng truyền đến một giọng nói mềm mại ngọt lịm ở ghế sau: "Cho tôi xuống ở trạm phía trước."

Giọng nói ấy như được pha trộn với mật ong và đường, lại giống như dòng nước êm đềm ở phía nam cổ trấn đã từng đi qua khi còn thơ bé. Có điều thái độ có phần lạnh nhạt xa cách.

Giang Nhẫn nắm chặt tay lái, đột nhiên cười một tiếng: "Quả đúng là không bị mù."

Anh vừa nói vừa đập mạnh chân ga, trạm xe buýt trước mắt bọn cô từ từ khuất dần. Mạnh Thính lúc này có chút luống cuống, cô nắm chặt cây gậy, có hơi lo lắng. Cô không có chọc gì anh ta, vì sao anh ta tỏ thái độ chán ghét như vậy?

Mạnh Thính nhìn bên Triệu Noãn Chanh, Triệu Noãn Chanh cũng không dám hó hé tiếng nào.

Gì chứ chứng nóng nảy thật sự đáng sợ lắm nha.

Nếu mà điên lên...

Đoàn người dừng xe ở Tiểu Cảng Thành.

Bên ngoài từng tiếng mưa rơi lộp bộp, đảo mắt nhìn qua cả đường phố đều ẩm ướt. Màn đêm buông xuống, những ánh đèn neon lấp lánh rực rỡ.

Ánh đèn màu tím chói mắt nhấp nháy ba chữ to lớn bên trên "Tiểu Cảng Thành".

Mạnh Thính xuống xe đứng trước cổng, Tiểu Cảnh Thành cách nhà cô rất xa, tiền trong túi cô không đủ để trả tiền đón xe về nhà.

Giang Nhẫn xoay xoay móc chìa khóa trên ngón trỏ: "Bạn học giỏi, vào đây chơi."

Anh gọi bọn cô vào chơi nhưng giọng điệu kia không cho phép cự tuyệt.

Mấy anh chàng bảo vệ đẹp trai trước cổng đều biết Giang Nhẫn, cú người hô "Giang thiếu". Khóe môi Giang Nhẫn hiện lên ý cười lạnh nhạt, tay anh đến bây giờ vẫn còn đau. Không phải cô ta xem thường bọn anh à? Vậy thì bây giờ cùng nhau chơi đùa một trận đi.

Mạnh Thính biết anh không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, chỉ có thể cùng đi vào với Triệu Noãn Chanh.

Thẩm Vũ Tình cực kỳ nghi ngờ quan sát Mạnh Thính, một nữ sinh sau lưng ghé vào tai nói nhỏ với cô ta: "Vũ Tình cậu đừng lo, tớ hỏi Hạ Tuấn Minh rồi, cậu ta nói con nhỏ mù kia đánh Giang Nhẫn. Hơn nữa, bộ dạng nhỏ mù đó xấu xí như vậy, Giang Nhẫn dĩ nhiên sẽ không để ý đến cô ta đâu."

Sắc mặt Thẩm Vũ Tình lúc này mới tốt lên một chút.

So với gió thu lạnh lẽo bên ngoài, trong Tiểu Cảnh Thành ấm áp hơn nhiều.

Mạnh Thính chưa từng đến mấy chỗ như thế này.

Trong ký ức của cô, cùng Giang Nhẫn chạm mặt nhiều lần là từ sau khi đôi mắt cô đã khỏi. Anh luôn luôn đuổi theo cô, không bao giờ để tâm việc bị cô cự tuyệt. Kiếp trước Giang Nhẫn vì để cô vui, không bao giờ cương quyết ép buộc cô đến Tiểu Cảnh Thành.

Ánh đèn được điều chỉnh tông màu ấm áp, ghế sofa mềm mại xa xỉ.

Trên mặt bàn đặt mấy cái điều khiển chơi game, một căn phòng có micro, rượu vang đỏ, bàn bida, đầy đủ tiện nghi.

Trên chiếc bàn lớn còn có đồ ăn và bánh ngọt.

Đám người kia trước hết là ăn một bữa cơm.

"Anh Nhẫn, làm một ly nào."

Giang Nhẫn và anh ta cùng ly.

Trên bàn ăn vô cùng náo nhiệt, chỉ riêng Mạnh Thính và Triệu Noãn Chanh là ở ngoài cuộc.

Giang Nhẫn nhìn về hướng Mạnh Thính, cái miệng nhỏ của cô đang nhai cơm, mặc dù nhìn ra cô không được tự nhiên, nhưng tư thế ngồi của cô rất nghiêm chỉnh.

Trên bàn ăn đại đa số bọn con gái đều ăn chút xíu rồi nói mình no lắm rồi. Mạnh Thính im lặng, lúc bọn họ uống rượu thì ăn được một bát cơm. Sau đó đặt đũa xuống, không nói tiếng nào.

Trên người cô có một loại khí chất khiến cho người khác cực kỳ hâm mộ, nhưng cũng khiến cho kẻ khác tìm cách phá hủy.

Giang Nhẫn dẫn đầu cong cong môi: "Chơi một trò đi, thua thì phải phạt."

Anh đã lên tiếng, mọi người đều xúm vào tán thành.

Trò chơi rất đơn giản, là trò đếm số*. Ai đến lượt mà liên quan đến số 7 hay bội số của 7 thì phải vỗ tay. Trò này chơi phải nhanh.

(*) Giải thích: trò này còn có tên là "Bội số của 7". Khi chơi trò này chúng ta ngồi thành vòng tròn (từ 5-10 người), lần lượt đếm số trước (bất kỳ, nhưng mới tập chơi thì nên từ số 1 để làm quen), sau đó người bên cạnh (trái hoặc phải tùy theo quy ước của vòng tròn), sẽ hô số tiếp theo – ví dụ là 2, người thứ ba sẽ hô 3,... cho đến người nào đến số 7, thay vì hô số thì người đó vỗ tay một cái và vòng tròn sẽ bắt đầu chạy ngược chiều lại, và cứ thế trò chơi tiếp diễn.

Ví dụ:

A hô 1, B-2, C-3, D-4, E-5, F-6, G vỗ tay, F-8, E-9, D-10, C-11, B-12,...

Nguyên tắc: những số tận cùng là 7 (như 7, 17, 27,...) hoặc những số chia hết cho 7 (như 7, 14, 21,...) khi tới lượt ai thì người đó không hô số mà chỉ vỗ tay và vòng tròn chạy theo chiều ngược lại.

Có nghĩa là: A hô 12, B hô 13, C sẽ vỗ tay (vì đến lượt là số 14) – vòng tròn đổi chiều thì – B sẽ hô tiếp là 15, A hô 16...

Editor: nhìn dễ nhưng không phải dễ lắm đâu nhỉ, cái này ai có đầu óc nhanh nhạy thì khỏi phải nói rồi ^^. Không biết Thính Thính của chúng ta có qua được không hay bị kẻ gian hãm hại đây *che miệng cười*

Giang Nhẫn đưa mắt nhìn Mạnh Thính, tính toán thật kỹ vị trí của cô, sau đó hô số 16.

Nam sinh bên cạnh lập tức vỗ tay một cái.

Đến lượt Mạnh Thính, chắc là cô số 21. Nhưng cô không biết bản thân cũng phải tham dự vào trò chơi này. Giang Nhẫn châm điếu thuốc, dựa lưng vào điểm tựa bên trên: "Học sinh giỏi, cô bị phạt."

Bên cạnh có một cái rương lớn.

Mạnh Thính nhỏ giọng nói: "Tôi không biết mình cũng phải tham gia." Cô ngậm ngừng, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, nhẹ nhàng vỗ tay. "Cái này có tính không?"

Xung quanh lập tức yên lặng, ngay sau đó Hạ Tuấn Minh cười như điên: "Cười chết tôi mất, má ơi." Thật mẹ nó, đã trễ vài phút rồi mà còn ngờ ngác đi vỗ tay.

Đám người Thẩm Vũ Tình cũng cười không dứt.

Phương Đàm nhìn về phía Giang Nhẫn, khói thuốc mờ lung vây lấy, đáy mắt anh cũng thấp thoáng ý cười.

"Không được, mau đi bốc thăm nhận hình phạt, cô không chơi nổi nữa đâu."

Gương mặt Mạnh Thính đỏ bừng lên, cô biết mình vỗ tay chậm nửa nhịp buồn cười biết bao nhiêu.

Cô cũng nhìn ra Giang Nhẫn đang đùa giỡn với mình, không có ý định buông tha.

Cô do dự, cuối cùng dưới tiếng ồn ào ầm ĩ của mọi người rút ra một tờ thăm bên trong.

Mạnh Thính thấy rõ dòng chữ phía trên, sửng sốt hồi lâu.

Nữ sinh bên cạnh cướp lấy rồi đọc lên: "Cùng với một người khác phải nào đó ở đây đối diện với nhau trong mười giây đồng hồ."

Tất cả mọi người ở đây đều thấy phấn khích.

Mạnh Thính là người mù đó nha.

Loại trò chơi mờ ám kiểu này, chơi cùng với ai cũng thấy khủng bố.

Hạ Tuấn Minh thấy Mạnh Thính không biết đang nhìn phía nào: "Bà nó, mẹ nó, cô đừng có tới đây!"

Mọi người cười đến cả vai run rẩy.

Đôi mắt Triệu Noãn Chanh đỏ lên, nhìn ra được mình và Thính Thính đang bị sỉ nhục. Cô ấy cắn răng: "Các người đừng khinh người quá đáng!"

Giang Nhẫn nhẹ nhàng liếc nhìn, Triệu Noãn Chanh lập tức bị dọa đến im miệng.

Cánh tay Giang Nhẫn khoác trên ghế salon, chân tùy tiện nhấc lên, dúi đầu lọc thuốc lá vào gạt tàn thuốc: "Lại đây nào bạn học. Bọn họ đều sợ cô, chỉ còn lại mình tôi thôi."

Mạnh Thính không biết ai đẩy cô một cái, cô quay đầu nhìn thấy mấy nữ sinh kia đều đang che miệng cười. Chỉ có Thẩm Vũ Tình là sắc mặt khó coi.

Mạnh Thính biết nếu hôm nay không thể làm Giang Nhẫn buông tha cô thì cô đừng mong được về đến nhà.

Cô chậm rãi đi qua, ngồi xuống vị trí bên cạnh anh.

Giang Nhẫn lại ngửi thấy mùi hương thơm ngát kia.

Giống như cây dành dành sau cơn mưa thuận khiết trang nhã.

Cô có chút thấp thỏm bất an, giọng nói xuyên qua những âm thanh ồn ào đằng kia, trở nên dịu dàng mềm mại: "Mắt tôi không khỏe, tôi có thể không tháo kính xuống được không?"

Anh như ma xui quỷ khiến nói một chữ được.

Sau đó anh đối diện với một đôi mắt đen láy nhưng tràn đầy mộng lung hời hợt. Tròng kính của cô cách anh rất gần, có thể thấy được hình dạng đôi mắt của cô.

Làm sao để hình dung được cảm xúc ngay khoảnh khắc này đây?

Tựa như sắc xanh thăm thẳm của những dãy núi ẩn hiện dưới làn mây khói sau cơn mưa. Chỉ mới ngăm nhìn thôi đã thấy được vẻ đẹp mờ mờ ảo ảo của nó.

(câu tả cảnh này có thể không được chuẩn nha mn, bỏ qua nhé ^^)

Mười giây nhìn chính diện đối với Mạnh Thính thật sự là một chuyện khó khăn. Vì đối diện với ánh đèn, đôi mắt cô ẫn nhẫn đau đớn, dâng lên một tầng nước mắt.

Đợi khi kết thúc mười giây đồng hồ, Mạnh Thính gian nan dời mắt. Triệu Noãn Chanh rất nhanh đã khóc lên.

Hạ Tuấn Minh ở gần đó dĩ nhiên cũng biết bây giờ không thể kích thích hai cô nữ sinh trường Thất Trung này nữa, nhỏ giọng hỏi Giang Nhẫn: "Anh Nhẫn, cảm giác thế nào? Có đáng sợ lắm không?"

Giang Nhẫn đột nhiên có chút bực bội, đẩy anh ta ra: "Cút xa một chút."

Anh đứng dậy, rào bước đi qua: "Đứng lên, tôi đưa cô về nhà."

Mẹ nó, đừng khóc chứ, cũng đâu có hung dữ gì với cô đâu.

*ghét anh dễ sợ =))))

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sẽ Không Yêu Sớm

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Cô thực sự coi ông đây tính tình tốt lắm à?"

Thật ra Mạnh Thính không có khóc, nhưng khi đó mắt của cô rất đau, theo lý mà nói đương nhiên sẽ bị chảy nước mắt.

Giang Nhẫn đồng ý tha cho bọn cô quả thực khiến Mạnh Thính thở phào nhẹ nhõm.

Phương Đàm thấy tình huống có phần không ổn lắm, nhìn thấy Triệu Noãn Chanh nức nở nghẹn ngào, cũng cảm thấy bọn họ đùa giỡn thực sự quá đáng rồi, vì vậy vội vàng giành trước nói: "Để tôi với anh Nhẫn lái xe đưa hai cô về." Để Triệu Noãn Chanh ngồi xe anh ta vậy.

Bây giờ Triệu Noãn Chanh vô cùng sợ đám người này nên sống chết không chịu nhúc nhích. Mạnh Thính đưa tay vỗ nhẹ lưng cô ấy, cô ấy mới không yên tâm đứng lên. Dù gì đường về nhà cô ấy và Mạnh Thính không cùng hướng với nhau.

Giang Nhẫn lấy chìa khóa xe bên trong áo khoác. Anh chỉnh trang lại quần áo tử tế rồi nói với Mạnh Thính: "Đi thôi."

Mạnh Thính theo sau lưng anh ra ngoài.

Cơn gió đêm hòa lẫn một chút khí sắc của mùa thu, từ gian phòng ấm áp đi ra, một luồng khí lạnh tràn vào làm cho người ta run rẩy.

Người kia chân dài lại cao lớn như thế nên bước chân càng thêm dài. Mạnh Thính sau lưng anh khập khiễng bước đi, không nói tiếng nào.

Bên trong Tiểu Cảng Thành, Thẩm Vũ Tình trợn mắt nhìn.

Suốt tối nay Giang Nhẫn không thèm nhìn cô ta chút nào hết. Giữa bọn họ ngay đến quan hệ bạn bè cũng không phải, bởi vì cô ta theo đuôi Giang Nhẫn, nhưng từ đầu đến cuối anh đều không tỏ chút thái độ nào.

Mấy nữ sinh cùng lớp huyết cù chỏ vào người cô ta, lúc này Thẩm Vũ Tình mới hoàn hồn. Cô ta không kịp mặc áo khoác mà chạy nhanh ra ngoài.

Màn đêm tĩnh mịch.

Khi Thẩm Vũ Tình chạy ra ngoài đúng lúc trông thấy Giang Nhẫn đang cúi đầu nhìn Mạnh Thính.

Mạnh Thính cẩn thận dè dặt, mỗi một bước đi đều dò xét. Giang Nhẫn nhìn cô chăm chú, Thẩm Vũ Tình đoán không ra Giang Nhẫn nhìn Mạnh Thính bằng ánh mắt như thế nào nhưng sâu trong đáy lòng cô ta bất chợt sinh ra một loại nguy cơ không thể nói thành lời.

Bước chân của cô ta dĩ nhiên nhanh hơn nhiều so với Mạnh Thính với đôi mắt bất tiện.

Thẩm Vũ Tình ra đến cửa bên hông, chạy đến cạnh Giang Nhẫn, đưa tay ôm lấy eo của anh: "Giang Nhẫn, anh nhanh quay về nha."

Bầu không khí chợt yên tĩnh trong chốc lát, theo bản năng Giang Nhẫn không nhìn cô ta, mà nhìn về phía Mạnh Thính.

Bước chân Mạnh Thính dừng lại.

Ánh đèn ảm áp ở Tiểu Cảng Thành khiến cô nhìn qua dịu dàng lạ thường.

Cô nắm chặt cây gậy, lặng lẽ quay sang hướng khác. Ánh đèn chiếu rọi lên hai má cô, anh mới biết thì ra làn da của cô rất trắng.

Mạnh Thính có hơi xấu hổ.

Cô bất an quay sang nhìn về phía bức tường đại dương trong Tiểu Cảng Thành, nơi đó nuôi rất nhiều cá vàng.

Hồi đó cô chỉ nghe từ miệng người khác chuyện giữa Giang Nhẫn và Thẩm Vũ Tình, khi đó bọn họ đã chia tay.

Giang Nhẫn đột nhiên đẩy Thẩm Vũ Tình ra, hướng Mạnh Thính nói: "Lên xe thôi."

Sắc mặt Thẩm Vũ Tình trắng bệch, nhưng cuối cùng không dám lên tiếng, lén lút liếc nhìn Mạnh Thính, lúc sau mới quay vào. Mạnh Thính ngồi vào xe của Giang Nhẫn, bây giờ mới hơn tám giờ tối, xe buýt vẫn còn hoạt động.

Giang Nhẫn để cô ngồi ở ghế lái phụ.

Mạnh Thính đã thắt xong dây an toàn.

Khi cô ở cùng một chỗ với anh thì luôn có cảm giác không an toàn, bàn tay nắm chặt cây gậy. Giang Nhẫn hỏi cô: "Địa chỉ nhà cô?"

Mạnh Thính cứng đờ, sau đó chớp mắt một cái.

Cô không muốn dính líu một chút gì với Giang Nhẫn hết, "Anh cứ tùy tiện tìm một trạm xe buýt rồi cho tôi xuống là được, cảm ơn."

Giang Nhẫn cười châm biếm: "Học sinh giỏi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với tôi à?"

Mạnh Thính vội vàng lắc đầu, bị anh nhìn ra suy nghĩ trong lòng nên hai bên tai cô đều đỏ lên.

"Cô tưởng tôi không biết gì hết à." Giang Nhẫn tìm đại một trạm xe buýt, "Xuống đi."

Mạnh Thính ngoan ngoãn xuống xe.

Tuy rằng suy nghĩ của cô rất linh hoạt nhưng không đoán ra được sao anh lại mất hứng như vậy. Cô có hơi sợ anh nên không dám nói câu nào.

Mưa vẫn chưa tạnh.

Giang Nhẫn ngồi yên trong xe nhìn cô.

Năm đó trạm xe buýt ở thành phố H không được tu sửa lại. Phía trên đỉnh đầu có mấy nhánh cây, từng giọt nước mưa xuyên qua khe hở của những tán lá mà rơi xuống, dừng ở trên người cô. Cô biết anh còn chưa đi khỏi, bất an đứng đó, nhưng không hề có một chút xiu nào tức giận hay oán trách.

Thật là ngoan nha.

Đột nhiên Giang Nhẫn bước xuống xe.

Anh kéo khóa rồi cởi áo khoác ra, vài bước đi tới phủ nó lên người cô.

Cô từ trong chiếc áo khoác màu đen ngẩng đầu lên, thực sự sợ hãi, tay cầm gậy muốn đánh anh: "Anh làm gì vậy?"

Giang Nhẫn cũng không biết chính mình muốn làm cái gì, anh nắm chặt cây gậy của cô, nhin không được cười lên: "Cô thực sự coi ông đây

tính tình tốt lắm à? Lại muốn tiếp tục dùng thứ đồ chơi này đánh tôi lần nữa sao? Có tin tôi đánh cô một trận không?"

Mạnh Thính cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

Anh cao hơn cô gần 30cm lận đó.

Từ trên cao nhìn xuống, thấy được hàng mi của cô, giống như cánh bướm còn đọng lại hơi nước, nhẹ nhàng run rẩy. Hàng mi vừa dài vừa cong vút, bỗng nhiên Giang Nhẫn muốn nhìn qua đôi mắt của cô một chút.

Anh mỉm cười: "Này học sinh giỏi, cô tên gì?"

Mạnh Thính không đáp.

Cô ước gì vĩnh viễn không quen biết Giang Nhẫn.

Giang Nhẫn rút ra thẻ học sinh gắn sợi dây màu xanh từ trong túi cô.

Mạnh Thính phản ứng chậm chạp, đến khi cô hoàn hồn thì xe buýt đã tới. Chiếc áo khoác kia bao trùm lấy đầu cô, thoang thoang mùi thuốc lá.

"Lên xe đi."

Mạnh Thính có hơi do dự, rốt cuộc vẫn trả lại áo khoác cho anh rồi lên xe.

Nhưng còn thẻ học sinh của cô thì...

Bác tài hô một tiếng: "Ngồi xuống đi bạn học nhỏ."

Mạnh Thính đành phải ngồi xuống vị trí gần cửa sổ.

Đến khi xe buýt khuất dần, quả đầu màu bạc của Giang Nhẫn đã bị nước mưa làm ướt, anh cúi đầu nhìn chiếc thẻ học sinh trong tay mình.

Tên của cô ấy là Mạnh Thính.

Lúc Giang Nhẫn quay lại, mấy người trong phòng đang hát hò.

Thấy anh bước vào, tất cả mọi người đều quay sang Thẩm Vũ Tình.

Thẩm Vũ Tình đi qua ngồi bên cạnh anh, giúp anh châm điếu thuốc. Cô ta biết Giang Nhẫn không thích hát, vì vậy dụi dằm hỏi anh: "Làm một bàn bida không?"

Giang Nhẫn cau chặt mày, chịu không nổi mùi nước hoa nồng nặc trên người cô ta.

Anh kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, hít vài hơi, quyết định chơi game cùng với Hạ Tuấn Minh.

Cảm giác tiếp xúc với tay cầm và màn hình điện tử vô cùng tuyệt vời.

Trên màn hình, từ tiếng Anh "Kill" nhấp nháy liên tục.

Thẩm Vũ Tình giúp anh cầm áo khoác.

Một chiếc thẻ học sinh trong túi chọt rơi ra, Thẩm Vũ Tình cúi người nhặt lên. Cô ta nhận ra đây là thẻ học sinh ở trường Thất Trung, đưa tay lật thẻ qua, trên đó hiện ra khuôn mặt của một cô gái.

Một nửa khuôn mặt tinh xảo không hề phù hợp với đôi mắt quái dị kia. Nói tóm lại không thể gọi là đẹp mắt.

Trên đó đề chữ: Lớp 11-1, Mạnh Thính.

Trong túi của Giang Nhẫn tại sao lại có thẻ học sinh của Mạnh Thính?

Thẩm Vũ Tình căn môi, làm bộ lơ đãng đưa tấm thẻ sang cho Hạ Tuấn Minh nhìn: "Tôi mới nhặt được thứ này."

Vốn Hạ Tuấn Minh đang mải mê chơi game, mới liếc qua suýt chút nữa thì phun ra: "Đây là con nhỏ bị mù ở trường các cô hả?"

Thẩm Vũ Tình gật đầu.

Hạ Tuấn Minh: "Ha ha ha ha mẹ nó cười chết tôi rồi, cái con mắt này..." Xấu kinh động trời nha.

Nghe tiếng cười của anh ta, đám trai gái nhao nhao vây quanh lại.

Một đám người lập tức cười to một trận, vài nam sinh lần lượt truyền tấm hình cho nhau xem.

"Có con mắt chi bằng không có còn hơn nha."

"Không thuận mắt tí nào, đẹp đi."

Đám người họ đang cười ầm ĩ, tên con trai đang cầm tấm thẻ đột nhiên trên mặt bị đấm một cú. Thẻ học sinh bị ai đó giành lại.

Tên đó che mặt: "Anh... anh Nhẫn."

Xung quanh nhất thời yên tĩnh lại.

Mái tóc màu bạc của Giang Nhẫn dưới ánh đèn mang theo sắc khí lạnh băng, đôi mắt anh tối sầm, không nói một lời tiếp tục cho tên kia một quyền. Nam sinh kia không có khả năng chống trả, ngã lộn trên mặt đất.

Hạ Tuấn Minh hoảng hốt, vội vàng ôm lấy Giang Nhẫn: "Anh Nhẫn đừng nóng, đừng nóng..."

Trên nắm tay của Giang Nhẫn hằn lên gân xanh, có dấu hiệu phát bệnh, Phương Đàm thấy vậy cũng kéo cánh tay anh: "Anh Nhẫn."

Hồi lâu sau Giang Nhẫn mới quát: "Cút ra ngoài."

Nam sinh kia vội vàng chạy đi.

Giang Nhẫn xoay người đi về phía Thẩm Vũ Tình, vươn tay ra: "Áo khoác."

Thẩm Vũ Tình cũng bị dọa sợ hãi, thấp thỏm đưa áo khoác ra.

Giang Nhẫn đem tấm thẻ học sinh kia cất vào trong túi: "Thẩm Vũ Tình, chia tay."

Thẩm Vũ Tình không thể tin nổi nhìn anh.

"Anh nói cái gì?"

Anh khoác áo lên một bên vai, giọng điệu hờ hững: "Cô bị điếc à? Chia tay."

Mấy nữ sinh gần đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thẩm Vũ Tình, cũng có người cười trên nỗi đau người khác. Vốn dĩ mục đích hôm nay của Thẩm Vũ Tình chính là để khoe khoang, ai mà ngờ Giang Nhẫn trực tiếp đá cô ta luôn.

Thẩm Vũ Tình cắn răng: "Giang Nhẫn, anh coi em là gì chứ, em..."

Giang Nhẫn cười khẽ một tiếng: "Coi cô là gì à, không phải cô rất rõ ràng sao? Chơi đùa thôi, ai mà coi là thật chứ."

Từ nhỏ đến lớn Thẩm Vũ Tình có thành tích không tệ, bộ dạng cũng đẹp mắt, đương nhiên tính tình không tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

Nhìn thấy những ánh mắt như có như không dò xét, giễu cợt rơi xuống trên người mình, cô ta không thềm xuống nước cầu xin Giang Nhẫn: "Anh đừng hối hận."

Thẩm Vũ Tình một giây cũng không muốn ở lại đây, xoay người chạy ra ngoài. Đám bạn của cô ta vội vàng đuổi theo.

Chính chủ đã đi, mấy nữ sinh còn lại cũng không tiện ở tiếp.

Sau đó vài nam sinh đưa đám con gái rời khỏi.

Giang Nhẫn chạm đến góc cạnh của chiếc thẻ học sinh bên trong túi, bực bội rút một điều thuốc.

Anh bị nghiện thuốc lá là bởi vì chứng nóng nảy này. Trong lòng không cách nào yên ổn, chỉ có thể mượn vật bên ngoài xoa dịu.

Hạ Tuấn Minh suy nghĩ một lúc lâu vẫn không hiểu vì sao anh Nhẫn đột nhiên đánh người rồi chia tay.

Không phải trước đó vẫn còn rất tốt sao?

Bởi vì mắc mưa nên đôi mắt của Mạnh Thính có hơi bị nhiễm trùng.

Thư Chí Đồng vội vàng đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ chỉ cười và nói: "Không có việc gì, nên chú ý một chút, dù sao nước mưa cũng không sạch."

Ông cẩn thận quan sát đôi mắt Mạnh Thính dưới ánh sáng hơi tối một chút.

Cô ngoan ngoãn phối hợp mở to mắt.

Màu mắt của Mạnh Thính không phải là màu đen mà là màu trà nhàn nhạt, giống như một viên trân châu xinh đẹp thuần khiết. Vị bác sĩ đã hành nghề hơn năm mươi năm nay, cũng phải công nhận cô gái nhỏ này thật sự rất xinh đẹp.

Sau này khi trưởng thành, chắc chắn có thể sánh ngang với mấy minh tinh nổi tiếng trên TV.

"Thoa tuýp thuốc này lên nhé cô bạn nhỏ, bó băng gạc ba ngày, rất nhanh sẽ ổn."

Mạnh Thính có thói quen đảo mắt qua lại, cô đã quen với không gian u ám lâu rồi, nghe vậy khẽ gật đầu.

Vì vậy bây giờ kính râm sẽ đổi thành vải lụa trắng.

Thế giới từ màu xám biến thành một mảnh u ám.

Thư Chí Đồng tự trách mình: "Đều tại ba ba không tốt, không kịp tới đón con."

Mạnh Thính nhẹ nhàng an ủi: "Không đâu Thư ba ba, là tại con không cẩn thận, sau này con sẽ chú ý hơn."

Thư Chí Đồng biết cô rất ngoan và hiểu chuyện nên chỉ đành gật đầu.

Lúc bọn họ trở về, Thư Lan đang ghé vào ghế sa lon gọi điện thoại.

Không biết bên kia nói gì đó, hai mắt Thư Lan sáng lên: "Thật sao? Bọn họ chia tay rồi à?"

Thư ba ba và Mạnh Thính vào nhà nhưng chưa nghe thấy.

Sắc mặt Thư Chí Đồng vô cùng khó coi đứng đó: "Tiểu Lan, con đang nói cái gì!"

Thư Lan cuống quýt quay đầu lại: "Ba, chị." Cô ta vội vàng cúp điện thoại.

Bởi vì chuyện này của Thư Lan mà bầu không khí cuối tuần trong nhà có vẻ không được tốt.

Thứ Hai, lúc ba chị em đi học.

Thư Chí Đồng nói: "Ba cấm các con không được yêu sớm nghe thấy không? Bây giờ các con đang học lớp mười một nên lấy việc học làm trọng, sau này mà không thi đậu vào trường đại học tốt thì sẽ cực khổ cả đời. Nếu ai trong số các con bị ba phát hiện ra thì cũng gọi người cha này một tiếng ba nữa."

Ngày thường Thư Chí Đồng rất hiền lành nhưng ngay lúc này đây phá lệ nghiêm khắc. Ông lần lượt nhìn qua từng đứa.

Thư Lan vội vàng nói: "Ba nói gì vậy, con đương nhiên không làm vậy."

Thư Dương không nói chuyện, tính cách nó trầm lặng nhưng lại khiến Thư ba ba yên tâm nhất.

Sương sớm đã bắt đầu rơi, những chú chim nháy nhót trên cành cây.

Mạnh Thính nhẹ nhàng nói: "Con cũng không yêu sớm."

Hôm nay làm tiếp chương mới cho mn đọc nè ^3^, khoảng 1-2 ngày nữa thêm tiếp 1 chương nữa nhé. <3

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Coi Thường

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Còn nhắc cô ta một lần nữa thì tao đập chết mày."

Thư Lan bước chân uyển chuyển đi vào trường trung học Lợi Tài. Vì phải học tập nên Mạnh Thính sớm đã gỡ băng gạc ra thay vào bằng một chiếc kính đặc chế.

Mỗi thứ Hai ở trường Thất Trung sẽ tổ chức lễ chào cờ, học sinh các lớp phải tập trung đầy đủ bên dưới ngọn cờ.

Các học sinh tiếp nối nhau xếp thành từng dãy hàng, sau đó sẽ có giám thị đến kiểm tra.

Đầu tiên là kiểm tra cách ăn mặc đồng phục, ở Thất Trung chỉ có hai bộ đồng phục để thay đổi qua lại. Một bộ màu trắng, một bộ màu xanh. Mặc sai màu sắc sẽ không được chấp nhận.

Ngoài kiểm tra đồng phục còn kiểm tra luôn thẻ học sinh.

Nếu học sinh nào không mang theo thì sẽ bị trừ vào điểm hạnh kiểm của lớp. Vậy nên chủ nhiệm lớp Phan Huệ Nhân cực kỳ nghiêm khắc, nếu

lớp nào bị trừ hạnh kiểm, cá nhân nào liên quan cũng sẽ bị trừng phạt.

Triệu Noãn Chanh và Mạnh Thính đứng chung một hàng, cô ấy đứng phía trước Mạnh Thính.

Lúc thầy chủ nhiệm lớp cầm micro nói chuyện, giám thị đã bắt đầu kiểm tra lớp mười một.

Lớp đầu tiên bị kiểm chính là lớp 11-1.

Hai nam sinh đứng đằng sau lớp 11-1 mặc nhằm đồng phục nên lập tức bị xách ra. Sắc mặt Phan Huệ Nhân vô cùng khó coi, đã nhắc nhở đám học sinh này rất nhiều lần rồi nhưng vẫn luôn có vài đứa không khiến người khác bớt lo được.

Triệu Noãn Chanh không chịu ngồi yên, định bụng lén lút tán gẫu với Mạnh Thính nhưng mới vừa quay đầu thì phát hiện ra trên cổ Mạnh Thính không có đeo thẻ học sinh. Triệu Noãn Chanh giật nảy mình: "Thính Thính, thẻ học sinh của cậu đâu rồi? Thầy sắp đến rồi đó."

Mạnh Thính cụp mắt: "Ớ làm mất rồi."

"Vậy phải làm sao bây giờ, không mang theo thẻ học sinh sẽ bị trừ 0.2 điểm, thầy Phan chắc chắn sẽ tức giận."

Mạnh Thính khẽ mím môi, cũng không biết phải làm sao. Cô tình nguyện bị phạt cũng không muốn đi tìm Giang Nhân lấy lại thẻ học sinh.

Nhưng có gấp thì cũng vô dụng mà thôi, thầy giám thị đã đi đến: "Bạn học, thẻ học sinh của em đâu?"

Lúc này tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía này.

Trên mặt ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc, người này là Mạnh Thính ư? Từ trước đến giờ Mạnh Thính rất ít khi phạm phải lỗi lầm, cô là người đứng

đầu của lớp 11-1, chính vì trầm lặng hiền lành, không có nhiều tiếng tăm ở trường lắm nhưng rất được các thầy cô giáo yêu thích và tin tưởng.

Hôm nay người không mang theo thẻ học sinh là cô ấy sao?

Phan Huệ Nhân sững sốt một hồi, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng chỉ thở dài.

Mạnh Thính luôn rất phấn đấu, từ lúc nhập học đến giờ, mặc dù đôi mắt bất tiện nhưng vẫn luôn giành thứ hạng đầu, luôn là tấm gương tiêu biểu trong lớp. Thầy Phan vô cùng yêu thích cô, nhưng quy củ thì không thể không tuân theo, cô ở trước mặt các bạn học đem tất cả kỷ luật phá tan tành.

Bên dưới xì xào bàn tán: "Lưu Duẫn và Lý Dật Long phạm quy như cơm bữa không đáng nói, nhưng sao Mạnh Thính cũng làm lớp mình bị trừ điểm vậy?"

"Chắc là quên mang theo."

"Cô ấy muốn chạy bộ sau giờ học với mấy người kia sao?"

"1500 mét lận đó, mắt của cô ấy sẽ không sao chứ?"

"Không biết nữa."

Quả nhiên thầy Phan lên tiếng: "Sau khi tan học, ba học sinh này chạy 1500 mét xung quanh trường học, lớp trưởng phụ trách giám sát."

Lớp trưởng tên là Tiểu Diệp, bình thường thành tích không tệ, có tiếng chăm chỉ, cậu ta vội vàng đáp ứng.

Tan học Mạnh Thính cùng với hai nam sinh bị phạt và Tiểu Diệp cùng nhau đi đến công trường.

Tiểu Diệp đeo cặp nói: "Được rồi, các cậu chạy đi."

Lý Dật Long cười hì hì: "Lớp trưởng, hay là đừng cho Mạnh Thính chạy cùng, mắt cậu ấy không tốt, nếu ngã xuống thì không ổn lắm. Mấy người chúng ta không nói thì sẽ không ai biết đâu."

Tiểu Diệp xụ mặt xuống: "Không được, tất cả đều phải chạy, ai bảo cậu ấy không đem thẻ học sinh theo."

Lưu Duẫn và Lý Dật Long "chậc" một tiếng.

Mạnh Thính để gậy mù xuống: "Không sao đâu, tớ chạy được mà. Cảm ơn cậu, Lý Dật Long."

Lý Dật Long ngưỡng ngùng, cậu ta vốn dĩ xếp hạng gần chót trong lớp, những học sinh có thành tích tốt phân chia ranh giới rõ ràng với những người giống cậu ta, tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng cực kỳ khinh thường.

Mạnh Thính tuy là đứng nhất lớp nhưng cô tạo cho người ta cảm giác thoải mái vô cùng.

Ba người bắt đầu chạy.

Mạnh Thính nhớ rõ con đường này. Vì mỗi khi tan học sân thể dục lúc nào cũng có những trận bóng rổ, vậy nên bọn họ được sắp xếp chạy quanh đây. Trường Thất Trung có một khoảng trống rộng rãi, vừa hay có thể dùng để chạy bộ. 1500 mét không được coi là ngắn, đối với những người có thể lực không tốt thì thực sự quá sức.

Mạnh Thính chạy được 800 mét, hô hấp bắt đầu cảm thấy dồn dập khó thở.

Cô điều chỉnh nhịp thở, sau đó tiếp tục chạy.

Mắt của cô không được tốt, cho nên mỗi bước chạy đều không nhanh không chậm. Lúc này bọn Lý Dật Long sớm đã chạy xong và rời khỏi.

Lúc Giang Nhẫn cùng đám người Hạ Tuấn Minh chạy xe mô tô lại đây, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Mạnh Thính ở phía trước.

Nói đến chuyện này cũng thật kỳ lạ, Mạnh Thính mặc đồng phục trường Thất Trung, vốn dĩ trong đám học sinh tìm sẽ không thấy, nhưng anh chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được cô ngay.

Cô đang chạy vô cùng khó nhọc, tóc buộc thành một cái đuôi ngựa, dung đưa tạo thành một đường cung nhỏ xíu.

Cần cổ mảnh khảnh trắng nõn liền lộ ra.

Hạ Tuấn Minh thấy Giang Nhẫn ngừng xe, cũng nhìn theo anh. Quan sát Mạnh Thính đang chạy bộ một cách chậm chạp, quả thực cười không ngừng được: "Cô ấy đang chạy hay là đang lết đi vậy? Em đi bộ còn nhanh hơn cô ấy chạy nữa."

Giang Nhẫn cũng không nhịn được cong cong môi.

Phương Đàm nghĩ nghĩ: "Bên Thất Trung bọn họ thường xuyên có người chạy bộ ở đây, nghe nói là vì vi phạm nội quy."

Cả đám đột nhiên có chút tò mò.

"Cô ấy mà vi phạm nội quy sao?"

Hạ Tuấn Minh không dám chắc nên đoán: "Yêu sớm?"

Giang Nhẫn quay đầu lại, tay đập vào đầu anh ta: "Sớm mẹ mày. Mày tưởng ai cũng giống mày à?" Hạ Tuấn Minh trưng ra vẻ mặt ngốc, sao bị đánh rồi, chỉ là suy đoán thôi cũng không được sao?

Quả đầu màu bạc của Giang Nhẫn sáng chói, anh nhai kẹo cao su, tùy tiện chỉ một nam sinh: "Mày qua đó nhìn coi."

Nam sinh được chỉ điểm vội vàng chạy qua bên kia, không lâu sau anh ta quay về cười hì hì: "Anh Nhẫn, em hỏi mấy nữ sinh bên đó, cái bọn người Thất Trung đúng là bệnh thật, không mặc đúng đồng phục bị phạt chạy, không mang thẻ học sinh cũng bị phạt chạy. Cũng may trường chúng ta thoải mái hơn nhiều, mấy cái thứ phá vỡ quy tắc kỷ cương ngu xuẩn ở đâu ra vậy chứ?"

Nụ cười trên mặt Giang Nhẫn dần dần biến mất.

Đôi mắt anh bắn ra tia lạnh lẽo, đột nhiên xuống xe đi đến bên kia.

Hạ Tuấn Minh lúc này sống chết cũng không muốn chịu trận phủ đầu, vẫn là Phương Đàm mở miệng hỏi: "Sao vậy anh Nhẫn?"

Nhìn không giống đang tức giận, nhưng cũng không hoàn toàn vui vẻ. Không phải vừa rồi vẫn ổn sao?

Lúc Mạnh Thính chạy xong xuôi đã thở không ra hơi.

Tiểu Diệp nghi ngờ nói: "Cậu bị gì vậy? Tôi chờ cậu lâu lắm rồi đó."

Mạnh Thính nhẹ nhàng thở hỗn hển: "Xin lỗi, làm chậm trễ thời gian của cậu."

Lúc này Tiểu Diệp mới thu dọn cặp sách rời đi.

Mạnh Thính chạy xong 1500 mét vô cùng mệt mỏi, cô không thèm để ý tảng đá bẩn thỉu bên cạnh, ôm lấy đầu gối ngồi bệt xuống điều chỉnh hơi thở. Đã ba năm không rèn luyện, thể lực vốn dĩ rất tốt giờ đã kém đi.

Trước kia khi luyện múa, dù có chạy 2000 mét cũng không khó chịu giống như bây giờ.

Khó khăn lắm hơi thở mới đều đặn trở lại, trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một cái bóng, trên cổ đột nhiên một vật gì đó được đeo vào, là thẻ học sinh của cô.

Mạnh Thính ngược lên thấy ngay Giang Nhẫn.

Tay Giang Nhẫn đút trong túi, cúi đầu nhìn cô. Khuôn mặt anh không chút cảm xúc, dường như tâm trạng đang rất bức bối.

"Mạnh Thính."

Cô hốt hoảng đứng dậy, hơi nghi ngờ đáp: "Ừm?"

"Ông đây mắc nợ cô à, sao cô lại ngu xuẩn như vậy?"

Mạnh Thính không biết nói gì cho đúng, anh đúng là người không thể hiểu nổi, còn dám nói cô ngu xuẩn nữa chứ. Cô nhẫn nhịn hồi lâu, vì tâm trạng anh đang không tốt nên đành phải nhỏ giọng trả lời: "Tôi xin lỗi."

Cô biết Giang Nhẫn bá đạo không nói lý lẽ, mặc dù không biết anh đang giận cái quái gì, nhưng đừng động vào anh là được.

Anh đang bức bối không thể nào phát tiết, nghe cô vậy nói càng không thể nhịn được nữa.

"Cô chán ghét tôi đến vậy sao? Coi thường ông đây lắm à?" Anh sớm phát hiện ra Mạnh Thính không hề thích nói chuyện với anh.

Anh nghe được cô đứng hạng nhất trong lớp, lớp 11-1 chính là lớp chuyên tồn tại những học sinh có thành tích có thể thi vào các trường đại học trọng điểm. Những học sinh giỏi giang như thế này luôn luôn xem thường mấy thể loại giống bọn anh: vô học, hút thuốc, trốn học đánh nhau, đi bar yêu sớm. Anh ở trong mắt họ bị xem là một tên nhóc lưu manh.

Ngay cả loại người như Thẩm Vũ Tình cũng vậy, luôn xem mình là học sinh ưu tú của Thất Trung.

Mạnh Thính không nói gì, cô cúi đầu, dường như tán thành với chuyện này.

Giang Nhẫn cười lạnh: "Mẹ nó cô có tư cách gì coi thường tôi, ít ra tứ chi của tôi đều hoàn hảo."

Đấy rõ ràng là châm chọc đôi mắt bị mù của cô.

Mạnh Thính không tức giận, mắt của cô qua một tháng sẽ khỏi thôi.

Cô khẽ mím môi, cầm lấy gậy chống của mình, đi về nhà. Mỗi một bước đi của cô ung dung trầm ổn, nhưng làm cho lòng anh như bị đâm mấy vết dao.

Giang Nhẫn quan sát bóng lưng của cô, đá một cước vào tảng đá mà khi này cô vừa ngồi.

Thật mẹ nó ai mà không biết cô ta đang khoái trá ra mặt.

Chỉ là một con nhỏ ngu xuẩn còn bị mù thôi mà?

Nhưng càng nghĩ như vậy, trong lòng càng khó chịu vô cùng.

Năm đó khi mẹ anh ngoại tình, anh đã tự nói với chính mình, loại phụ nữ càng giỏi giang càng thanh cao thì càng tuyệt tình và phóng túng.

Cho nên anh nhìn bộ dạng Thẩm Vũ Tình dán chặt lấy mình như đang nhìn mấy tên hề đang nhảy nhót làm trò.

Anh sẽ không giống với người cha ngu xuẩn lại si tình của mình.

Tiền cho người ta, tâm cũng cho người ta, cuối cùng còn bị người ta đội nón xanh cho mình.

Anh vĩnh viễn không bao giờ thích kiểu phụ nữ giống như vậy.

*nói trước bước không qua nha anh =))))

Xinh đẹp, tài hoa hơn người, nỗ lực phấn đấu, cái loại nữ sinh giống vậy anh cực kỳ căm ghét đã nhiều năm nay rồi.

Huống chi nói đến xinh đẹp Mạnh Thính càng không xứng.

*Ừ, anh cứ đợi đấy!

Hạ Tuấn Minh nửa ngày không thấy anh Nhẫn quay lại nên đành đi tìm.

Giang Nhẫn đang tựa ở bên tường hút thuốc.

Mấy nữ sinh trường Thất Trung đi ngang qua đây đều lén nhìn trộm anh.

Có cô nhỏ giọng hưng phấn bình luận: "A, là Giang Nhẫn đó nha, ôi..."

"Anh ấy đẹp trai quá đi!"

"Chớ nghĩ vậy nha, nghe nói anh ta cực kỳ hung dữ..."

"Suyt, có người tới."

Hạ Tuấn Minh liếc bọn họ: "Muốn chết hả?"

Mấy nữ sinh bị dọa vội chạy nhanh như chớp.

Hạ Tuấn Minh lúc này mới đi tới: "Anh Nhẫn, đi chơi game không?"

Giang Nhãn không thèm để ý nói: "Đi."

"Cái con nhỏ mù kia chọc anh tức giận hả? Để em..."

Giang Nhãn đột nhiên ngược mắt, lát sau anh dẫn đầu quay người đi:
"Còn nhắc cô ta một lần nữa thì tao đập chết mày."

Người ta rõ ràng không hề ưa anh, nếu anh còn đi tìm Mạnh Thính lần nữa, vậy thì mẹ nó anh mới đúng là không biết tự trọng.

Up chương sớm cho mn nè, chúc mn ngày cuối tuần vui vẻ nha~

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cuộc Thi Olympic Toán Học

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Lớp một trường Thất Trung, sao cô nhìn trúng một đứa học ở trường cấp cao bên kia như tôi thế?"

Trò chơi mà bọn Giang Nhẫn chơi chính là live-action game*, vào năm nay thể loại trò chơi này còn chưa tạo nên cơn sốt. Nhưng mấy kẻ có tiền rất thích chơi trò này, chơi ở bên trong khu giải trí đỉnh cao phải nói là cực kỳ kích thích.

(*) Trò chơi hành động trực tiếp là trò chơi mà người tham gia thực hiện hành động của nhân vật của họ. (Nguồn wiki)

Lúc Giang Nhẫn đang đổi cho nhân vật của mình một cái áo giáp màu đen, mấy nữ sinh xung quanh đều nhìn qua đây.

Thiếu niên tóc bạc bắt mắt, vóc dáng cực kỳ hoàn hảo. Dáng người anh cao ráo, còn có cơ bắp săn chắc khỏe mạnh.

Giang Nhẫn gác súng trên vai, dẫn đầu xông pha vào chiến trường.

Hà Hàn mới vào được một phút đồng hồ, nhân vật đã bị tấn công ngay tim. Trên màn hình lớn hiện lên một thiếu niên tóc bạc đang mai phục trong bụi cỏ, đôi mắt đen nhánh tinh mịch đầy tinh táo của anh hiện lên làm cho mấy nữ sinh đang quan sát trận đấu gần đó hét ầm lên.

Sau khi Giang Nhẫn hồi phục máu, ngay cả Phương Đàm cũng bị giết.

Phương Đàm thở dài, cam chịu thối lui ra ngoài quan sát trận chiến.

Hạ Tuấn Minh nghe thấy mấy tiếng vang, hồn phách bị dọa muốn bay lên. Anh ta không rõ ai đã bị giết, cố gắng hèn hạ ẩn núp, vừa ngược mắt đã nhìn thấy khuôn mặt không biến sắc của Giang Nhẫn.

Giang Nhẫn giơ tay lên, Hạ Tuấn Minh: "Con mẹ nó đừng nha, chúng ta là đồng đội đó anh Nhẫn."

Giang Nhẫn cho anh ta mấy phát súng.

Trên màn hình một dòng chữ đỏ tươi cực lớn hiện lên – DIED.

Rốt cuộc Phương Đàm cũng nhìn ra có gì đó không ổn, Hà Hàn cũng nói: "Anh Nhẫn đang không vui à?" Lúc này không phải rất bình thường sao?

Phương Đàm đột nhiên nhớ tới Mạnh Thính.

Anh ta đưa ra phỏng đoán đáng sợ: "Đừng nói là Giang Nhẫn..."

"Làm sao?"

"Không có gì."

Phương Đàm đổi đề tài: "Anh ấy mới chia tay, tâm trạng không được tốt lắm."

Hà Hàn vuốt tóc: "Anh ấy thực sự để ý Thẩm Vũ Tình đến vậy à?"

Hạ Tuấn Minh bị kích ra nên nhanh chóng bùng nổ: "Ông đây không chơi nữa, bị mất máu thì thôi đi, anh Nhẫn tự đứng điên lên đến cả đội mình cũng giết luôn."

Anh ta vừa mới "xả" xong, một nữ sinh đưa mắt nhìn sang, khi đối diện với ánh mắt của Hạ Tuấn Minh, cô ta đỏ mặt cười.

Cô nữ sinh kia bộ dạng rất xinh, Hạ Tuấn Minh bỗng thấy gương mặt mình sắp bốc hỏa tại chỗ.

Anh ta đi qua đó, tay chống lên quầy bar: "Người đẹp, lại đây chơi không?"

Nữ sinh gật gật đầu, trò chuyện với anh ta một hồi, sau đó hỏi: "Giang Nhẫn đâu rồi?"

Hạ Tuấn Minh thần kinh thô đáp: "Đang thay đồ."

Lúc nữ sinh kia tìm tới, Hà Hàn huyết sáo rồi nói nhỏ với Phương Đàm: "Cô ta đến tìm anh Nhẫn đó."

Phương Đàm liếc mắt nhìn: "Bộ dáng cũng được, tuy kém Thẩm Vũ Tình một chút nhưng có thể chấp nhận được."

Giang Nhẫn đi ra ngoài thì thấy Hạ Tuấn Minh đang ngoắc ngoắc anh. Anh ngồi xuống, đối diện là một bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn châm điều thuốc đưa cho anh.

Anh lười biếng ngược mắt lên liền thấy hai mắt tràn đầy mong đợi của Lữ Nguyệt.

Hà Hàn nói: "Chắc chắc, người đẹp thật biết điều nha."

Giang Nhẫn mặc xong áo khoác, không thèm tiếp nhận.

Nữ sinh kia có hơi xấu hổ, nhưng rất nhanh trở lại bình thường: "Chào cậu Giang Nhẫn, chị tên là Lư Nguyệt, học lớp 12-1 ở trường Thất Trung."

Lớn hơn Mạnh Thính một lớp, xem như là đàn chị của cô.

Giang Nhẫn tựa vào ghế salon ngược mắt nhìn cô ta, sau khi đánh một trận trên mái tóc bạc của anh xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng: "Thất Trung?"

Lư Nguyệt không ngờ anh chú ý đến mình nên vội vàng gật đầu.

"Những lớp một ở trường các cô đều dành cho học sinh khá giỏi?"

"Đúng vậy."

Giang Nhẫn đột nhiên đứng dậy đến gần cô ta. Dáng dấp anh cao bức người, nhìn gần càng toát lên vẻ đẹp đầy hoang dã, Lư Nguyệt nhin không được đở bùng mặt.

"Lớp một trường Thất Trung, sao cô nhìn trúng một đứa học ở trường cấp cao bên kia như tôi thế?"

Lư Nguyệt ngẩn người, hồi lâu sau mới đáp: "Chỉ là học khác trường thôi mà, mọi người đều ngang hàng với nhau."

Giang Nhẫn đột nhiên cười: "Cút." Nói dối.

Anh quay về chỗ ngồi, Lư Nguyệt cắn môi, không biết câu nào của mình đã đắc tội anh, đành phải rời đi trước. Hạ Tuấn Minh quan sát bóng dáng của cô ta, nhỏ giọng nói với bọn Phương Đàm: "Tao thấy Lư Nguyệt vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất à nha."

Ánh mắt Giang Nhẫn xuyên qua màn hình trận đấu, không biết dừng ở nơi nào.

Phương Đàm không nói chuyện, hoảng hốt nhớ ra, Mạnh Thính cũng học lớp một. Lớp 11-1.

Trong lòng anh ta đột nhiên hiện ra một suy đoán lớn mật.

Mấy ngày nay Mạnh Thính không chạm mặt Giang Nhẫn khiến cô thờ phào nhẹ nhõm, lòng thầm nghĩ rất nhiều chuyện đều không hề giống với kiếp trước. Đời trước khi chuyện thay mặt đổi đào của cô và Thư Lan bị tung ra khiến cô bị công kích nặng nề.

Đến khi tin đồn lắng xuống, mắt của cô dần khỏi, bác sĩ nói cô không cần phải đeo kính râm đi học nữa.

Ngày đó khi mắt của cô khỏi thì Thư Lan xảy ra chuyện, bị người ta tạt sơn khắp người ở nhà vệ sinh.

Mạnh Thính ngay cả đến trường cũng không kịp, lập tức đến trường cách vách tìm em gái.

Cô quần áo khoác kỹ càng cho Thư Lan, lúc đang che chở cô ta ra ngoài thì đúng lúc gặp phải Giang Nhẫn.

Khi đó thời tiết thoáng đãng, dung mạo thiếu nữ tinh khiết mỹ lệ, làn da trắng nõn.

Anh cùng lắm cũng chỉ nhìn được một bên mặt, ánh mắt có một chút đình trệ.

Đợi khi cô đi ngang qua anh, Giang Nhẫn đột nhiên cười: "Này, cô là người đánh đàn hôm đó à?"

Cô giương mắt lên, đối diện với cặp mắt đen nhánh của anh.

Mạnh Thính biết em gái mình thích người này, cho là anh đang chọc cho bọn họ cười, vì vậy nhẹ nhàng đáp: "Xin lỗi, anh có thể nhường đường một chút không?"

Lát sau anh mới cười nói: "Được thôi."

Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Mạnh Thính tưởng rằng anh là một người dễ nói chuyện, cho đến sau này ý thức được tính tình cố chấp của anh, cô mới biết nhận thức của anh với một số thứ quả thật không theo lẽ thường.

Nhưng kiếp này gặp nhau quá sớm, đôi mắt của cô còn chưa khỏi hẳn.

Mạnh Thính cảm thấy, chung quy Giang Nhẫn vô cùng chán ghét mình, điều này trái lại khiến cô thở phào.

Mấy ngày nay cô đều tập trung chuẩn bị cho cuộc thi Olympic Toán sắp đến.

Triệu Noãn Chanh thấy cô mỗi khi tan học đều chăm chỉ luyện đề, nhìn không được hỏi: "Cậu không mệt chút nào sao Thính Thính?"

Mạnh Thính lắc đầu, tám ngàn vạn đó, không mệt.

Lưu Tiểu Di ở bàn sau đang ăn bánh bích quy, nghe vậy đưa cho Triệu Noãn Chanh một cái rồi nói: "Tuy là Mạnh Thính rất lợi hại, nhưng nghe nói Lưu Nguyệt cũng tham gia nữa. Hàng năm chị ấy đều giành giải quán quân."

Triệu Noãn Chanh cũng biết Lưu Nguyệt: "Là chị ở lớp mười hai gì đó à?"

"Ừ, chị ấy xinh lắm." Lưu Tiểu Di hào hứng, "Tớ nghe em trai nói chị ấy đang cặp với Giang Nhẫn."

Trong phòng học ồn ào, Triệu Noãn Chanh trừng mắt: "Không phải chứ, là thật hay giả vậy?"

"Sao mà giả được, hai ngày trước có người còn nhìn thấy hai người họ đi chung với nhau."

"Thật mẹ nó phẫn khích, Giang Nhẫn mới vừa chia tay với Thẩm Vũ Tình đó." Tất cả mọi người đều vây lại buôn chuyện.

Triệu Noãn Chanh quay đầu nhìn Mạnh Thính.

Mạnh Thính đang dùng thước kẻ vẽ lên trên trang giấy một đoạn nhỏ, hàng mi cô rũ xuống, không nói tiếng nào.

Triệu Noãn Chanh nhỏ giọng: "Thính Thính, sao cậu đối với mấy chuyện này đều không có chút hứng thú nào hết vậy?"

Mạnh Thính cong cong môi: "Ừ."

Cuộc thi Olympic Toán diễn ra vào tháng 11, đúng vào ngày Lễ Tạ Ông.

Trong trường tiến hành tổ chức thi đấu vòng loại, Mạnh Thính thuận lợi vượt qua. Lần thứ hai thi đấu là ở trung tâm thành phố, bởi vì gần đây Lư Nguyệt trở thành nhân vật tai tiếng trong trường, vì vậy đã khiến mọi người chú ý đến cuộc thi Olympic lần này.

Một số người thậm chí còn nói rằng Lư Nguyệt còn giỏi hơn nhiều so với Thẩm Vũ Tình.

Vừa học giỏi, bộ dáng cũng không tệ, các cuộc thi ở thể vận hội tiểu học và trung học cơ sở quốc gia đều vô cùng khó khăn, vậy mà hàng năm

Lư Nguyệt luôn giành được hạng nhất, làm cho nhiều người hâm mộ không thôi.

Năm ngoái vì có một số người gian lận nên năm nay ban tổ chức quyết định, thí sinh sẽ công khai tranh tài, lần đầu tiên công khai bên ngoài, bảng vẽ* được đặt trên kệ để giải bài. Chuyện này thu hút không ít sự chú ý của mọi người, đều hận không thể tham gia vào góp chút náo nhiệt.

(*) Trong cv chỉ đề là bảng vẽ, mình tra trên mạng chắc là cái này: The Geometer"s Sketchpad (thường được gọi tắt là Sketchpad hay GSP) là một phần mềm thương mại với mục đích khám phá Hình học Euclid, Đại số, Giải tích, và các ngành khác của Toán học.

Sketchpad là công cụ hỗ trợ học toán với chức năng vẽ các loại đồ thị và hình khối khác nhau với chức năng thêm màu sắc, chỉnh sửa chi tiết. Sketchpad tạo ra các hình ảnh mang tính trực quan và có độ chính xác cao, phục vụ rất tốt cho công việc giảng dạy và học tập môn toán học, có thể in ấn trực tiếp sau khi hoàn thành.

"Không cần phải tranh cãi, năm nay người đoạt giải nhất chắc chắn là Lư Nguyệt. Cho dù chuyện với Giang Nhẫn có âm ỉ lên đi nữa, chị ấy cũng có thể thi đấu rất tốt."

Chưa đầy hai tháng, tất cả học sinh bên Thất Trung đều biết Giang Nhẫn – học sinh bên trường sát vách.

Đẹp trai, giàu có, kiêu căng ngạo mạn, mỗi một dạng đều trở thành điểm mấu chốt.

Mạnh Thính cũng nghe thấy những lời này, ngược lại cũng không bận tâm nhiều. Cô chăm chỉ luyện tập, mỗi ngày ngoại trừ việc lên lớp, ăn cơm và ngủ ra, cô đều dành thời gian cho ôn luyện.

Chỉ cần giành được một giải thì sẽ có phần thưởng, nhưng nếu là quán quân đương nhiên sẽ càng nhiều hơn.

Đêm trước Lễ Tạ Ơn nhằm vào ngày thứ Sáu, Mạnh Thính đang đứng chờ ở trạm thì gặp được đám người Giang Nhẫn.

Hình như bọn họ cúp học để đi đua xe trên đường núi.

Anh mở cửa xe thể thao mui trần, lấn chiếm đường đi của xe buýt, đám học sinh đang chờ xe nhao nhao ngó sang.

Giang Nhẫn nhìn về hướng bên này, Mạnh Thính trốn phía sau trạm dừng.

Hạ Tuấn Minh lúc này hạ cửa sổ xe xuống, hướng về bên ngoài huýt sáo: "Lư Nguyệt."

Mạnh Thính quay đầu lại, quả nhiên Lư Nguyệt cũng ở đây.

Lư Nguyệt đi qua chào hỏi: "Hạ Tuấn Minh... Giang Nhẫn, các cậu khỏe không?"

Hạ Tuấn Minh nói: "Để tôi đưa chị về nhà." Đám người bọn họ có đôi khi không làm khó người khác, ngược lại còn rất có nghĩa khí.

Lư Nguyệt do dự: "Ngày mai chị phải tham gia cuộc thi Olympic Toán, thời gian thi đấu rất sớm nên chị đang ở khách sạn gần địa điểm thi."

Học sinh dốt đặc Hạ Tuấn Minh khi thi điểm còn không đạt chuẩn, Olympic Toán với anh ta chính là cái thứ đồ chơi thật mẹ nó đọc không vô, nghe vậy đành phải nói: "Thật trâu bò."

Tâm mắt Lư Nguyệt không nhìn được rơi xuống bên người Giang Nhẫn, nụ cười của cô ta tươi rói: "Chị sẽ ăn giải quán quân về cho mấy cậu xem."

Giang Nhân không phản ứng, nhìn thoáng qua trạm dừng đằng sau.

Mạnh Thính yên lặng đứng ở nơi đó.

Giống như đêm đó khi đối diện với anh và Thẩm Vũ Tình, cô có hơi xấu hổ, không phải là vì để ý, mà vì tính cách cô có phần ngượng ngùng, chưa gặp qua người khác nói chuyện yêu đương.

Tay anh tùy tiện gác lên cửa sổ xe, có hơi xuất thần.

Anh nhớ lại cái đêm ở Tiểu Cảng Thành nhìn thấy hình dáng đôi mắt hạnh mông lung mỹ lệ, đôi mắt ấy chỉ cần liếc nhìn một cái thôi sẽ tạo cho người ta cảm giác chấn động tâm can, hiện giờ nhớ đến vẫn còn rung động.

Mạnh Thính không mang theo gậy mù ra ngoài, mắt của cô bây giờ đang dần tốt lên, bình thường sẽ không đau nữa, cũng không cần phải thường xuyên nhắm mắt lại nữa.

Mùa thu tháng mười một, cô mặc một chiếc áo len màu trắng bên trong, bên ngoài vẫn là chiếc áo khoác đồng phục cũ kỹ của Thất Trung.

Xuống dưới chút nữa là đôi giày da cứng.

Dây giày đan xen buộc lại với nhau, bởi vì đôi mắt của cô khiến cho mọi người xung quanh dùng ánh mắt quái dị mà nhìn, cô cũng không thèm quan tâm.

Mái tóc dài của Mạnh Thính buộc lại thành đuôi ngựa, vì chờ xe lúc lâu, mái tóc ngang trước trán bị gió thổi nhẹ nhàng đung đưa.

Có một loại hương vị tinh khiết và thanh lịch khó diễn tả.

Cô đang ôm một quyển sách.

Giang Nhãn vì nhiều năm không chú tâm học hành nên thị lực vô cùng tốt.

Anh nhìn thấy phía trên đó viết: "Bách khoa toàn thư Olympic Toán học".

Mạnh Thính cảm nhận được ánh mắt của anh, đoán không ra anh đang nhìn cái gì, cô nắm chặt quyển sách trong tay.

Giang Nhãn đột nhiên quay đầu hỏi Lư Nguyệt: "Mấy giờ cô thi đấu?"

Lư Nguyệt ngần người, đáp: "Chín giờ sáng mai."

"Ở đâu?"

"Học viện năng khiếu ở đường Phong Hoa, ngay trung tâm thành phố."

Giang Nhãn ừ một tiếng, không nói thêm lời nào, lái xe rời khỏi.

Hạ Tuấn Minh cảm thấy kỳ quái: "Anh Nhãn, anh muốn đi xem à?"

Anh cười khẽ: "Đi chứ."

Đi để khinh thường.

Nhào vô vote ủng hộ mình đê mn ơi~ càng nhiều vote càng ra chương mới nhanh hơn nha~

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Quán Quân

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Anh Nhẫn... anh cảm thấy ai sẽ thắng?"

Khác với Lư Nguyệt, Mạnh Thính không có nhiều tiền để ở khách sạn.

Cô không còn cách nào khác ngoài việc dậy sớm hơn một chút, cuộc thi Olympic Toán bắt đầu vào lúc 9 giờ sáng, từ nhà đến địa điểm thi phải mất một tiếng bốn mươi phút, cho nên lúc 6 giờ cô đã rời giường.

Vì là cuối tuần, Thư Chí Đồng không đi làm, trong nhà trở nên yên tĩnh.

Trời còn chưa sáng hẳn, Mạnh Thính mặc quần áo gọn gàng đi ra ngoài, trong phòng khách có một bóng người mơ hồ, cô ngẩn ra một lúc mới phát hiện người kia là đứa em trai Thư Dương.

Thư Dương đặt cốc nước xuống, quan sát Mạnh Thính một chút, sau đó quay về phòng mình, không quan tâm cô định đi đâu.

Thái độ của Thư Dương vẫn luôn như vậy, đến mức ở kiếp trước Mạnh Thính còn cho rằng cậu ta không hề ưa mình.

Cô mỉm cười thân thiện với cậu rồi đeo cặp sách ra cửa.

Mạnh Thính ngồi xe buýt đến địa điểm thi, lúc cô đến nơi mới tám giờ hai mươi phút, thí sinh dự thi vẫn chưa tới đủ. Học viện năng khiếu chỉ có lác đác vài nhân viên công tác, nhìn thấy cô có hơi bất ngờ: "Cô bé, em tới tham gia thi đấu à?" Ánh mắt của bọn họ nhìn chăm chú vào kính râm trên mặt cô.

Mạnh Thính gật đầu.

Bọn họ mỉm cười: "Vẫn còn sớm, những người khác chưa đến đâu, em ngồi đợi một lát nhé." Bọn họ thầm khen ngợi Mạnh Thính, cô đến sớm như vậy chứng tỏ cô rất xem trọng cuộc thi này.

Mạnh Thính tìm một góc khuất, lấy quyển sách trong cặp ra tiếp tục xem.

Tám giờ bốn mươi phút, mọi người dần dần đến. Đa số đều là học sinh trung học, chủ yếu là những nữ sinh mười bảy, mười tám tuổi.

Mọi người đều đang ngồi ở các khu vực nghỉ ngơi, tán gẫu vài câu. Đột nhiên trong đám người vang lên tiếng hét ầm ĩ.

Mạnh Thính ngược mắt lên, nhìn thấy Giang Nhẫn.

Tháng mười một năm đó, phía sau đài phun nước của học viện năng khiếu mặt trời đang dần mọc lên, nó đã tạo nên một vẻ đẹp đầy sắc màu dưới ánh mặt trời.

Đám người Giang Nhẫn cười mô tô lại đây, anh mặc một bộ quần áo màu đen bó sát người, mái tóc màu bạc chói mắt, viên kim cương màu đen trên tai phản quang dưới ánh nắng, trên cổ tay đeo một chiếc băng thể thao, xuất hiện một cách nổi bật nhất.

Hầu hết các thí sinh có mặt hôm nay đều có thành tích tốt, có bao giờ họ nhìn thấy trực diện một đám người phong cách như mấy tên lưu manh thế này đâu.

Trông bọn họ giống như đến để quấy phá vậy nên bảo vệ không cho vào.

Giang Nhẫn gỡ nón bảo hiểm quăng trên xe, bước xuống. Gương mặt anh lộ ra mấy phần côn đồ: "Làm sao, không cho bọn này vào à?"

Bảo vệ chỉ nói: "Đây là nơi tổ chức thi cử."

Bên trong cũng nháo nhào lên.

"Xã hội đen à? Tới nơi này làm gì thế?"

"Ha ha dĩ nhiên là không đến để thi đấu rồi."

Một nam sinh đeo kính nói nhỏ: "Còn lái xe máy nữa chứ, không biết đi loại xe gì."

Năm ấy xe máy khá phổ biến, nhưng đối với những thiếu niên mười mấy tuổi mà nói, không phải ai cũng có điều kiện để mua nó.

Một nam sinh khác cạ lời: "Cậu đọc sách đến ngực luôn rồi à, không biết gì thì đừng có nói bừa, đó là loại xe mô tô vùng núi được trang bị động cơ siêu tốc đấy."

Nam sinh đeo kính dĩ nhiên không tin, nhưng mấy lời này đã thu hút không ít người nhìn qua.

Hạ Tuấn Minh không ngờ cái nơi quỷ quái này còn có kẻ mắt chó coi thường người khác, anh ta phỉ nhổ một tiếng, định xông lên mắng chửi thì bị Phương Đàm kéo lại: "Nhẫn nhịn chút đi, hôm nay không được quấy rồi, đừng có chọc anh Nhẫn không vui."

Hạ Tuấn Minh bị dọa sợ.

Giang Nhãn châm điều thuốc: "Tôi tới tìm bạn, cô ấy cũng thi đấu."

Bảo vệ hỏi: "Bạn của cậu là ai?"

Ánh mắt Giang Nhãn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, rơi xuống trên người Mạnh Thính.

Cô ngồi trong một góc yên tĩnh nhưng lại gần chỗ anh đứng nhất.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Mạnh Thính không mặc đồng phục trường Thất Trung.

Bởi vì sáng nay có hơi lạnh nên cô mặc một chiếc áo len màu vàng nhạt, trên cổ áo có một đóa hoa Tường Vi uốn lượn, những tán lá xanh quấn quanh cành cây, không hiểu vì sao tạo nên cho người khác cảm giác mềm mại thuần khiết.

Cô bắt gặp anh đang nhìn mình, ngần ngợ một hồi, dường như sợ phải dính dáng đến anh nên vội vã quay đầu đi.

Anh không nhịn được bật cười.

Mẹ nó.

Bảo vệ thấy Giang Nhãn không lên tiếng thì càng nhất quyết không cho bọn họ vào.

Người nhà của thí sinh có thể vào nhưng đám người Giang Nhãn, hút thuốc còn nhuộm tóc, vừa nhìn đã biết là một đám thiếu niên hư hỏng.

Lư Nguyệt đẩy ra đám người chạy ra, nói với chú bảo vệ: "Chú ơi, bọn họ là bạn của con, chú có thể cho bọn họ đi vào không ạ?"

Hạ Tuấn Minh vui vẻ ra mặt: "Lư Nguyệt, bọn tôi đến cỡ vũ cho cô nè."

Ánh mắt Lư Nguyệt nhìn Giang Nhẫn chăm chú, trong lòng hết sức mừng rỡ.

Giang Nhẫn nhíu nhíu mày, không lên tiếng.

Chú bảo vệ đang do dự, Lư Nguyệt lên tiếng: "Con đã giành quán quân mấy năm nay rồi, chẳng lẽ bạn con không đến cỡ vũ con được sao ạ?"

Trong lời nói của cô ta mang theo một tia đắc ý nhàn nhạt.

Mấy nhân viên bảo vệ sau khi cân nhắc kỹ càng, cuối cùng gật đầu, sau đó quay sang dặn dò đám người Giang Nhẫn: "Đi vào thì được nhưng phải tắt di động, không được hút thuốc, không được ồn ào."

Hạ Tuấn Minh cạn lời, chẳng khác nào ngồi tù đâu?

Trong mấy tiếng thi đấu đó, bọn họ có xem cũng không hiểu gì.

Anh ta định nói, anh Nhẫn hay là chúng ta đừng đi vào, chờ ở bên ngoài đi.

Kết quả thấy Giang Nhẫn cúi đầu lọc thuốc lá trên đài phun nước, sau đó ném vào thùng rác, tay rút túi quần đi vào.

Khí thế trên người anh rất lớn, nhìn qua không phải người tốt lành gì, đám học sinh giỏi bên trong nháo nhào đứng sang một bên nhường đường.

Hạ Tuấn Minh: "Hả? Vào thật à?"

Phương Đàm: "Giang Nhẫn vào rồi."

Hà Hàn phản ứng chậm chạp: "Cái này có gì đáng coi đâu?"

Tuy là nói vậy nhưng mấy người họ vẫn rút một điều thuốc, theo Giang Nhẫn đi vào.

Hạ Tuấn Minh cười vui vẻ: "Sao bộ dạng mấy cô trong này không nên trò trống gì hết vậy?"

Hà Hàn cười to: "Chắc là dùng cho não hết rồi, những chỗ khác không dùng được nữa."

Hạ Tuấn Minh cười to một trận.

Theo như Hạ Tuấn Minh biết, người vừa học giỏi vừa xinh đẹp quá thật không có nhiều, vì vậy Lữ Nguyệt hiển nhiên được xem là người nổi trội.

Bên người truyền tới một mùi thuốc lá nhàn nhạt, Mạnh Thính ngẩn người, sau đó quay đầu đi.

Giang Nhẫn bắt chéo chân ngồi xuống bên người cô.

Anh không kéo khóa áo khoác lại, tay đút trong túi, có vài phần du côn làm cho người ta chán ghét.

Mạnh Thính ngồi gần anh như vậy khiến cô vô cùng không tự nhiên.

Sự diện hiện của Giang Nhẫn rất thu hút chú ý, rất nhiều người nhìn về phía này. Cô đành phải vờ như không quen biết anh, cúi thấp đầu.

Cô ngồi trước cửa sổ thủy tinh, hai đầu gối khép lại, quyển sách mở ra đặt trên chân. Ánh nắng chiếu xuống tạo nên một màu vàng nhàn nhạt.

"Này học sinh giỏi, gặp người quen cũng không thèm chào hỏi, cô thật là lạnh lùng nha."

Anh tiến sát lại gần, Mạnh Thính khép sách lại, hồi lâu sau mới khẽ nói: "Không quen."

Anh nhin không được cười.

Giang Nhẫn nhếch môi: "Biết tôi tên gì không?"

Mạnh Thính mấp máy môi: "Giang Nhẫn."

Giọng nói của cô mềm mại, giống như đầu ngón tay lướt nhẹ qua dòng suối êm dịu.

Anh sững sốt hồi lâu, mỉm cười: "Ừ."

Cảm giác ghen uất chết tiệt trong lòng mấy bữa nay đột nhiên nhẹ nhàng tiêu tán.

Lúc đám người Hạ Tuấn Minh đi vào, trông thấy Mạnh Thính thì vô cùng ngạc nhiên: "Nhỏ mù... Mạnh Thính, cô cũng thi đấu hả?"

Mạnh Thính gật gật đầu.

Lữ Nguyệt cũng theo vào, ánh mắt đặt trên người Mạnh Thính. Cô ta không quen biết Mạnh Thính, lúc nhìn sang hai mắt của cô thì chớp mắt: "Em là học sinh lớp mười một trường Thất Trung à?"

Mạnh Thính thấy Lữ Nguyệt chủ động chào hỏi, đành phải nói: "Xin chào đàn chị."

Lữ Nguyệt nói: "Khi thi đấu không được phép đeo đồng hồ hay kính râm, em nên nhanh tháo xuống đi."

Mạnh Thính lắc đầu: "Cảm ơn chị nhắc nhở, nhưng mắt của em không tiện, cái này không phải kính râm mà là..." Dưới ánh mắt hờ hờ của Lữ Nguyệt, Mạnh Thính bình tĩnh nói, "Kính bảo vệ mắt của người mù."

Lư Nguyệt thấy Mạnh Thính không có một chút tự ti nào, Giang Nhẫn ngồi kế bên không hề cảm thấy kinh ngạc, cô ta khẽ nhú mày.

Đúng chín giờ sáng, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Thí sinh được dẫn dắt đến vị trí của mình, đi đến trước chiếc bàn của học viện. Người nhà thí sinh được sắp xếp ngồi ở khu vực nghỉ ngơi để quan sát.

Đây là lần đầu tiên tổ chức cuộc thi theo hình thức mới, trước mặt các thí sinh đều có một bảng vẽ.

Người dẫn chương trình nói: "Tất cả mọi người xin giữ yên lặng, không được phép có bất kỳ hành vi gian lận nào, nếu bị phát hiện sẽ nghiêm khắc xử phạt, cuộc thi chính thức bắt đầu, thí sinh có 150 phút làm bài, bắt đầu tính giờ."

Lúc mới bắt đầu thi đấu còn ổn, người nhà thí sinh đều chú ý đến con em mình.

Nhưng khi thời gian qua được một nửa, Hạ Tuấn Minh chịu không nổi muốn chửi thề: "Trời ơi, sao mà giống ngồi tù thế này, ông đây không chịu nổi nữa." Anh ta lấy di động ra chuẩn bị mở máy.

Giang Nhẫn lạnh nhạt đoạt lấy điện thoại của anh ta: "Nghiêm chỉnh chút đi."

"..."

Hạ Tuấn Minh quay đầu: "Đàm Tử, Hà Hàn, chơi oẳn tù tì không?"

Phương Đàm nói: "Ngu xuẩn."

Hà Hàn tiếp lời: "Không chơi."

Hạ Tuấn Minh cảm thấy cuộc đời hiu quạnh như tuyết, đành phải quay về nhìn trường thi.

Hai người bọn họ biết là Lữ Nguyệt và Mạnh Thính đều ngồi cách nhau rất xa, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng nghiêm chỉnh của bọn họ. Hạ Tuấn Minh đột nhiên hào hứng hẳn lên: "Tụi mày nghĩ ai thắng?"

Phương Đàm nhìn qua Giang Nhẫn, không nói lời nào.

"Cược một kèo đi, nếu thua..." Anh ta đảo mắt qua lại, "Hôm nay không phải Lễ Tạ Ôn à? Bên ngoài đang bán cái món kem vani gì đó của tụi nước ngoài, nếu thua thì đi mua món kem ấy cho cô em nào giành được giải nhé."

Cái này thật ra có một chút ý tứ trong đó.

Phương Đàm nói: "Tao thấy Lữ Nguyệt sẽ thắng."

Hà Hàn suy nghĩ: "Không phải tao coi thường Mạnh Thính, nhưng nghe nói cuộc thi này khó lắm nha, Lữ Nguyệt đã học được tám năm rồi, còn nhiều năm giành chức quán quân nữa, tao cũng thấy phần thắng của Lữ Nguyệt cao hơn."

Khóe miệng Hạ Tuấn Minh giật giật: "Không phải chứ, ai cũng nghiêng về phía Lữ Nguyệt hết vậy, còn chắc như đinh đóng cột nữa. Đàm Tử, mày không ủng hộ Mạnh Thính sao?"

(Dịch câu này mà mình loạn xì ngầu lun, hóa ra Hạ Tuấn Minh gọi Phương Đàm là Đàm Tử, mà trong cv lại ghi là "cái bình" (坛子), hông hiểu cái bình nào lun ^^, còn cái câu "chắc như đinh đóng cột" trong cv ghi là cái chùy cái búa gì đó nên mình nghĩ là có nghĩa như vậy, nếu có thiếu sót gì các bạn bỏ qua cho nhé hihi.)

"Sao mà không ủng hộ đi?"

Hạ Tuấn Minh cuối cùng nhìn về phía Giang Nhẫn: "Anh Nhẫn... anh cảm thấy ai sẽ thắng?"

Ánh mắt Giang Nhẫn chuyển sang nhìn ly kem màu hồng trong cửa tiệm bên ngoài cửa sổ, hồi lâu sau mới miễn cưỡng đáp: "Tùy đi."

Hạ Tuấn Minh hết cách, nhất quyết cược Mạnh Thịnh sẽ thắng. Anh ta thăm nghĩ, thôi bỏ đi, thua thì thua, xem như làm việc tốt.

Mười một giờ rưỡi, tất cả thí sinh nộp bài.

Có thể đi đến vòng chung kết vốn không nhiều người, nhóm thí sinh thuộc trường trung học tổng cộng có 55 người, mười phút sau đã có kết quả cuối cùng.

Người dẫn chương trình mỉm cười: "Các bạn thí sinh đã vất vả rồi, sau hơn hai giờ chiến đấu hăng hái, ngay bây giờ đây danh sách top ba người đứng đầu đang ở trong tay tôi, mọi người có hồi hộp không nào?"

Phía khu nghỉ ngơi đã bắt đầu nhốn nháo, mặc dù trong lòng các thí sinh cực kỳ khẩn trương, nhưng trên gương mặt nhìn qua vẫn rất điềm tĩnh.

Người dẫn chương trình sau khi khơi dậy chờ mong của mọi người, mở tấm thẻ trong tay ra, ánh mắt đảo một lượt qua tất cả mọi người: "Bây giờ tôi tuyên bố, giải ba của cuộc thi Olympic Toán học lần này thuộc về bạn... Phương Địch với số điểm là 132 điểm."

Một nam sinh đứng lên, đậy mắt lộ ra vui sướng, cúi chào sau đó ngồi xuống.

Người dẫn chương trình mỉm cười và nói: "Vậy thì vị trí thứ hai thuộc về ai đây?"

Mạnh Thính giương mắt lên.

"Tên của thí sinh này chắc hẳn mọi người đều rất quen thuộc, mỗi năm đều giành giải, xin chúc mừng bạn Lữ Nguyệt đạt được 136 điểm."

Lữ Nguyệt không thể tin nổi ngược lên.

Mỗi năm giải quán quân đều thuộc về cô ta, lần này... vậy mà đứng thứ hai. Sắc mặt cô ta thay đổi trong nháy mắt, đứng lên khẽ cúi chào một cách qua loa, nếu cô ta đứng thứ hai, vậy thì ai sẽ là quán quân?

Hôm nay đăng sớm nha ^^ Lữ Nguyệt bị ăn quả đăng rồi ^^, rước một cục quê xệ to đùng vô mặt kkkk

Quán quân không khó đoán nhĩ =)))

Spoil một chút cho chương sau nha: A Nhân sẽ tặng quà cho Thính Thính nhà chúng ta đó, nhưng kết quả...

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bá Đạo

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

Đầu ngón tay anh khẽ run, kìm lòng không được vươn tay ra.

"Thí sinh đạt giải quán quân cuộc thi lần này chính là..." Người dẫn chương trình dừng lại một chút, "Bạn Mạnh Thính với số điểm đạt được là 142 điểm."

Mạnh Thính đứng dậy.

Cô không ngờ rằng mình có thể thành công.

Trái tim cô đập liên hồi, tám nghìn vạn...

Hạ Tuấn Minh bên dưới bày ra khuôn mặt như vừa mới tỉnh mộng:
"Mẹ nó... Tao cựa chằng rồi à?"

Đám Phương Đàm và Hà Hàn cũng ngây ngẩn cả người.

Hạ Tuấn Minh: "Trời ơi cô ấy lợi hại thật đó nha!"

Nụ cười bên môi Giang Nhẫn chứa đựng hàm ý không rõ ràng.

Hà Hàn nói: "Anh Nhẫn, anh đi đâu thế?"

Giang Nhẫn không trả lời anh ta, đi thẳng một đường ra ngoài.

Người trong ban tổ chức làm việc vô cùng gọn gàng linh hoạt, phần thưởng dành cho ba người đứng đầu được ban phát tại chỗ. Mỗi thí sinh được trao bằng khen tương ứng với thứ hạng của mình, còn có một chiếc thẻ ngân hàng kèm theo.

Lư Nguyệt đứng bên cạnh Mạnh Thính, sắc mặt khó coi.

Nhiều năm qua người giành giải nhất chính là cô ta, lúc ban đầu đã cầm chắc chiến thắng trong tay, ấy vậy mà bị Mạnh Thính đoạt lấy.

Nhưng nói cho cùng cũng là do vấn đề tâm lý của Lư Nguyệt, tâm tư cô ta đều gửi gắm trên người Giang Nhẫn, đối với việc ôn luyện không mấy chú tâm, mấy năm trước đi thi còn đạt được 140 điểm, năm nay chỉ được 136 điểm. Suy cho cùng cô ta còn trẻ người non dạ, suy nghĩ trong lòng đều hiện ra rõ ràng.

Lúc lên sân khấu nhận giải Lư Nguyệt đã điều chỉnh tốt thái độ, hướng về phía Mạnh Thính mỉm cười: "Chúc mừng đàn em nhé."

Mạnh Thính không rành về mấy vấn đề giao thiệp, nghe vậy cũng nhẹ nhàng đáp lại: "Cảm ơn, em cũng chúc mừng đàn chị Lư Nguyệt."

Lư Nguyệt thầm cười lạnh, chỉ là một giải quán quân thôi không phải sao? Dạng người như Mạnh Thính, cô ta từ nhỏ đã gặp qua nhiều rồi, nghèo túng đơn sơ, xám xịt bụi bặm, trừ thành tích đáng nói ra thì còn có sở trường gì nữa chứ.

Còn Lư Nguyệt thì sao? Cô ta xinh đẹp, gia cảnh sung túc, thành tích tốt chỉ là thứ để cô ta dẹt găm thêm hoa mà thôi. Những gì cô ta có, cả đời Mạnh Thính cũng không bao giờ có được.

Điều duy nhất khiến cô ta khó chịu chính là cô ta đã nói trước mặt đám người Giang Nhẫn là mình sẽ cầm giải quán quân về cho bọn họ xem, bây giờ lại đứng thứ hai.

Sau khi các nhiếp ảnh gia chụp ảnh xong, các thí sinh đã tự mình trở về nhà. Đa số các bậc phụ huynh đều đang an ủi con em mình, sau đó cùng nhau rời khỏi học viện.

Mạnh Thính đi phía sau cùng.

Cô đeo chiếc cặp màu xanh nhạt, hiện giờ đã là giữa trưa, ánh mặt trời chói chang.

Ánh nắng chiếu xuống, cô cụp mắt, khẽ đưa tay đặt lên trán. Ngoài đường treo rất nhiều bong bóng rực rỡ sắc màu để chào mừng ngày Lễ Tạ Ơn.

Một cánh tay thon dài mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Trên tay cậu thiếu niên đeo găng tay màu đen, anh đang cầm một cái ly kem màu hồng: "Mạnh Thính."

Cô giật nảy mình, giương mắt lên nhìn anh.

Anh cười: "Nhìn ông đây làm gì, mau cầm đi."

Mạnh Thính không thích tiếp xúc với anh, càng không muốn nhận đồ anh đưa, cô cúi nhìn mũi chân mình: "Có thể không nhận được không?"

"Thử nói một câu nữa xem."

Anh thật sự rất hung dữ.

Mạnh Thính không còn cách nào khác đành đưa tay tiếp nhận.

Năm đó trong nước chưa phổ biến loại kem ly tinh xảo như thế này. Sau khi mẹ qua đời, cô không còn mua bất cứ món đồ ăn vặt nào nữa. Thời gian trôi qua, trong trí nhớ của cô hình dạng kem giống như một cái túi tiền, có thể là một khối tiền, hoặc cũng có thể chừng 5 xu.

Nhưng món đồ trong tay cô khác hoàn toàn.

Nó giống như một chiếc vương miện nhỏ.

Là loại kem ly xa xỉ của Ý.

Cô cũng đã từng thấy qua loại kem này, một ly hơn trăm vạn.

Đài phun nước bằng thủy tinh sáng óng ánh, cô bị ép phải cầm lấy, có chút luống cuống.

Mạnh Thính sợ hãi anh sẽ giống kiếp trước mà yêu thích cô, cô lấy hết dũng khí hỏi anh: "Vì sao anh đưa tôi thứ này?"

Giang Nhẫn rũ mắt nhìn cô, cảm nhận được sự bất an của cô, anh cười tùy tiện: "Vì sao à? Đánh cược thua chứ sao. Cho cô thì cô nhận đi, lái nhái nhiều như vậy làm gì."

Mạnh Thính thở phào nhẹ nhõm, giọng nói của cô dịu xuống: "Cảm ơn anh."

Trên người cô tỏa ra hương thơm, khẽ dựa gần vào là có thể ngửi thấy.

Tựa như hoa dành dành lần đầu nở rộ trong mùa hè, vừa giản dị vừa ngây ngô.

"Mạnh Thính, thành tích của cô rất tốt à?"

Mạnh Thính không được tự nhiên đáp: "Cũng bình thường."

Giang Nhẫn không thể nhịn được cười.

Cô vừa không hiểu gì vừa thấy xấu hổ: "Anh cười gì vậy?"

"Cười cô nói dóc dấy, tốt thì nói tốt đi, còn mẹ nó bình thường cái gì."

Tuy nhiên trong thế giới của cô, từ nhỏ đến lớn cô đã được tiếp nhận nền giáo dục như vậy. Làm người phải luôn khiêm tốn, ôn hòa, không được kiêu ngạo tự đắc. Sự tồn tại của Giang Nhẫn tựa như một tia sáng phản nghịch không chịu bất cứ sự trói buộc nào, cắt đứt tất cả khiêm tốn ngụy trang. Gương mặt Mạnh Thính đỏ bừng, chột nhận ra cô không có cách nào phản bác lại anh.

"Tôi muốn về nhà." Cô lui ra phía sau một bước, hơi cách xa anh.

Giang Nhẫn cong môi: "Để tôi đưa cô về."

Mạnh Thính suýt bị hù chết, nhanh chóng lắc đầu: "Không cần đâu, có xe buýt rồi."

Ý cười bên khóe môi Giang Nhẫn dần nhạt đi.

Mạnh Thính xoay người đi, cô bước đi rất chậm, Giang Nhẫn chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cô. Không biết tại sao anh đột nhiên muốn bị xem thường một chút.

Hạ Tuấn Minh ở phía xa trợn mắt há hốc mồm nhìn hồi lâu, không phải anh Nhẫn không tham gia cá cược sao?

Giang Nhẫn đi đến, ném chìa khóa xe máy cho anh ta: "Đem xe tao về đi."

"OK."

Thấy anh bàn giao xong chuẩn bị đi, Lữ Nguyệt đột nhiên lên tiếng: "Giang Nhẫn!"

Giang Nhẫn không kiên nhẫn quay đầu: "Nói."

"Hôm nay cậu thật sự không phải đến cổ vũ tôi?"

Giang Nhẫn cười cười: "Cô nói thử xem."

Mí mắt Lữ Nguyệt nhanh chóng đỏ lên: "Cậu đến là vì em ấy... Nhưng mà khắp trường ai cũng đều biết mắt của em ấy..."

Giang Nhẫn lạnh lùng liếc cô ta: "Cô nói xong chưa?"

Lữ Nguyệt không biết vì sao cảm thấy sợ hãi, vốn dĩ trong lòng cô ta cực kỳ uất ức. Tất cả mọi người đều biết thân phận của Giang Nhẫn, cô ta vốn cho rằng anh và Thẩm Vũ Tình tách ra thì mình sẽ có cơ hội, nhưng bây giờ mới biết hóa ra không phải như vậy.

Anh ta vậy mà đến tìm Mạnh Thính.

Nhưng con mắt Mạnh Thính có vấn đề cơ mà? Nhưng dưới ánh mắt kia của Giang Nhẫn, Lữ Nguyệt không dám hó hé tiếng nào.

Cô ta không biết làm gì ngoài việc nhìn anh rời đi.

Hà Hàn sững sốt hồi lâu: "Tao thấy anh Nhẫn đối với Mạnh Thính hình như có một chút ý tứ."

Hạ Tuấn Minh nhìn chìa khóa trong tay, cảm thấy trời dường như sắp sụp luôn rồi: "Con mẹ nó khẩu vị của anh ấy thật là..." Cho tới bây giờ anh ta vẫn còn nhớ bộ dạng của Mạnh Thính trên thẻ học sinh.

Phương Đàm cũng không chắc chắn, hồi lâu sau mới nói: "Đừng nghĩ nhiều quá, Giang Nhẫn sẽ không nghiêm túc đâu."

Tuyến xe về nhà Mạnh Thính là tuyến số 382. Khoảng chừng 10 phút là đến, rất nhanh.

Lúc cô lên xe cũng trùng hợp là giờ tan tầm, trên xe chen chúc không chịu nổi.

Lơ xe nói tiếng địa phương, bảo tất cả mọi người lui về sau.

Mạnh Thính kiểm tra thẻ giao thông*, bàn tay nắm chặt tay vịn trên đỉnh đầu.

(*) nguyên văn là 交通卡, Thẻ giao thông là thẻ IC (thẻ thông minh, thẻ vi mạch) không tiếp xúc, có thể được sử dụng cho giao thông công cộng như xe buýt và vận chuyển đường sắt, và được sử dụng để thanh toán. Chỉ cần quét mã, bạn có thể trả số tiền cần trả. Nếu không có số dư, bạn có thể nạp tại điểm nạp tiền gần đó. (Nguồn: baidu)

Một giây trước khi cửa xe khép lại, Giang Nhẫn bước lên.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh đi xe buýt, nhìn sơ qua toàn là người và người, không nhận được "chặc" một tiếng.

Lơ xe dùng tiếng phổ thông không thạo nhắc anh: "Này chàng trai, đưa tiền hoặc quét thẻ."

"Bao nhiêu?"

"Một đồng."

Giang Nhẫn sờ sờ túi quần, hồi lâu sau đưa mắt nhìn Mạnh Thính, cười méo mó: "Bác tài, tôi không có thẻ cũng không có tiền."

Trong nháy mắt trên xe chợt yên tĩnh.

Lơ xe chờ người một chút, cho nên người này là muốn quyt tiền xe sao?

"VẬy cậu xuống xe đi."

Mạnh Thính theo đám người nhìn sang, ai cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn anh, nhưng chính anh lại không thèm để ý.

Tim Mạnh Thính đập thành thịch, hy vọng anh mau xuống xe.

"Học sinh giỏi, lại đây quét thẻ cho tôi đi."

Mạnh Thính đối diện với cặp mắt đen như mực của anh, lấy hết can đảm nói: "Anh lái xe về đi."

Giang Nhẫn không nhịn được cười: "Cô nhẫn tâm như vậy à?"

Thấy Mạnh Thính không chịu giúp đỡ, anh đưa tay lục trong túi được 100 đồng ném cho lơ xe.

Lơ xe sững sờ: "Cậu đây là..." Sau đó không biết nói gì nữa, khởi động xe.

Mạnh Thính nhú mày, xe buýt không cho thối tiền lẻ, cho nên Giang Nhẫn đi xe buýt thôi mà bỏ ra 100 đồng? Cô có hơi hối hận, vừa rồi nếu cô quét thẻ cho anh thì anh cũng không đến nỗi thảm như vậy. (dễ thương ^^)

Năm nay giao thông trọng điểm không được giải quyết, trên xe buýt đầy nghẹt người chen chúc nhau.

Dáng dấp Giang Nhẫn cao ráo, đối với anh mà nói không gian càng thêm chật chội.

Xe lắc qua lắc lại, mấy lần Mạnh Thính suýt chút nữa là va vào người đàn ông trung niên trước mặt. Một đôi găng tay màu đen nắm chặt cổ tay

cô, kéo cô về lại.

"Giang Nhãn."

"Ừ."

Mạnh Thính nói: "Anh buông tôi ra đi."

"Buông ra cô có thể đứng yên một chỗ không?"

Cô kìm nén đến đỏ mặt: "Có thể."

Âm thanh cười khẽ của anh vang lên, bá đạo nói: "Không cho nói nữa."

Sau đó anh quay đầu hướng người đàn ông phía sau nói: "Chen mẹ gì mà chen, thử đụng trúng ông đây một chút coi." Anh nói chuyện không hề kiêng kị, cũng không quan tâm nó có tục tĩu hay không.

Người đàn ông kia lúc đầu cũng muốn mắng lại nhưng thấy bộ dạng của Giang Nhãn liền run sợ.

Cậu thiếu niên này cao ráo, nhuộm quả đầu bạc, trên tai đeo hoa tai kim cương màu đen, trông giống như thuộc băng đảng xã hội đen. Ông ta không dám lên tiếng, chỉ có thể đi ra ngoài.

Giọng điệu hung ác của Giang Nhãn làm Mạnh Thính có hơi sợ hãi, cô cố gắng đứng cách xa anh ra.

Giang Nhãn quay đầu thấy cô như vậy, cong cong môi: "Cô sợ cái gì, đâu có hung dữ với cô đâu."

Khuôn mặt Mạnh Thính ửng đỏ, anh thật sự rất hung dữ nha.

Cô nắm chặt lan can kim loại, không lên tiếng.

Xung quanh rõ ràng rộng rãi thông thoáng hơn lúc này.

Xe buýt lắc lư suốt quãng đường, trạm cuối cùng cách nhà Mạnh Thính không xa lắm. Cô xuống xe mới phát hiện sắc mặt Giang Nhẫn khó coi.

Anh mím chặt môi, cau mày.

Anh say xe rồi.

Mạnh Thính rũ xuống hàng mi dài, quay người đi về nhà.

Giang Nhẫn bởi vì cảm giác buồn nôn mãnh liệt kia mà tâm tình hết sức bức bối.

"Mạnh Thính."

Cô quay đầu lại.

"Sao cô không ăn đồ tôi mua cho cô?"

Ly kem trong tay đã tan chảy, cô đứng yên không nhúc nhích. Thấy Mạnh Thính im lặng, ánh mắt anh chột lạnh lẽo, sải bước đi tới: "Được rồi đó, cô coi thường tôi quá đủ rồi."

Anh đưa tay cướp lại, trực tiếp ném vào thùng rác bên cạnh.

Một tiếng "bịch" vang lên.

Cô ngược mắt nhìn anh.

Bọn họ đứng rất gần nhau, phía sau cặp kính màu đen, đôi mắt cô lấp lánh ánh nước mang theo chút uất ức.

Sao anh có thể bá đạo như vậy chứ?

Muốn cho thì cho, muốn ném thì ném.

Thôi bỏ đi... Cô cũng không cùng anh sống chung cả đời, cho nên không cần tính toán với anh làm gì.

Cô suy nghĩ hồi lâu, nhẹ nhàng nói: "Anh đưa tay đây."

Những sợi tóc mềm mại của cô, dưới ánh mặt trời dường như được phủ lên trên một tầng ấm áp. Giang Nhãn mặt lạnh, Mạnh Thính dịu dàng nói: "Xin lỗi, là lỗi của tôi."

Đầu ngón tay anh khẽ run, kìm lòng không được vươn tay ra.

Khi đó là đầu mùa đông tháng mười một.

Không khí trong lành.

Anh cúi đầu, bên trong găng tay màu đen, có một viên kẹo mềm vị chanh được đặt lên.

Úi chà chà anh Nhãn nóng vậy thôi chứ dễ dễ lắm nà =))) phận làm thê nô không thể tránh khỏi đâu nha.

Chúc mn nghỉ lễ vui vẻ nha~

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thật Xinh Đẹp

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Anh Nhẫn, anh cũng cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp phải không?"

"Anh ăn cái này vào có thể sẽ thoải mái hơn một chút." Cô nhỏ giọng nói, "Tôi về nhà đây."

Giang Nhẫn nắm chặt viên kẹo trong tay, bàn tay kia giữ chặt lấy cô: "Mắt của cô rốt cuộc là bị gì thế?"

Mạnh Thính hoảng sợ, sợ anh sẽ đoạt lấy mắt kính của cô.

Cô vội vàng nói: "Bị thương sau trận tai nạn xe cộ, đã từng mù. Giang Nhẫn, anh buông tôi ra."

Anh nhúu nhúu mày: "Bây giờ có thể nhìn thấy?"

Mạnh Thính gật gật đầu: "Không thể nhìn được ánh sáng quá mạnh."

"Để tôi nhìn xem, cô nhắm mắt lại trước đi."

Trong lòng Mạnh Thính giật mình, anh còn phải xem nữa sao? Mắt cô bây giờ chỉ hơi sưng một chút, không khác nhiều so với người bình thường, có điều dùng mắt quá lâu thì sẽ đau nhức một chút thôi.

Cô gấp đến mức muốn đánh anh: "Không được, mắt của tôi nhìn rất kỳ dị."

Anh nhìn thấy khuôn mặt cô đều đỏ ửng lên, nhin không được bật cười: "Kỳ dị đến mức nào?"

Mạnh Thính không giỏi nói dối, hồi lâu sau mới nhỏ giọng đáp: "Trông giống với bộ dạng trên thẻ học sinh của tôi." Cô dè dặt nói thêm, "Rất xấu." Vì vậy anh đừng có nhìn nha.

Giang Nhẫn không kìm nén được nở nụ cười, anh biết cô đang nói dối.

Nhưng khi nhìn đến viên kẹo trong lòng bàn tay, anh buông cô ra: "Cô về nhà đi."

Mạnh Thính hoảng loạn như một con thỏ bị truy bắt, cuối cùng không còn bước đi chậm chạp nữa. Cô lao đảo chạy nhanh về phía trước.

Anh bỏ viên kẹo ngọt kia vào trong miệng.

Chua chua ngọt ngọt kích thích vị giác, Giang Nhẫn tựa vào trạm xe buýt bên cạnh. Bầu trời ở thành phố H trong lành sáng sủa, trong mắt anh nơi đây không khác gì một thành phố hoang vu hẻo lánh là bao, nhưng trong khoảnh khắc này nó đã trở nên thật khác biệt.

Vỏ kẹo bị anh nhét vào trong túi.

Được rồi, không nhìn thì không nhìn, cũng không thể nào là tiên nữ giáng trần được.

Mạnh Thính về đến nhà, giao chiếc thẻ cho Thư Chí Đồng.

Thư Chí Đồng bất ngờ nhìn cô, cô đành giải thích: "Phần thưởng từ cuộc thi Olympic Toán, Thư ba ba nhận lấy đi ạ."

Thư Chí Đồng nghe cô giải thích nguyên nhân xong liền vui vẻ ra mặt: "Thính Thính thật là lợi hại, số tiền này con cứ giữ lấy đi, mua mấy bộ quần áo đẹp và đồ ăn ngon. Không cần lo lắng chuyện trong nhà đâu, Thư ba ba sẽ không để con phải chịu khổ."

Mắt Mạnh Thính chua xót, giọng nói cô ghen ngào: "Con có tiền tiêu vặt rồi, Thư ba ba mau nhận đi ạ."

Cô đặt tấm thẻ lên bàn rồi định xoay người về phòng ngay, Thư ba ba vui vẻ nói: "Vậy ba sẽ tích lũy số tiền này trong ngân hàng, tiền lãi không ít đâu, khi nào Thính Thính cần đến thì có thể rút ra."

Thư Lan từ trong phòng bước ra, cô ta ngủ đến trưa, trên người còn mặc đồ ngủ.

"Thẻ ngân hàng ở đâu ra thế ba?"

Thấy cô ta đưa tay muốn lấy, Thư Chí Đồng cầm đi chỗ khác: "Tiểu Lan, mau thay đồ rồi đi ăn cơm đi, đây là đồ của chị con, không được lộn xộn."

Thư Lan bị mắng nên cực kỳ bất mãn: "Con xem một chút cũng không được à, sao ba thiên vị quá vậy? Lâu lắm rồi con chưa mua quần áo mới nữa đó."

Nói đến đây cô ta vô cùng tức giận.

Trường trung học Lợi Tài và Thất Trung không hề giống nhau, bên Thất Trung yêu cầu học sinh không được quá nổi trội, nhất định phải mặc

đồng phục. Lợi Tài thì khác, mặc dù bọn họ cũng được cấp cho bộ đồng phục, nhưng bên phía trường học không có nghiêm khắc đưa ra yêu cầu phải mặc đồng phục này nọ, Thư Lan chưa bao giờ mặc đồng phục dù chỉ một lần.

Cô ta mặc quần áo của mình, nhưng gia đình không có điều kiện nên những bộ quần áo của cô ta đơn sơ giản dị không được vẻ vang xinh đẹp như của những nữ sinh khác. Độ tuổi này rất thích đua đòi so sánh nhau, mỗi lần Thư Lan nhìn thấy đám người đó ăn diện liền khó chịu muốn chết.

Vậy mà Mạnh Thính có thể chịu được mặc cái bộ đồng phục kia quanh năm suốt tháng, thật là hà tiện.

Thư Lan luôn cảm thấy mỗi khi đi trong sân trường, ánh mắt người khác nhìn mình đều mang theo cười nhạo chế giễu.

Cô ta giậm chân giậm dỗi bỏ đi, cô ta muốn có quần áo mới thì có lỗi gì chứ? Không phải Giang Nhẫn đều thích mấy dạng nữ sinh biết cách ăn diện sao? Cô ta mà có tiền thì còn đẹp hơn gấp trăm lần so với bọn họ.

Mạnh Thính trở lại phòng, suy nghĩ hồi lâu, đem cái rương đầy bụi bần lôi ra.

Cô mở nó ra. Bên trong là một vài bộ trang phục khiêu vũ xinh đẹp và một đôi giày khiêu vũ màu trắng. Ngón tay trắng nõn của cô nhẹ nhàng sờ lướt qua bọn chúng, những thứ này đã từng là những đồ vật tốt đẹp nhất trong sinh mệnh của cô. Tiếc là sau khi mẹ qua đời, cô không còn đụng đến chúng nữa.

Mạnh Thính vẫn luôn cảm thấy có lỗi.

Cô đã từng ở trên đỉnh cao xinh đẹp chói lọi, đi đến đâu đều vô cùng rực rỡ nổi bật. Lúc cô ở trên sân khấu, xinh đẹp đến mức đoạt hồn.

Năm ấy khi cô học cấp hai.

Đi trên đường, đều có vô số nam sinh lén lút ngắm nhìn cô.

"Chính là cô ấy, cô ấy thật xinh đẹp nha, tớ nghe Đặng Cường nói tên cô ấy là Mạnh Thính."

"Tớ đã thấy cô ấy khiêu vũ rồi, thực sự rất đẹp."

"Giọng nói của cô ấy cũng rất êm tai nữa, còn êm hơn cả em gái tớ."

"Đến bắt chuyện đi."

...

Mẹ của Mạnh Thính là Tăng Ngọc Khiết nhìn thấy con gái mình được người ta yêu thích như vậy không nhịn được cười: "Để mẹ xem nào, hôm nay lại có bao nhiêu người đi theo con về nhà đây." Bà ló đầu nhìn ra phía sau, mấy tên nhóc kia đều tan tác như chim muông.

Mạnh Thính buồn bực: "Mẹ!"

Tăng Ngọc Khiết cười một trận: "Da mặt con mỏng quá nha, sau này bị khi dễ thì phải làm sao?"

Hồi ức của Mạnh Thính dừng ở đây, trong mắt cô không nhịn được lấp lánh nước mắt. Cô nhìn sợi dây chuyền nho nhỏ còn chưa phai màu bên trong rương, đưa tay cầm lên và mở ra, bên trong là ảnh chụp lần cuối cùng.

Dưới ánh đèn sân khấu, cô ngồi trước đàn dương cầm, mẹ cô Tăng Ngọc Khiết mỉm cười phía sau lưng, bàn tay đặt trên tóc cô.

Bên trên bức ảnh là một cô bé mười bốn tuổi, mái tóc mềm mại sau tai, xinh đẹp hoàn mỹ đến không tưởng.

Đó là khoảng thời gian cô được là chính mình.

Kiếp trước Mạnh Thính cho đến lúc chết cũng luôn luôn trốn tránh những thứ đồ này, chưa từng mở cái rương này ra. Nếu như không phải vì đón cô sau khi thi đấu về thì mẹ sẽ không gặp phải tai nạn xe cộ. Lúc tai nạn xảy ra, Tăng Ngọc Khiết đã ôm chặt Mạnh Thính.

Sau khi Tăng Ngọc Khiết qua đời, khoảng thời gian dài sau đó Mạnh Thính không nở nụ cười lần nào nữa.

Ánh sáng đẹp nhất trong sinh mệnh nay đã trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa. Trước mắt cô là một vùng tăm tối, không còn khiêu vũ, cũng quên đi quá khứ của chính mình.

Mỹ lệ chói mắt, mang theo niềm tự hào nho nhỏ của bản thân.

Mạnh Thính từ một thiếu nữ thiên tài toàn năng trở thành một con người bình thường giữa hàng vạn người.

Nhưng bây giờ đây, bởi vì Thư ba ba lâm vào hoàn cảnh khó khăn mà cô phải vượt qua chướng ngại tâm lý lại một lần nữa đối mặt với những thứ này sao?

Đi học vào ngày thứ Hai, tất cả mọi người đều biết chuyện Mạnh Thính giành giải quán quân cuộc thi Olympic Toán học.

Triệu Noãn Chanh sợ ngậy người: "Ngạc nhiên thật, cậu ấy giải quán quân về đó nha. Còn Lư Nguyệt thì sao?"

Mạnh Thính đang tìm sách Hóa, nghe thấy thì trả lời: "Hạng hai."

Triệu Noãn Chanh chép miệng: "Ôi mẹ ơi." Thính Thính thật lợi hại quá đi!

Trong lớp cũng đang bàn tán về việc này, bởi vì Lữ Nguyệt là nữ thần khối mười hai. Lữ Nguyệt có gia cảnh tốt, cũng được giáo dục tốt, ngày thường giống như tiên nữ cao cao tại thượng không dính chút bụi trần, không nghĩ đến chị ta bại dưới tay Mạnh Thính nhỏ hơn mình một lớp.

Một nữ sinh trong lớp không nhịn được bàn luận: "Mạnh Thính quá trâu bò rồi, chỉ số thông minh cán mốc luôn."

Một nam sinh cười: "Có chiến thắng cũng vô dụng thôi, Lữ Nguyệt người ta xinh đẹp biết bao nhiêu chứ. Thành tích tốt làm ăn gì được?"

Nữ sinh kia nhỏ giọng: "Tuy Mạnh Thính rất tốt, nhưng đôi mắt của cậu ấy thật quá đáng tiếc. Nhắc đến mới nhớ, các cậu nghe chuyện giữa Giang Nhẫn và Lữ Nguyệt chưa? Hình như chị ấy đang qua lại với Giang Nhẫn."

"Không phải đâu!"

"Thật đó..."

Đề tài dần dần bị chệch hướng, Triệu Noãn Chanh tức không chịu được, rõ ràng người chiến thắng là Thính Thính, nhưng bị người ta thương hại là thế nào? Cô gần như phát điên thành một con cá nóc.

Đối với toàn bộ học sinh ở trường Thất Trung thì sự hiện diện của Giang Nhẫn vô cùng đặc biệt.

Anh là học sinh trường cách vách, thuộc đám thiếu niên hay tụ tập đứng hút thuốc dưới gốc cây bạch quả sau giờ học.

Đến cả thầy chủ nhiệm và các thầy cô giáo khác cũng không dám quản anh. Nghe nói anh thường không hay đến lớp học, anh có tiền, thực sự có rất nhiều tiền. Tuy rằng bị nhà họ Giang đuổi, nhưng anh ra tay rất hào phóng.

Năm đó những gia đình mua được ô tô không nhiều lắm, chứ đừng nói đến siêu xe tốc độ của Giang Nhẫn.

Mạnh Thính đối với những điều này lại không hề để tâm.

Cô đang suy nghĩ làm sao để kiếm được tiền.

Mấy năm sau giá nhà sẽ tăng vọt, nhưng Thư Chí Đồng đã sớm bán căn nhà nhỏ rồi, nhà đang ở chỉ là nhà mượn, vẫn trong khu vực chưa được khai phá.

Thật sự rất nghèo...

Mà Giang gia kinh doanh bất động sản, không biết đã kiếm bao nhiêu tiền trong một năm.

Cũng may tính tình cô bình ổn, nếu không có thì cũng không vấn đề gì hết. Chết đi một lần mới hiểu được, con người chỉ cần cả đời bình an mạnh khỏe mới là điều quan trọng nhất.

Tan học, trường trung học sát vách bỗng ồn ào một trận.

Triệu Noãn Chanh và Mạnh Thính đi cùng nhau, mới nhận ra bọn họ ồn ào cái gì.

Thẩm Vũ Tình đang đứng đợi Giang Nhẫn.

Cô ta vốn cho rằng qua một thời gian thì Giang Nhẫn sẽ đến tìm mình, kết quả nghe được tin đồn của Giang Nhẫn và Lữ Nguyệt. Cô ta không nhẫn nhịn được nữa, chủ động chạy đến đây.

Giang Nhẫn từ trong túi lấy ra một cái bật lửa, châm điếu thuốc đang ngậm trên môi.

Động tác hút thuốc của anh rất tùy tiện, hồi lâu sau mới cúi đầu liếc Thẩm Vũ Tình một cái: "Cô tới đây làm gì?"

Thẩm Vũ Tình nói: "Giang Nhẫn, chúng ta làm lại từ đầu đi, sau này em sẽ không chủ động gây chuyện nữa, tất cả đều nghe theo anh có được không?"

Giang Nhẫn chặc một tiếng: "Không có hứng thú, tránh ra."

Mạnh Thính sợ Giang Nhẫn ở trong đám người nhìn thấy mình, cô cúi đầu, kéo Triệu Noãn Chanh đi.

Triệu Noãn Chanh hiểu sai ý: "Thính Thính, cậu cũng rất phấn khích phải không? Mẹ nó Thẩm Vũ Tình cầu xin Giang Nhẫn hợp lại mà bị cự tuyệt đấy! Đến cả Thẩm Vũ Tình mà anh ta cũng không thèm, không biết sau này anh ta sẽ thích ai đây? Không lẽ thực sự thích Lư Nguyệt à?"

Mạnh Thính mím môi: "Chúng ta đi được rồi chứ?"

Bộ dạng Triệu Noãn Chanh như thể hận không thể ở tại đây xem hết náo nhiệt: "Thính Thính cậu đừng lên tiếng."

Hai mắt Thẩm Vũ Tình đỏ ửng lên: "Anh thực sự thích Lư Nguyệt sao? Chị ta ngoại trừ thành tích không tệ thì còn có cái gì hơn em nữa chứ, Giang Nhẫn, anh đối với em không có chút xíu tình cảm nào sao?"

Giang Nhẫn cảm thấy phiền, nghe vậy liền dập tắt điếu thuốc: "Cô tự đề cao bản thân quá rồi đó." Anh vỗ bả vai Hạ Tuấn Minh, "Tắm hình buổi chiều của mày đâu rồi?"

Hạ Tuấn Minh ngẩn người, một lúc lâu sau mới hiểu được anh Nhẫn đang nói gì.

Anh ta lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền nhỏ, ấn mở rồi cho Thẩm Vũ Tình xem, giọng điệu anh ta khinh bỉ: "Thẩm Vũ Tình, anh Nhân chán ghét cô thì cô cũng đừng có mò đến đây nữa. Anh ấy thích kiểu giống như thế này, cô không thích hợp đâu."

Những người vây quanh xem náo nhiệt đều mở to mắt nhìn qua, nhưng mặt dây chuyền kia quá nhỏ nên không nhìn thấy được gì. Sự tò mò của mọi người đột nhiên được dâng cao.

Thẩm Vũ Tình đứng gần đó, nhìn thấy rất rõ ràng.

Tấm hình này quá cũ kỹ, độ phân giải cũng không cao. Nhìn là biết được chụp cách đây vài năm.

Bức ảnh chưa được 2 inch, một cô gái mặc chiếc váy dài màu vàng đặt ngón tay lên dây đàn piano. Cô gái nhìn vào ống kính, mỉm cười ngọt ngào và ngượng ngùng.

Bức ảnh có hơi mờ nhưng vẫn không ảnh hưởng đến dung mạo xinh đẹp tinh tế của cô gái.

Thẩm Vũ Tình sững sốt hồi lâu, nhất thời cũng không nói được câu nào.

Đám người bên phía Mạnh Thính cũng ngây ngẩn cả người. Sắc mặt cô trắng bệch một lúc lâu, mặt dây chuyền kia cô cực kỳ quen thuộc, tối qua nó còn ở trong chiếc rương của cô, sao hôm nay lại nằm trong tay đám người Hạ Tuấn Minh kia được?

Hạ Tuấn Minh cười khà khà: "Cô ấy đẹp không? Cô có muốn đi chỉnh sửa mình lại hay không?" Anh ta thích Lữ Nguyệt, vì vậy mới không thích Thẩm Vũ Tình, nói chuyện với cô ta dĩ nhiên không hề khách khí.

Thẩm Vũ Tình kịp phản ứng, tức giận không chịu được: "Cô ấy có bao nhiêu lớn chứ, mấy người cũng thật biến thái."

Giang Nhẫn không kiên nhẫn nữa: "Cô có cú hay không?"

Thẩm Vũ Tình rất sợ anh, hai mắt đỏ ửng bỏ đi. Đám người tự động giải tán. Mạnh Thính không biết nên tức giận hay sợ hãi, cô cắn răng, tìm đập thành thịch, mắt nhìn sợi dây chuyền nhỏ kia, sau đó theo Triệu Noãn Chanh rời đi.

Hạ Tuấn Minh vô cùng vui vẻ: "Anh Nhẫn, anh không xem một chút à, cô ấy xinh thật đấy!"

Cô gái lần trước biểu diễn dương cầm buổi chiều hôm đó, tên là gì ấy nhỉ, Thư Lan hay gì đó. Đây là sợi dây chuyền của cô ấy, không nghĩ đến bên trong còn có bức hình. Anh ta cảm thấy cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt đầu tiên chạm phải liền thốt lên: "Mẹ nó có phải tao mới được thấy thiên sứ nhỏ hay không?" Thật khiến người ta không sống nổi mà.

Phương Đàm thò qua nhìn, cũng ngẩn ngơ: "Cực kỳ xinh đẹp, nhìn qua độ tuổi cũng không lớn."

Hà Hàn nghe bọn họ bàn luận cũng tham gia náo nhiệt, liên tục kinh ngạc cảm thán.

Chỉ có mình Giang Nhẫn gục mặt ngủ trên bàn học, anh thấy ồn vô cùng: "Câm miệng."

Lúc Thẩm Vũ Tình đến làm phiền, không biết vì sao nghĩ đến tấm hình này.

Hạ Tuấn Minh đưa đến, Giang Nhẫn cũng không từ chối, anh rũ mắt nhìn.

Chỉ là liếc mắt một cái, chính anh cũng ngây ngấn cả người.

"Anh Nhẫn, anh cũng cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp phải không?" Còn đặc biệt có khí chất, hết sức thuần khiết.

Bầu trời vào tháng mười quang đãng, Giang Nhẫn tựa vào gốc cây, nụ cười có chút lưu manh, mặt mày rạng rỡ nói đùa: "Nếu gặp được cô ấy sớm mấy năm, nói không chừng ông đây sẽ..." Anh không nói tiếp, nhưng bọn con trai đều hiểu.

Hạ Tuấn Minh trầm nghĩ, anh Nhẫn mới là cầm thú biến thái chính hiệu.

Kkkk đương nhiên bạn Nhẫn đích thực xứng đáng với hai từ "cầm thú" lun, chỉ là chưa có lộ ra ngoài thôi nha. Thật tội nghiệp Thính Thính >.
<

Cơ mà chương này tâm đắc nhất câu: "Con người chỉ cần cả đời bình an mạnh khỏe mới là điều quan trọng nhất." Có sức khỏe mới làm nên tất cả ^^

Nói chứ đang phát điên vì con mụ Thư Lan đây, mấy chương sau xem Mạnh Thính xử Thư Lan thế nào nhé mn kaka~

Ít bạn ủng hộ, vote quá:"(((nên mình lười xiu up truyện hơi chậm nha mn, very sorry~

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lên Đây Đi

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

Mỗi một đường kim mũi chỉ đều được kết bằng sợi lông vũ, làn váy trắng như đang vỗ cánh bay, tỏa ra ánh sáng lung linh mỹ lệ.

Lúc Mạnh Thính về đến nhà, Thư Dương đang ngồi trên sô pha xem đá banh.

"Thư Lan đâu rồi?"

Thư Dương quay đầu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng của cậu xuất hiện một tia kinh ngạc. Quả thật gần đây chính cậu cũng nhận ra thái độ của Mạnh Thính đối với Thư Lan đang dần dần thay đổi. Trước đây chị ấy đối xử với Thư Lan rất tốt, cũng gọi "Tiểu Lan" giống như ba hay gọi, nhưng dạo gần đây Mạnh Thính và Thư Lan duy trì một khoảng cách nhất định, xem nhau như người dưng.

Thư Dương nhàn nhạt trả lời: "Ở trong phòng."

Mạnh Thính mím môi, cô không đi tìm Thư Lan mà về phòng mình lấy cái rương ra.

Vừa mở ra, cô phát hiện nó đã bị lục tung.

Chiếc váy ba lê bị vò thành một cục, mặt dây chuyền nhỏ kia không thấy đâu nữa. Mạnh Thính vuốt phẳng nếp nhăn trên chiếc váy, chiếc váy lông màu trắng cũng biến mất.

Mắt nhìn của Thư Lan cũng tốt đó chứ.

Thứ quý giá nhất trong rương của cô chính là chiếc váy lông vũ màu trắng kia.

Đó là chiếc váy mà mẹ phải mất nửa năm để hoàn thành, Tăng Ngọc Khiết rất xinh đẹp nhưng xuất thân không được tốt lắm, bà sinh ra ở một thôn quê nhỏ. Ông bà ngoại của Mạnh Thính dạy học ở trong thôn, Tăng Ngọc Khiết khi còn trẻ đã yêu sai người.

Bà không nghe theo sự sắp xếp trong nhà mà bỏ trốn cùng với một người đàn ông ở nơi khác.

Sau khi Tăng Ngọc Khiết rời xa quê hương cũng không sống tốt lắm, bà làm công cho một xưởng may. Sau đó người đàn ông kia bỏ rơi bà, khi ấy trong bụng bà còn đang mang thai Mạnh Thính. Bà là một người phụ nữ kiên cường, không bao giờ có suy nghĩ sẽ tự tử, trái lại toàn tâm toàn ý nuôi dưỡng con gái của mình thật tốt.

Năm Mạnh Thính mười tuổi, bà đã tự tay may chiếc váy này.

Tăng Ngọc Khiết rất khéo tay. Vào thời đó, nhiều quý bà giàu có đều rất hãnh diện khi mặc những bộ trang phục bà làm. Sau này khi bà không còn may quần áo nữa, tựa như bà đang nói với Mạnh Thính rằng mình không còn yêu người đàn ông kia nữa.

Bộ trang phục cuối cùng của Tăng Ngọc Khiết chính là chiếc váy lông vũ màu trắng.

Dồn hết vào đó tình yêu thương của một người mẹ, mỗi một đường kim mũi chỉ đều được kết bằng sợi lông vũ, làn váy trắng như đang vỗ cánh bay, tỏa ra ánh sáng lung linh mỹ lệ.

Đó là một chiếc váy thời Dân Quốc*.

(*) giống mấy dạng váy nè mn

Cho dù đặt ở thời hiện đại cũng cực kỳ tuyệt đẹp đáng giá.

Tăng Ngọc Khiết rất cưng chiều Mạnh Thính, con gái của bà chính là Thiên Sứ trên trời ban tặng, bà đã làm cho nó một chiếc váy để nó mặc sau khi lớn lên. Vốn dĩ đó chính là món quà tặng cho Mạnh Thính vào lễ trưởng thành, tuy nhiên sau khi Tăng Ngọc Khiết qua đời, Mạnh Thính đã để nó ở dưới cùng của cái rương, cho đến khi xảy ra trận hỏa hoạn ở kiếp trước.

Không những thiêu rụi chiếc váy này mà còn hủy hoại khuôn mặt của Mạnh Thính.

Mạnh Thính đóng cái rương lại, đứng dậy gõ cửa phòng Thư Lan.

Thư Lan mở cửa ra thấy cô, có hơi không được tự nhiên dời mắt đi: "Chị."

Mạnh Thính vươn tay: "Váy và dây chuyền của chị."

Thư Lan trừng to mắt: "Chị, sao chị có thể vu oan cho em vậy được, mặc dù chị là chị của em nhưng nếu tiếp tục như vậy em sẽ nổi giận đó."

Mạnh Thính đánh giá cô ta.

Cô bé trước mắt chỉ mới mười bảy tuổi, cũng bằng tuổi cô, so ra chỉ nhỏ hơn cô một tháng.

Mạnh Thính đã từng đối đãi thật lòng với cô ta cả một đời, dốc hết sức bảo vệ cô ta. Nếu như không phải vì cứu Thư Lan thì kiếp trước cô cũng không bị hủy dung. Thư Lan rất biết lấy lòng người khác, năm ấy khi Mạnh Thính mất đi mẹ mình, Thư ba ba ăn nói vụng về, không biết cách an ủi cô. Thư Dương thì không cần phải nói, chỉ có mình Thư Lan ngọt ngào gọi hai tiếng "chị ơi".

Cô ta nói: "Chúng ta mãi mãi là chị em thân thiết nhất của nhau."

Mạnh Thính chưa từng hiểu rõ cô ta, cứ vậy mà đối xử tốt với cô ta cả một đời.

Nhưng kiếp này cô sẽ không bao giờ để tâm đến Thư Lan nữa.

Ánh mắt Mạnh Thính bình thản: "Em thích Giang Nhẫn, vì vậy lấy sợi dây chuyền của chị đi lấy lòng anh ta."

Thư Lan then quá hóa giận: "Chị nói bậy gì đó!"

"Chiếc váy kia là di vật mà mẹ đã để lại cho chị, bên trong sợi dây chuyền kia có bức hình chụp chung của mẹ và chị. Những đồ vật chị tặng cho em trước đây chị không tính toán, nhưng hai thứ đó không thể đưa cho em."

Thư Lan không tưởng tượng được một Mạnh Thính với tính cách vô cùng dịu dàng vậy mà lần này lại dứt khoát như thế.

Cô ta cũng tức giận, thẳng thắn thừa nhận: "Tôi đi sinh nhật bạn mượn chị có một chiếc váy thôi mà chị căng thế, tôi mà có váy nào đẹp thì còn cần đến đồ của chị à? Còn không phải vì đôi mắt của chị mà nhà chúng ta

mới khó khăn vậy ư? Tiền lương trước kia của ba tôi cũng đâu có thấp, vậy mà toàn lấy ra để trả nợ thay cho chị đấy thôi!"

Mạnh Thính tay nắm lại thành quyền, sau một lúc lâu cô mới nhẹ nhàng thở ra.

"Thư Lan."

Thư Lan liếc nhìn cô, không hiểu sao trong lòng có chút bất an. Mạnh Thính vẫn là một người hiền lành dịu dàng, nhưng đối với một số việc thì khác.

"Những gì chị nợ Thư ba ba, chị đều ghi nhớ thật kỹ. Nhưng chị không hề nợ em bất cứ cái gì. Trước đây mỗi khi chị có thứ gì đều đưa hết cho em."

Mạnh Thính học đánh đàn, Thư Lan cũng đòi học theo. Tuy nhiên trình độ của cô ta không cao, chỉ học được hai năm, học rất qua loa sơ sài. Mạnh Thính biết hoàn cảnh gia đình khó khăn nên không còn học dương cầm nữa. Khi đó mẹ vẫn còn sống, trong nhà chỉ có thể gánh nổi học phí của một người.

Mạnh Thính luyện múa, đã tập qua rất nhiều điệu.

Thư Lan cũng âm ỉ đòi học, Mạnh Thính vì nhường lại cơ hội cho cô ta được học mà cô phải từ bỏ việc đi theo vũ sư học tập, tự mình học hỏi tập luyện.

Nhưng Thư Lan lại không như mong đợi, cộng thêm cơ thể cô ta không dẻo dai, chịu không được khổ cực mỗi khi phải kéo căng dây chằng, vậy là mới học được một tháng thì bỏ cuộc.

Mạnh Thính nói: "Nếu em không trả lại đồ cho chị, tự chị sẽ đi tìm Giang Nhẫn lấy lại."

Thư Lan chưa bao giờ gặp qua một Mạnh Thính như vậy.

Cô ta nổi điên lên: "Chị có ngon thì đi đi, chị mà đi tôi sẽ mách với ba ngay. Chị thế mà làm cho con gái ruột của ông mất vui." Thư Lan nói xong liền đóng cửa ngay. Dù sao sợi dây chuyền kia cũng không lấy lại được, kỳ thật cô ta cũng không biết đằng sau mặt dây chuyền còn có tấm hình. Khi đó cả lớp đang đồn ầm lên thứ ba tuần này là sinh nhật của Hạ Tuấn Minh, đám người bọn họ mặc dù không ra gì nhưng tất cả đều là mấy tay giàu có con ông cháu cha, Thư Lan cũng được mời tham dự.

Thế là cô ta làm bộ đánh rơi sợi dây chuyền của Mạnh Thính xuống đất.

Quả nhiên Hạ Tuấn Minh nhớ ra cô ta.

Thư Lan đỏ mặt nói đó là giải thưởng khi cô ta tham gia khiêu vũ nhận được, Hạ Tuấn Minh nhặt lên rồi nhìn thấy ảnh chụp bị rơi ra.

Anh ta sửng sốt vài giây, sau đó huýt sáo một cái, hỏi Thư Lan về người trên bức hình: "Cô gái này là ai vậy?"

Sắc mặt Thư Lan trắng bệch, cô ta đành phải gượng cười: "Là một tiểu minh tinh mà em rất hâm mộ nhưng bây giờ đã rút lui rồi."

Hạ Tuấn Minh có chút thất vọng: "Xinh thật đấy, cho anh cái này nhé. Tối mai em đến chơi nha."

Hai mắt Thư Lan sáng rực lên, lập tức đáp ứng.

Cái váy kia cũng vô cùng đẹp mắt, không chỉ đẹp mà còn rất đặc biệt.

Dù sao Mạnh Thính cũng đâu có mặc, cô ta mặc một chút thì có sao đâu chứ!

Thư Lan nghĩ đến ánh mắt người khác nhìn mình khi dự tiệc sinh nhật của Hạ Tuấn Minh vào tối mai thì toàn thân đều cực kỳ kích động. Nếu Giang Nhẫn hứng thú với mình thì...

Cô ta không thềm tin Mạnh Thính sẽ đến đó đâu, dù sao từ nhỏ đến lớn Mạnh Thính đều rất ngoan ngoãn, không hề đâm chọc người khác, luôn luôn hiền lành tốt bụng. Những việc khiến ba ba đau lòng, Mạnh Thính tuyệt đối sẽ không để cho tình cảm chị em bất hòa.

*hồ không lên cơn thì tưởng là mèo kitty à =)))

Ngày hôm sau khi đi học, Thư Lan vẫn chưa trả lại đồ cho Mạnh Thính, cô biết ngay mình chỉ có thể đi một chuyến.

Cô sẽ không nhượng bộ Thư Lan vô điều kiện.

Bức hình ấy là di vật của mẹ, sao có thể để cho đám người Hạ Tuấn Minh xem như đồ chơi mà đùa nghịch chứ.

Lúc trường Thất Trung tan học đã 5:30 chiều.

Mạnh Thính thu dọn xong thì nói với Triệu Noãn Chanh: "Cậu về nhà trước nhé."

"Còn cậu thì sao Thính Thính?"

"Tớ có chút chuyện."

Triệu Noãn Chanh không để ý lắm: "Được rồi, vậy mai gặp lại nha Thính Thính."

"Mai gặp lại."

Mạnh Thính vốn cho là giờ tan học của hai ngôi trường sẽ giống nhau. Khi cô đến lấy lại váy, Thư Lan chắc chưa thay nó vào đâu. Thư Lan chắc chắn sẽ không trả váy lại cho cô khi ở nhà, nhưng cũng sẽ e ngại làm lớn chuyện lên ở trường, vì váy sẽ không khăng khăng mặc chiếc váy đó nữa.

Nhưng khi cô đến lớp học của Thư Lan, một nữ sinh ngồi phía trước Thư Lan cầm một cái gương nhỏ, tò mò liếc cô: "Tìm Thư Lan hả, nó đi rồi. Hôm nay là sinh nhật của Hạ Tuấn Minh bên khối mười hai, nó cúp tiết của lão Trương để đi."

Mạnh Thính nhú mày, không nghĩ tới dám người này đều trực tiếp trốn học. "Cảm ơn bạn, bạn biết Hạ Tuấn Minh tổ chức sinh nhật ở đâu không?"

Nữ sinh kia nghe giọng nói Mạnh Thính dịu dàng êm tai, vậy là nói cho Mạnh Thính biết luôn: "Ở An Hải Đình."

Mạnh Thính có hơi khó xử.

Nhưng khi nghĩ đến với tính tình của Thư Lan, chiếc váy có khả năng sẽ bị hư tổn, cuối cùng cô vẫn ngồi xe buýt đến An Hải Đình một chuyến.

Cô biết An Hải Đình ở đâu.

Đây là khu vực đắt giá nhất toàn thành phố, sát bên bờ biển, có quán bar, quán net, phòng KTV.

Nó cũng thuộc sở hữu của tập đoàn Tuấn Dương dưới trướng nhà họ Giang.

Thời điểm tan học cũng vừa lúc là giờ cao điểm.

Mạnh Thính xuống xe, sắc trời đã hơi tối.

Đêm mùa đông đến khá sớm, giờ phút này đã là một mảnh màu đen.

Mạnh Thính đến trước cổng lớn An Hải Đình, trước quầy lễ tân có một người đàn ông và một người phụ nữ tiếp đón, thái độ của họ rất tốt: "Xin hỏi cô là?"

Mạnh Thính vẫn còn mặc đồng phục trường Thất Trung, chân mang một đôi giày bình thường, tóc buộc thành đuôi ngựa, trên sống mũi mang một chiếc kính màu đen, nhìn qua có chút dờ hơi.

Mạnh Thính thấp thỏm bất an: "Em đến tìm em gái có được không ạ?"

Người phụ nữ mỉm cười: "Bạn học, nếu em không có thiệp mời thì không được vào đâu."

Mạnh Thính ngẩn người, trên lầu truyền đến tiếng hát không biết là của ai, có thể gọi là quý khốc sói gào. Cô biết bữa tiệc này vô cùng náo nhiệt, loại tình huống như vậy mà Thư Lan không gây chuyện thì không phải là Thư Lan.

Mạnh Thính đến không phải để thay cô ta giải quyết hậu quả, mà bởi vì chiếc váy của cô không thể bị hủy hoại được.

"Em cũng là..." Cô hiếm khi nói dối, gương mặt đỏ bừng lên, "Bạn... bạn của Hạ Tuấn Minh. Em đến trễ."

Người phụ nữ cười: "Cô bé, nói dối là không được đâu nhé."

Ánh mắt của cô ta rơi xuống trên chiếc kính của Mạnh Thính, người đàn ông kia cũng tỏ vẻ khinh thường.

Biểu hiện hiểu rõ Mạnh Thính đang gạt người.

Mạnh Thính biết là vì cái gì.

Đám người Giang Nhẫn, không phú thì quý. Hạ Tuấn Minh đều qua lại với những người trên cao như vậy, đâu ra đưa bạn "bần tiện" như cô

chứ.

Mạnh Thính do dự hồi lâu, đưa tay tháo mắt kính xuống.

Trong nháy mắt hai người tiếp tân bất chợt im lặng.

Hai gò má thiếu nữ ửng đỏ: "Em thật sự là... bạn của bọn họ." Ánh đèn trong phòng khách sáng rực, cô khó chịu nháy mắt mấy lần, trong mắt dần tụ nước mắt.

Nhưng lại xinh đẹp không thể tưởng nổi. Một vẻ đẹp thuần khiết giản dị, còn ưa nhìn hơn tất cả những người đã đến đây.

Người đàn ông đỏ mặt, lát sau mới khẽ ho một tiếng: "Để anh đi hỏi lại một chút nhé."

Mạnh Thính đeo kính lên, có hơi khẩn trương.

Điện thoại thông, người đàn ông hỏi cô: "Bên kia hỏi tên em là gì?"

Mạnh Thính không còn đường lui đáp: "Mạnh Thính."

Hạ Tuấn Minh uống đến hoa mắt, hát xong một khúc đầy "giông tố" rồi tiếp điện thoại. Tửu lượng anh ta không tốt, nghe đầu bên kia nói ra tên Mạnh Thính, phản ứng đầu tiên của anh ta chính là nghi mình đã nghe lầm.

"Con mẹ nó? Mạnh Thính à?"

Giang Nhẫn đang đánh bài bên ghế salon gần đó giương mắt nhìn.

"Anh Nhẫn, thua rồi à?"

Giang Nhẫn đẩy mấy con chip* và đồng bài lên trước mặt Hạ Tuấn Minh, "Đưa điện thoại mày đây." Năm sáu nghìn chip, không phải là số tiền

nhỏ trong năm đó.

(*) Casino chips (còn gọi là Casino tokens, chips, checks, hoặc cheques trong Tiếng Anh) là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài, thường được sử dụng trong các sòng bạc để chơi trò chơi may rủi như poker, blackjack, roulette,... Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh. (Nguồn: wiki)

Anh đứng dậy, di động của Hạ Tuấn Minh đã tới tay anh.

Tiếp tân nói: "Đúng vậy, bạn học này nói cô ấy tên là Mạnh Thính."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ đầy vui vẻ của thiếu niên.

Tiếp tân không biết đầu dây bên kia đã đổi sang người khác, "Có cho cô ấy lên không ạ?"

"Kêu cô ấy đi thang bộ, cứ nói là thang máy hư rồi."

Anh đứng đợi ở một góc ngoặt lầu ba, không nhìn được nhếch môi.

Tác giả có lời muốn nói: Người đọc ở Weibo nói: Nam chính không nhận ra nữ chính sao! Cảm giác quen thuộc như vậy, nữ chính thuần khiết thiện lương ngây thơ động lòng người, sao có thể là Thư Lan tạp nham kia được.

Editor: Haha, mình cũng đang nổi điên lên đây. Thư Lan quả thật cực kỳ cực kỳ cực kỳ đáng ghét! Nghĩ mình là cái rốn vũ trụ chắc! Chương này chưa "xử" Thư Lan nhé mn, đợi chương sau Mạnh Thính lên sàn nha, kaka~

Xin lỗi mng nhiều nha, mấy ngày nay bận viết báo cáo nên tiến độ chậm trễ xú, đừng bỏ rơi mình nhá ^^

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lòng Ngực

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Lại đây châm cho tôi liều thuốc, chuyện này coi như bỏ qua."

Sắc mặt người đàn ông tiếp tân hơi khó hiểu chớp mắt vài cái, lúc này mới nghe thấy tiếng của Giang thiếu truyền đến. Sau đó anh ta nói với Mạnh Thính: "Bạn học, thang máy có chút trục trặc, phiền em đi thang bộ nhé."

Mạnh Thính gật gật đầu, có thể đi lên thì không còn gì bằng. Cô nói tiếng cảm ơn với bọn họ rồi đi theo phương hướng mà tiếp tân chỉ.

Đến khi không còn thấy bóng dáng của Mạnh Thính nữa, vẻ mặt nữ tiếp tân khó hiểu hỏi: "Thang máy có bị hư gì đâu?"

"Giang thiếu dặn nói vậy."

"Cậu ta muốn làm gì nhỉ?"

"Làm sao tôi biết được, chuyện của cậu ta cô đừng có tò mò, chê mình sống lâu quá rồi à? Tôi nghe nói Giang thiếu..." Nam tiếp tân chột hạ

giọng, "Cậu ta có bệnh tâm lý, không khống chế được cảm xúc. Không ai biết vì sao nhà họ Giang tổng khừ cậu ta cả."

Nữ tiếp tân nghĩ đến cô bé xinh đẹp dịu dàng như nước vừa nãy, "Cô bé kia xinh thật đấy, còn đẹp hơn hẳn thần tượng của tôi. Khi lớn lên chắc hẳn sẽ càng xinh đẹp."

Nam tiếp tân cũng hơi lo lắng thay cho cô bé.

Chọc ai không chọc, lại chọc đến Giang Nhẫn.

Cầu thang bộ ở An Hải Đình đang được thi công, bình thường sẽ không có ai dùng đến. Vì vậy mà cầu thang cực kỳ yên tĩnh.

Bốn chữ "Lối ra an toàn" màu xanh lá cực lớn kèm theo một mũi tên chỉ dẫn, ánh đèn trong hành lang lơ mờ.

Mạnh Thính chỉ nghe thấy tiếng bước chân của chính mình, cô đeo cặp sách, vịn lan can đi lên.

Lên đến khúc ngoặt hành lang lâu ba, do đi quá vội vàng nên cô không cẩn thận đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Mạnh Thính giật mình kêu lên: "Ai da."

Cho dù bất cứ ai ở trong không gian tối tăm đột nhiên một thứ gì đó xuất hiện bất thành linh cũng sẽ bị dọa sợ, cô đưa tay che trán, liên tục lùi về sau mấy bước.

Ngước mắt lên liền thấy ngay khuôn mặt của Giang Nhẫn.

Đứng nơi ánh sáng mờ tối, anh có kinh ngạc đôi chút, đưa tay đặt ở nơi bị cô đụng qua.

Thiếu niên cơ bắp rắn chắc, trái lại chỉ có cái trán của cô bị đụng đến choáng váng một hồi.

Giọng nói của cô ngọt ngào, tiếng "ai da" run rẩy lúc này âm điệu có hơi cao, tựa như tiếng nỉ non vỡ vụn. Lúc chạm phải nhau, không biết là cái gì đã đụng vào lồng ngực của anh.

Sắc mặt Mạnh Thính trắng bệch, chân tay như muốn nhũn cả ra.

Cô không nhìn rõ sắc mặt Giang Nhẫn, nhưng biết rõ vừa rồi cô đã đụng trúng anh. Giang Nhẫn vốn là người bá đạo không nói lý lẽ, cô vội xin lỗi: "Tôi xin lỗi, đụng anh bị thương rồi à?"

Giang Nhẫn cong môi: "Ừ."

Mạnh Thính không biết nên làm gì. Chuyện này đối với cô mà nói như tai họa bất ngờ từ trên trời rơi xuống. Ai mà biết Giang Nhẫn không có trong bữa tiệc mà đứng ở cầu thang u ám này chứ.

Bên ngoài cửa sổ trong suốt của An Hải Đình, gió biển nhẹ nhàng thổi.

Phần lưng Mạnh Thính chống đỡ mặt tường lạnh băng, có vài phần luống cuống.

"Tôi không phải cố ý." Mặc dù cô đơn thuần nhưng không hề ngu ngốc, chỉ va chạm đôi chút làm sao xảy ra chuyện gì được? Trước mắt cô còn hơi choáng váng, biết anh đang cố ý làm khó, không nhịn được nói nhỏ: "Anh cũng dọa tôi mà."

Giang Nhẫn thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Anh ở nơi ngược sáng, có thể nhìn thấy bộ dạng của cô. Cô rất quy củ mặc bộ đồng phục Thất Trung, huy hiệu của trường gắn chỗ ngực bên phải.

Mái tóc ngang trước trán dưới ánh đèn mờ ảo trở nên dịu dàng mấy phần, cặp kính màu đen làm cho người khác dò xét dường như cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Rõ ràng là rất sợ anh, nhưng lại tỏ ra điềm tĩnh.

"Sao nào, đụng trúng người khác mà không chịu thừa nhận à học sinh giỏi, bên Thất Trung dạy cô như vậy sao?"

Mạnh Thính giương mắt nhìn anh, giọng điệu nhẹ nhàng phản bác: "Thất Trung có dạy, phải nói xin lỗi. Còn dạy phải có lòng khoan dung độ lượng."

Giang Nhẫn chịu không nổi nữa bật cười: "Ông đây thất học, không hiểu hết ba cái triết lý này của cô đâu."

Mạnh Thính biết anh không nói lý lẽ.

Bóng đêm tĩnh lặng, phía xa trên biển vẫn còn đèn sáng, xuyên qua An Hải Đình nhìn xuống là những đốm nhỏ ánh sáng nhàn nhạt. Đột nhiên cô nhớ đến người thiếu niên trước mặt mấy năm sau sẽ giết người.

Thủ đoạn giết người của anh cực kỳ tàn nhẫn.

Mạnh Thính biết rõ anh rất nguy hiểm không thể đến gần, càng không thể đắc tội.

Cô khom lưng, cúi người xuống vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi xin lỗi."

Ý cười trên môi anh dần tiêu tan.

Dưới ánh sáng ảm đạm, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, không biết vì sao lại nhớ đến năm đó Giang Nhẫn không thềm nói tiếng nào giống như đang nổi điên lên đuổi theo xe buýt ba cây số.

Tựa như một chú sói con ngang ngược liều mạng.

Cô rất sợ sự điên rồ gần như biến thái của anh.

Mạnh Thính nói: "Thật sự tôi không cố ý, nếu không thì... anh đánh lại tôi đi."

Cô do dự duỗi ra bàn tay trắng như ngọc.

Ngón tay tinh tế mỹ lệ, trên đầu ngón tay tựa như điểm thêm một chút phấn. Mặc dù ánh đèn mờ tối không nhìn rõ, nhưng cả người cô dường như tỏa ra ánh sáng rực rỡ khắp tầng lầu, cô quá nhu thuận khiến người ta rối loạn.

Trong lòng của anh giống như có vật gì đó mạnh mẽ đâm vào, anh nhìn chăm chú đôi tay bé nhỏ kia một hồi lâu, chặc một tiếng: "Được thôi, không cho phép cô kêu đau."

Cô nghiêm túc gật đầu.

Bàn tay đặt trong túi của Giang Nhẫn chột run rẩy.

Bàn tay trước mặt thật xinh đẹp mềm mại, ngón tay thon dài trắng muốt, anh chưa bao giờ thấy ai có bàn tay tinh tế và xinh đẹp đến vậy. Ngay cả người mẹ kiêu ngạo sang trọng của anh cũng không có đôi bàn tay tinh xảo và mỹ lệ như vậy.

Một giây trước khi chạm vào tay cô, đột nhiên anh kịp phản ứng lại.

Vẻ mặt Giang Nhẫn bực bội thu tay lại, lần mò cái bật lửa trong túi. Anh ném chiếc bật lửa trong tay về phía cô: "Lại đây châm cho tôi điếu thuốc, chuyện này coi như bỏ qua."

Mạnh Thính sững sờ nhìn chiếc bật lửa màu đen trong tay mình.

"Mau lên, muốn ông đây thỉnh cô nữa à?"

Tính tình anh vẫn rất tồi tệ.

Mạnh Thỉnh đoán có thể Giang Nhẫn ra đây hút thuốc cho thông thoáng. Cô xiết chặt váy của mình, tới gần mấy bước.

Thiếu niên cao hơn cô 27cm.

Năm nay cô cao 1m6, không tính là thấp, chỉ là Giang Nhẫn quá cao. Anh nói chuyện không hề có chút kiêng kỵ, dáng vẻ nhuộm tóc bạc có chút lưu manh, vì vậy người bên ngoài nhìn vào sẽ nói đây là một tên côn đồ. Anh không dễ trêu chọc, tính tình thì thối, tính cách có chỗ thiếu hụt.

Giang Nhẫn không đè nén được tâm tình bức bối, lần mò trong hộp thuốc lá một điếu thuốc ngậm vào miệng.

Bệ cửa sổ trên lầu ba mở ra, gió đêm mát mẻ từng cơn lùa vào.

Phần tóc cắt ngang trước trán của cô nhẹ nhàng đung đưa.

Cô nâng tay lên, mũi chân nhẹ nhàng nhón tới gần anh.

Khoảnh khắc ánh lửa nháy lên, anh ngửi thấy mùi hương trên người thiếu nữ được gió thổi mang đến, đó là một loại hương vị đặc biệt ấm áp và ngọt ngào.

Động tác của cô ngây ngô, thậm chí có chút vụng về.

Vừa nhìn là biết cô chưa hề làm qua mấy chuyện như vậy, ngoan ngoãn không chịu được.

Anh rũ mắt, bàn tay ấy nhẹ nhàng run rẩy, hồi lâu sau mới châm được điếu thuốc.

Mạnh Thính châm xong thì khẽ thở phào, trả lại chiếc bật lửa vào lòng bàn tay anh, sau đó lướt qua anh mà chạy lên lầu.

Hồi lâu sau anh đột nhiên đập điếu thuốc lá giữa hai đầu ngón tay, nặng nề thở ra.

Điếu thuốc đã cháy được một nửa, nhưng bởi vì anh sửng sốt mà quên hít vào, một ngậm cũng chưa hề hút.

Đừng để anh gặp lại cô.

Đừng nhìn thấy cô lần nào nữa.

Nếu không...

Mạnh Thính lên lầu, thở phào nhẹ nhõm.

Trên lầu năm của An Hải Đình là một trận nhảy múa điên cuồng, cô lướt qua đám người, liếc mắt liền nhìn thấy Thư Lan.

Không xong rồi! Thư Lan đang chuẩn bị bộc lộ tài năng khiêu vũ.

Trên người cô ta là chiếc váy của Mạnh Thính.

Chiếc váy này không phù hợp với thân thể của cô ta, phần ngực không phát triển nhiều, phía trước không chống đỡ nổi. Nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của chiếc váy. Năm đó không có lấy một cô gái nào diện một bộ váy vừa đẹp mắt vừa độc đáo thế này, Dân Quốc sau cơn mưa, chiếc váy khi mặc vào càng thêm xuân sắc mỹ lệ, những sợi lông vũ tung bay trong không trung. Vạt áo rất dài khiến rất nhiều cô gái liếc nhìn mấy lần.

Trong lòng Thư Lan không tìm được vô cùng đặc ý.

Bởi vì những nữ sinh không ai sánh được ở trường Lợi Tài cũng không nhin được hỏi thăm cô ta mua chiếc váy này ở đâu.

Giọng điệu Thư Lan giương cao: "Chiếc váy này không có chỗ nào bán đâu, toàn thế giới có một không có hai."

Mặc dù nữ sinh kia cũng rất thích chiếc váy này nhưng nghe thấy vậy sắc mặt không chịu nổi: "Hừ, ai thèm." Cũng có vài nam sinh liếc mắt nhìn Thư Lan.

Thư Lan mặt mày hớn hở, đám người này đều là kẻ có tiền. Bình thường đi trên đường sẽ không liếc nhìn dạng người giống như cô ta, nhưng đêm nay khi cô ta diện chiếc váy này lên, cuối cùng cũng thấy mở mày mở mặt một phen.

Mấy nữ sinh hỏi thăm Thư Lan về chiếc váy không lâu sau liền quay lại, trong tay cầm một ly rượu đỏ, giọng điệu mỉa mai: "Nghe nói cô còn biết khiêu vũ nữa nha, lên thể hiện tài năng đi, dù sao hôm nay cũng chơi vui vẻ vậy mà."

Thư Lan làm gì biết khiêu vũ chứ.

Cô ta chỉ biết sơ sơ mà thôi, chỉ dừng lại ở việc bị vũ sư mạnh mẽ ép buộc mình luyện tập dây chằng, đó là một loại cảm giác đau đớn thống khổ.

Nhưng khi Hạ Tuấn Minh nghe thấy liền buông micro nhìn sang, cũng bày ra bộ dạng đầy hứng thú: "Được đó, cô là... Thư... Thư Lan đúng không? Người đẹp, nhảy một điệu góp vui đi."

Một đám nam sinh lập tức hào hứng huýt sáo vỗ tay: "Tới luôn đi!"

Thư Lan đâm lao phải theo lao.

Hạ Tuấn Minh luôn luôn là một tên thần kinh thô, còn chính lại nhạc nhẹ nhàng hơn cho cô ta: "Nhảy đi."

Thư Lan mí mắt nhảy dựng, hoảng hốt vô cùng, nhịp tim không kiểm soát được tăng vọt.

Hà Hàn ấn điều khiển từ xa nói: "Âm nhạc không phù hợp à? Muốn sôi động thêm nữa?"

Tối nay, điều mà cô ta tha thiết ước mong đã thực hiện được, cuối cùng thì ánh mắt mọi người đã đặt trên người mình, nhưng lại chỉ vì muốn xem cô ta khiêu vũ.

Thư Lan chắc chắn không thể nhảy. Cô ta thầm nghĩ, mình không phải Mạnh Thính, cái gì cũng biết. Cô ta không biết chút gì về khiêu vũ, nếu nhảy một chút thôi sẽ lộ ra ngay.

Cô ta liếc nhìn chiếc bánh gato cao cỡ một người bên cạnh.

Nếu mà... trang phục bị bẩn, chắc sẽ không có người yêu cầu cô ta nhảy nữa đâu nhỉ?

Mặc dù thấy tiếc nuối cho chiếc váy này, nhưng cô ta không thể làm mất mặt chính mình được. Hơn nữa chỉ cần giặt sạch là có thể mặc lại rồi.

Thư Lan nhắc làn váy, uốn gối hành lễ.

Lui về phía sau vài bước muốn tiến đến gần chiếc bánh gato kia.

Tính tình Mạnh Thính dù có tốt đến mấy nhưng khi nhìn thấy cô ta chuẩn bị đâm người vào chiếc bánh gato cũng tức giận không chịu được nữa.

Đó là thứ mà mẹ đã để lại cho cô!

Giọng nói Mạnh Thính giòn giã vang lên: "Thư Lan!"

Thư Lan giật nảy mình, quay đầu lại liền nhìn thấy Mạnh Thính mặc đồng phục đứng trước cửa. Trong lúc nhất thời cô ta vô cùng kinh ngạc, vốn tưởng Mạnh Thính nói muốn lấy lại đồ của mình chỉ là dọa cô ta chút thôi, không nghĩ đến Mạnh Thính thật sự đến tận đây.

Làm sao chị ta lên đây được?

An Hải Đình không phải là chỗ không tùy tiện cho người khác vào đây sao?

Mạnh Thính không nhìn thấy ánh mắt mọi người đổ dồn vào mình.

Cô không hề cảm thấy tự ti chút nào khi mình ăn mặc thế này mà đứng trước đám người xa hoa tráng lệ trong gian phòng.

Cô đi đến trước mặt Thư Lan, tựa như quay trở về Mạnh Thính mười bốn tuổi năm đó.

Vô cùng dịu dàng, nhưng cũng rất kiêu ngạo rục rờ: "Trả váy lại cho chị, ngay lập tức."

Cô không thèm để ý đến vẻ mặt của Thư Lan, xoay người nhìn đám người Hạ Tuấn Minh.

"Bạn học Hạ, thật xin lỗi. Sợi dây chuyền ngày hôm qua có thể trả lại cho tôi không?"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ

Chi Chi: Anh Nhẫn, xin hỏi khi bị Thính Thính đụng vào có cảm giác gì không?

Giang Nhân: Thoải mái.

Chi Chi: Sao anh lại để con gái người ta châm thuốc cho vậy, cái này thật giống phong cách của thứ đàn ông cặn bã, sau này con gái người ta để ý đến anh mới là lạ đấy.

Giang Nhân (cười lạnh): Cô lặp lại lần nữa.

Chi Chi:...

Sau nhiều ngày "bỏ bê" chính sự mình lại mò lên với mn đây~ thiệt không ngờ là có kha khá cmt của các bạn cute hột me dành cho nhà mình. Cảm ơn các bạn nhiều lắm lunnn, mình vui vô cùng. Cũng xin cảm ơn Hội Nhiều Chữ đã giới thiệu để các bạn đến với nhà mình, tạo cho mình động lực to đùng béo ú lunnn <3

Trong thời gian này mình khá bận nên thời gian ra chương không nhanh lắm, mong mn hãy thông cảm *cúi đầu tạ lỗi* Hy vọng mn vẫn luôn ủng hộ và sát cánh bên mình nhé, yêu thương nhìu nhìu <3 <3 <3

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phát Bệnh

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

Đây là... lần đầu tiên Giang Nhẫn phát bệnh.

Hạ Tuấn Minh trưng ra bộ mặt ngu ngơ: "Cái đó không phải Thư Lan cho tôi rồi à?"

Thư Lan không thèm quan tâm chuyện này, kéo cánh tay Mạnh Thính, lúc này mới chịu nhận sai: "Đều là lỗi của em hết, chị sang đây một lát với em được không?"

Mạnh Thính đến đây chỉ muốn lấy lại đồ của mình, cũng không phải đến quấy rối. Trong ánh mắt tò mò tìm hiểu của mọi người, cô cùng với Thư Lan đi đến một góc vắng vẻ.

Chiếc hộp nhạc xinh xắn được đặt trên quầy đang nhẹ nhàng xoay chuyển.

Tiếng nhạc êm dịu, ánh mắt của Mạnh Thính rơi xuống người Thư Lan mang theo vài phần hoảng hốt.

Chiếc váy xinh đẹp này, ở kiếp trước cô không có can đảm chạm vào. Cho đến cái ngày mà cô chết đi, cô cũng không hề mặc nó trên người mình.

Thư Lan không đủ khí chất, không bao giờ có thể diện được bộ váy mỹ lệ như ngàn đóa hoa này.

Bộ váy đẹp lộng lẫy và dịu dàng, vốn dĩ có thể xem như là một chiếc váy khiêu vũ.

Thư Lan cắn răng nói: "Chị, em biết chị rất tốt. Chị cho em mặc tối nay thôi được không, mai em liền trả chị ngay mà. Còn về sợi dây chuyền kia... Em cho người ta rồi sao có thể đòi lại được, không lẽ chị muốn em bị người khác xem thường à?"

Lại là lý do như vậy.

Giống như lần biểu diễn dương cầm lúc trước.

Mạnh Thính khi đối mặt với Thư Lan đã không còn tồn tại cảm xúc dịu dàng, yêu quý như trước nữa. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Thư Lan, lần đầu tiên dùng giọng điệu nghiêm nghị nói với cô ta: "Đây sẽ là lần cuối cùng em đụng vào đồ của chị. Lập tức trả váy cho chị ngay, kể cả sợi dây chuyền kia nữa. Chắc em cũng không muốn đám người kia sẽ thấy ngay em cái gì cũng không biết, lần biểu diễn dương cầm kia cũng là giả dối, bây giờ còn lấy trộm đồ của chị nữa."

Chữ "trộm" kia khiến Thư Lan suýt chút nữa giậm chân, khó mà tin được trợn to mắt: "Chúng ta là chị em, sao chị có thể quy cho em từ "trộm" này chứ! Chị khiến em quá thất vọng rồi!"

Chị em...

Khoảnh khắc này Mạnh Thính thật sự muốn cho cô ta một bạt tai. Cô đã từng vô cùng quý trọng hai tiếng này, thế nhưng vì cứu Thư Lan mà bị

hủy mặt, cô ta còn khiến cô chết trong trận đất lở đó.

Mạnh Thính nhắm mắt lại, sau đó mở ra bình tĩnh nói: "Chúng ta không phải chị em, đời này cũng không phải. Đồ này hoặc là trả lại cho chị, hoặc là chị tự mình đi nói rõ ràng."

Thư Lan thấy cô cứng mềm đều không xong, rốt cuộc mới hiểu Mạnh Thính đang rất nghiêm túc. Nhưng mà mới hai tháng trước, Mạnh Thính hề có món đồ nào đều không thể chờ nổi mà đưa cho cô ta, bây giờ vì sao đối xử với mình còn lạnh nhạt hơn so với người lạ?

Cô ta đương nhiên không thể để đám Giang Nhẫn biết được sự thật, khúc dương cầm, điệu múa, bộ váy, những thứ này đều thuộc sở hữu của Mạnh Thính.

Thư Lan tức giận nói: "Trả lại cho chị cũng được thôi, nhưng chị đừng có mà hối hận, tôi không thèm nhận người chị gái như chị nữa."

Mạnh Thính không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Thư Lan khiến cô ta có chút chột dạ.

Thư Lan chạy vào phòng vệ sinh bên ngoài, một lát sau đã thay bộ váy trên người ra đem tới ném vào tay Mạnh Thính, Mạnh Thính cẩn thận ôm lấy.

Thư Lan không nhịn được mỉa mai: "Chị có hiểu thật nha, mẹ của chị đều bởi vì bộ váy này mà chết trước mặt chị, không lẽ chị còn có suy nghĩ muốn khiêu vũ lại lần nữa à?" Mạnh Thính quá xinh đẹp, đó cũng là một cái tội.

Câu nói này khiến ngón tay Mạnh Thính run rẩy.

Cô ôm chiếc váy, ngón tay nắm chặt lại, vẻ mặt tức giận hiểm thấy: "Cô vẫn nên quản tốt chuyện của mình đi."

Cô ôm váy vượt lên đi ra ngoài. Hạ Tuấn Minh quan sát cô, phẫn khích ngoắc tay: "Mạnh Thính, tới đây nào."

Giang Nhẫn cũng quay về, ngồi một mình trên ghế sofa, ngược mắt nhìn theo cô. Ánh mắt thoáng nhìn qua bộ váy cô ôm trong tay, nhin không được cong môi: "Váy của cô à?"

Bộ váy kia trông rất đẹp.

Lúc Thư Lan xuất hiện, bởi vì diện chiếc váy này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Mỗi lần Giang Nhẫn gặp Mạnh Thính, hình như lúc nào cô cũng đeo một chiếc cặp nặng nề, dáng vẻ mặc đồng phục yên tĩnh. Trông hết như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn về nhà khi tan trường.

Thứ đồ chơi này là của cô ư?

Tim Mạnh Thính nhảy dựng lên.

Lúc này khi cô tức giận đã quên mất Giang Nhẫn ở chỗ này.

Cô lắc đầu: "Không phải." Rồi nhẹ giọng bổ sung, "Mượn thôi, phải trả lại."

Lời vừa dứt, Thư Lan nhẹ nhàng thở ra, lại cảm thấy trên mặt nóng rát.

Mấy nữ sinh vừa rồi che miệng cười, "Ồ, lúc này có người nói sao ta, toàn thế giới có một không có hai, thì ra chỉ là đi mượn thôi a..."

"Thật không biết tự nhìn lại mình xem, tưởng rằng mình lợi hại lắm à?"

Thư Lan nắm chặt nắm đấm.

Mạnh Thính cũng nghe thấy. Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ rất đau lòng cho em gái mình.

Nhưng bây giờ cô chỉ có thể nói Thư Lan là tự làm tự chịu.

Giang Nhẫn dựa vào ghế sofa, "Vậy cái này thì sao?"

Trong tay anh chính là một sợi dây chuyền nhỏ. "Là của cô à? Nếu không phải thì dựa vào cái gì mà trả lại cho cô?"

Thư Lan lo sợ Mạnh Thính sẽ thừa nhận nên vội vàng nói: "Giang Nhẫn, đó là của tớ, cậu có thể trả lại cho tớ không?"

Giang Nhẫn lười biếng nói: "Cút qua một bên đi, đồ đến tay tôi thì là của tôi."

Anh không thèm nhìn Thư Lan, trái lại nhìn về phía Mạnh Thính: "Cô muốn lấy lại cũng được, lại đây chơi một trò đi học sinh giỏi."

Mạnh Thính nghĩ đến tấm hình kia, nhất định phải cầm về. Cô có hơi sợ anh: "Chơi trò gì?"

Anh tiện tay cầm lấy một bộ xúc xắc trên bàn trà màu đen, ném một viên vào chén: "Đoán lớn nhỏ, 123 là nhỏ, 456 là lớn. Đoán đúng sẽ trả cho cô, còn nếu sai..." Nụ cười của anh có vài phần lưu manh, "Mua bữa sáng cho ông đây trong một tuần, có muốn đánh cược hay không?"

Trong lòng Hạ Tuấn Minh chửi một trận con mẹ nó, cái khác còn được, anh Nhẫn sao vô sỉ quá đi.

Cái xúc xắc kia, Giang Nhẫn muốn số mấy thì sẽ là số đó.

Mạnh Thính thua chắc không còn nghi ngờ gì nữa.

Phương Đàm cũng nín cười, đứng một bên xem trò vui.

Suy nghĩ của Mạnh Thính với đám người bọn họ không giống nhau, nếu không đánh cược, cả đời này cô sẽ không lấy lại được đồ của mình. Viên xúc xắc có sáu mặt, đoán lớn hoặc nhỏ, cơ hội thắng thua chia đều. Loại chuyện này coi như tùy thuộc vào vận may, dù sao cũng có một xác suất nhất định.

Giọng điệu của cô mềm mại nhẹ nhàng, có hơi do dự: "Nhỏ."

Giang Nhẫn không chút để ý lắc nhẹ, khóe môi cong lên.

Anh không thèm nhìn cũng biết bên trong là con số sáu.

Cô ôm bộ váy, vừa nghiêm túc vừa sốt sắng quan sát bàn tay của anh.

Phía trên đỉnh đầu cô là ánh đèn màu cam ấm áp làm nổi bật lên những sợi tóc mềm mại của cô. Đây là lần đầu tiên ánh mắt cô nhìn anh chăm chú đến vậy.

Động tác của Giang Nhẫn dừng lại.

Thứ đồ chơi này đối với cô rất quan trọng sao? Rõ ràng chán ghét anh, nhưng vẫn nguyện ý làm cuộc giao dịch này.

"Mạnh Thính."

"Hả?" Ánh mắt cô di chuyển đến khuôn mặt anh, giọng mũi vang lên mang theo âm điệu nhu thuận kéo dài.

"Tự mình đến xem."

Cô có chút khẩn trương, bàn tay trắng như ngọc đặt lên trên chén đựng xúc xắc. Giang Nhẫn cảm nhận được độ ấm khi cô đến gần, hương thơm ấm áp của tháng 11, tựa như đốt cháy hết mọi nhiệt độ trên người.

Viên xúc xắc bên trong chén dần lộ ra trước mắt.

Cô không thể tin mở to mắt, sau đó vui mừng nhìn anh: "Anh thua rồi."

Anh cười khê: "Ừ, tôi thua."

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô cười, tuy chỉ là một cái cong môi nhẹ nhưng lại có một hương vị ngọt ngào sâu tận đáy lòng. Thật mẹ nó thuần khiết.

Bên trên viên xúc xắc, số 1 đỏ tươi hiện lên trên mặt.

Giang Nhẫn trả lại sợi dây chuyền cho cô.

Cô bỏ nó vào trong túi đồng phục. Mạnh Thính chưa từng cùng người khác đánh cược, cô thở phào nhẹ nhõm, cũng may là thắng, lấy lại được đồ rồi cô nên quay về thôi.

Khi nhìn thấy bóng lưng Mạnh Thính không chút lưu luyến nào rời khỏi cửa An Hải Đình, đám người Hạ Tuấn Minh còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Con mẹ nó!

Không phải chứ! Thế nào lại ra con số 1!

Hạ Tuấn Minh còn nghi ngờ mình chưa tỉnh ngủ, hồi lâu sau mới hỏi: "Anh Nhẫn, sao anh thua thế?"

Giang Nhẫn tựa người trên ghế sofa, nơi lồng ngực bị cô đụng qua tựa như vừa đau nhức vừa êm dịu, anh không chút để ý nói: "Thua thì thua thôi, còn có lý do gì nữa."

*lý do đại gái =)))

Thứ tư này là ngày Mạnh Thính đến tái khám mắt.

Trưa nay Thư ba ba không về nhà, ông để Thư Dương đi cùng với Mạnh Thính.

Trong hai năm nay những lần tái khám ông luôn đi cùng Mạnh Thính, thỉnh thoảng lúc Thư Lan có chuyện cần nhờ Mạnh Thính thì sẽ đi theo.

Nhưng bầu không khí giữa hai đứa tối qua có gì đó không đúng lắm, Thư ba ba nghĩ hai đứa này đang giận dỗi nhau, bất đắc dĩ đành phải gọi Thư Dương đi cùng với chị mình.

Bữa trưa tan học.

Thư Dương đứng trước cổng trường chờ Mạnh Thính. "Đi thôi."

Cậu rất ít nói, diện mạo cũng bình thường, đôi mắt đen u ám, tính tình cực kỳ trầm lặng. Hai chị em họ, theo thứ tự đều đứng nhất nhì lớp, nhưng không một ai nghĩ đến họ quen biết nhau.

Mạnh Thính không biết cách ở cùng một chỗ với em trai, cô lắc đầu: "Mình chị đi là được rồi."

Thư Dương không nhìn cô lấy một cái, cặp mắt nhìn chăm chú vào chiếc lá rụng xuống từ cây ngô đồng trong sân trường, "Ba dặn."

Ý là nếu không phải Thư ba ba đã dặn đi dặn lại thì cậu cũng không sẵn lòng đi đâu, không đi thì đỡ phiền toái. Gương mặt Mạnh Thính có hơi đỏ mang theo một chút xấu hổ: "Làm phiền em rồi."

"Ừ."

Bệnh viện thành phố hơi xa trường học.

Năm đó để đến được bệnh viện phải mất một giờ, đến đường số 31 thì đã gần đến nơi.

Mạnh Thính lên xe trước, Thư Dương đi theo sau cô bước lên xe. Đám người chen chúc trên xe suýt chút nữa đụng trúng cô, cậu đưa tay ngăn bọn họ lại.

Trước khi lên xe, cậu quay đầu nhìn.

Một thiếu niên tóc bạc mặc áo đỏ, mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm bọn họ.

Thư Dương nhíu mày ngồi xuống ghế.

Hạ Tuấn Minh ló đầu nhìn, dường như phát hiện chuyện mới lạ: "Lúc này không phải là Mạnh Thính à? Thăng nhóc đi cùng với cô ấy..." Anh ta cười khà khà, "Học sinh giỏi cũng yêu sớm sao? Mặt cô ta không phải có vấn đề hả? Khẩu vị của thăng nhóc bên Thất Trung thật là..."

Anh ta còn chưa nói xong đã nhìn thấy anh Nhẫn lấy lại tinh thần, đột nhiên lao nhanh về phía xe buýt.

Thiếu niên độ tuổi này, chắc, cặp chân thon dài mạnh mẽ.

Bọn họ mới chơi bóng xong, Giang Nhẫn nhìn qua có chút lạnh lẽo bởi chiếc áo và quần soccer thể thao mặc trên người.

Cơ bắp anh rắn chắc, trên quả đầu bạc lấm tấm mồ hôi.

Anh gần như liều mạng dùng hết sức lực chạy đến trạm xe buýt.

Nhưng cổng trường Lợi Tài cách trạm xe buýt có hơi xa.

Khi anh chạy đến thì xe buýt đã lăn bánh.

Cặp mắt đen như mực của Giang Nhẫn sắc lạnh, anh nhặt một tảng đá bên trong bụi cỏ ven đường, dường như không chút do dự đập vào thân xe, lực cánh tay của thiếu niên hết sức kinh người, "ầm" một tiếng vang lên vô cùng nặng nề.

Toàn bộ người trên xe buýt đều giật nảy mình.

Tài xế từ cửa sổ quay đầu lại, chửi ầm lên.

Mãng chửi thô tục.

Nhưng bên trong cặp mắt đen như mực của thiếu niên, không hề chớp mắt cực kỳ lạnh lẽo.

Mạnh Thính cũng quay đầu lại.

Cô liếc mắt một cái liền thấy anh.

Đầu mùa đông, chiếc áo anh đang mặc đỏ rực như lửa, trong mắt thiêu đốt lên ngọn lửa giận dữ. Bắp thịt căng chặt, trên cánh tay rắn chắc hằn lên gân xanh giật giật.

Hạ Tuấn Minh bị dọa ngây người, vỗ lên bả vai Phương Đàm, nói chuyện lấp ba lấp bắp: "Đàm tử, làm sao bây giờ?"

Phương Đàm cũng sửng sốt.

Bọn họ đều hiểu rõ, nhập học Lợi Tài đã được hai tháng.

Đây là... lần đầu tiên Giang Nhẫn phát bệnh.

Tác giả có lời muốn nói: [Vở kịch nhỏ]

Hạ Tuấn Minh: "Đàm tử, làm sao bây giờ, chết rồi, anh Nhẫn đang yên lành sao lại phát bệnh vậy?"

Phương Đàm: "Mày hỏi tao tao hỏi ai? Ông đây cũng bị dọa ngu người rồi đây này. Không thì mày đi kéo anh Nhẫn lại đi."

Hạ Tuấn Minh: "... cho xin. Ông đây không đi!"

A Nhẫn bộc phát rồi các nàng ơi~ đừng vì vậy mà ghét A Nhẫn nha ^^

Ngày mai mình mở nhà lại nha, hoan nghênh các bạn ghé thăm~

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Hồi Phục

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Nếu vậy, vì sao không phải là ông đây?"

Tài xế mắng xong, liếc nhìn dáng vẻ cậu thiếu niên, trong lòng có hơi e sợ.

Nhìn thế nào cũng không giống người bình thường cho lắm.

Ông giảm mạnh chân ga, chửi một tiếng thật xui xẻo, lái xe buýt rời khỏi.

Mạnh Thính không tiếp tục nhìn nữa, cô quay đầu lại, tim đập thình thịch. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng tuy có rất nhiều thứ đã thay đổi, nhưng vận mệnh vẫn luôn xoay quanh một quỹ đạo ban đầu.

Thư Dương nhẹ giọng hỏi: "Chị biết anh ta?"

Mạnh Thính vẫn luôn im lặng không nói. Thư Dương nhìn cô, không hỏi thêm gì nữa.

Khi bọn họ đến bệnh viện, phải xếp hàng khoảng một tiếng.

Bác sĩ khám bệnh cho Mạnh Thính là người quen, là đồng hương với mẹ cô, còn là bạn học thời cấp hai.

"Dì Tôn."

Khẩu trang y tế của Tôn Xảo Du hạ xuống lộ ra nụ cười ôn hòa, bà tháo mắt kính của Mạnh Thính rồi để cô nằm xuống giường bệnh, sau đó bắt đầu kiểm tra đôi mắt của cô.

Mạnh Thính không thoải mái chớp chớp mắt, nước mắt theo đó chảy ra ngoài.

Màu mắt của cô có hơi nhạt, không phải màu đen thuần túy, cũng không phải màu mắt nâu bình thường mà giống như một màu trà nhàn nhạt. Tựa như được nước mưa gột rửa qua, sạch sẽ và trong suốt.

Thư Dương vốn dĩ đang đứng trước cửa phòng, bộ dạng xem như việc không liên quan đến mình, Tôn Xảo Du cũng không khách sáo với cậu.

"Nhóc con, lại đây mở đèn giúp nào."

Thư Dương đi tới, đón lấy ánh đèn trong tay bà.

Cậu cúi thấp đầu, trong nháy mắt chột ngẩn người.

Đôi mắt thiếu nữ trong suốt, lúc ánh đèn rọi xuống trong mắt lấp lánh ánh nước. Làn da cô trắng nõn, đôi môi anh đào hồng phấn. Hàng mi dài phủ một tầng nước mỏng, tựa như cánh bướm uyển chuyển nhẹ nhàng, trong đôi mắt ấy thật trầm tĩnh và bình yên.

Lần đầu tiên sau ba năm, Thư Dương nhìn kỹ một Mạnh Thính đã trưởng thành như vậy.

Cậu và Thư Lan mười tuổi năm ấy ấn tượng đối với Mạnh Thính vô cùng khắc sâu.

Khi ấy cha mẹ cậu đã ly dị được một năm, Thư ba ba không biết cách chăm sóc mấy đứa con của mình, hai đứa nhỏ đều lôi thôi lếch thếch, Thư Dương còn bị cảm lạnh, mũi đỏ bừng. Quần áo trên người cậu đã năm ngày rồi chưa thay, trên cổ áo dính một vết bẩn.

Thư Lan cũng không khá hơn bao nhiêu, toàn thân trên dưới đều bẩn thỉu.

Ngày hôm đó Tăng Ngọc Khiết chính thức đưa Mạnh Thính đến nhà họ Thư, Thư ba ba vừa xấu hổ vừa cẩn thận chăm lo cho hai đứa bé, thay cho hai đứa bộ quần áo mới.

Lúc Tăng Ngọc Khiết nắm tay Mạnh Thính bước vào cửa.

Thư Lan và Thư Dương đang xem TV đồng loạt trợn mắt nhìn.

Ba ba đã thay quần áo tử tế cho bọn họ, nhưng vẫn không thể nào hình dung được cái cảm giác lần đầu gặp mặt Mạnh Thính.

Cô bé ấy nắm tay Tăng Ngọc Khiết, trên gương mặt dường như mang theo sự sợ hãi lo ngại.

Cô bé mười tuổi nhỏ nhắn mặc chiếc váy màu xanh dương, mái tóc ngắn đến đầu vai. Tất trắng, giày da nhỏ màu đen. Chiếc váy sạch sẽ và gọn gàng, khuôn mặt mềm mại xinh đẹp.

Đúng vậy, thật xinh đẹp.

Không phải dùng để hình dung một đứa bé đáng yêu, mà là một vẻ đẹp ẩn giấu tựa như nụ hoa chưa hé nở. Giống như những chú chuồn chuồn vào đầu mùa hạ, nhẹ nhàng đậu trên ngọn cỏ. Đó là một vẻ đẹp mỏng manh tinh tế.

Cô bé nhìn thấy hai anh em đang đứng ngây ngốc há hốc miệng ngắm mình, dưới sự cổ vũ của Tăng Ngọc Khiết, cô bé duỗi bàn tay bé nhỏ ra, nở nụ cười ngượng ngùng: "Chào em trai, em gái, chị tên là Mạnh Thính."

Thư Lan nhanh chóng đưa tay nắm lấy.

Thư Dương ngơ ngác, lặng lẽ chùi bàn tay nhỏ đầy bẩn thỉu của mình ra phía sau rồi nhẹ nhàng cầm tay cô bé.

Vừa trắng vừa mềm, mu bàn tay còn có mấy chỗ lồi lõm đáng yêu.

Giống như một cục bông vậy.

Chờ Mạnh Thính đi rồi, Thư Lan ghé vào tai cậu: "Anh, chị ấy xinh đẹp quá."

Ừ, cậu yên lặng gật đầu.

Thư Lan nói: "Nếu em cũng xinh đẹp như vậy thì thật tốt biết bao."

Thư Dương không lên tiếng.

"Anh ơi, nước mũi của anh chảy ra rồi kìa, dơ quá đi."

Lần đầu tiên Thư Dương cảm thấy xấu hổ vô cùng, muốn tìm cái hố chui tọt vô trong.

Năm mười bốn tuổi, đôi mắt của Mạnh Thính xảy ra chuyện.

Điều này không ảnh hưởng đến cuộc sống của Thư Dương, nhưng cô thiếu nữ xinh đẹp tinh tế kia khi đeo lên cái kính dành cho người mù trông thật ngốc nghếch buồn cười. Đi ra đường cũng phải dựa vào gậy cho người mù, trong thế giới của cô gái ấy chỉ có một màu đen tối.

Thỉnh thoảng khi đi trên đường sẽ gây cho người khác sự chú ý trên chọc.

Thời gian dần trôi qua, những người đó đều đã quên đi một Mạnh Thính trước kia. Người thiếu nữ với vẻ xinh đẹp ngây ngô, vô cùng chói lọi ấy. Kể cả Thư Dương, cũng khó có thể liên hệ người chị trầm tĩnh hướng nội này với Mạnh Thính tiểu tiên nữ năm ấy là một người.

Cho đến ngày hôm nay, trong tay cậu là một chùm ánh sáng, chiếu rọi lên bộ dáng khi trưởng thành của cô.

Một Mạnh Thính mười bảy tuổi.

Bộ dáng khi trưởng thành của cô làm Thư Lan mỗi lần trông thấy đều sinh lòng ghen ghét, nhưng so với tưởng tượng năm đó của cậu thì càng xinh đẹp hơn. Thư Dương không biết cảm giác trong lòng mình là gì, lặng lẽ dời tầm mắt.

Tôn Xảo Du bất mãn lên tiếng: "Này nhóc con, chú ý một chút, chiếu lệch ánh sáng rồi."

Thư Dương nâng tay lên.

Tôn Xảo Du kiểm tra xong, hài lòng cười: "Thính Thính chúc mừng con. Đôi mắt của con đã hồi phục, con không cần phải đeo kính nữa đâu."

Thư Dương liếc nhìn Mạnh Thính một chút, không nói gì.

Mạnh Thính cũng không nghĩ sẽ nhanh như vậy.

Kiếp trước còn nửa tháng nữa mắt của cô mới hồi phục, cô cẩn thận nghĩ lại rồi hiểu ra điểm mấu chốt. Kiếp trước trong khoảng thời gian này bởi vì Thư Lan mà cô phải giải quyết một mớ cục diện rối rắm, đôi mắt

suýt bị nhiễm trùng hai lần. Kiếp này không quản chuyện của Thư Lan nữa, đôi mắt được chăm sóc rất tốt, khỏi là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà... số mệnh không may của cô, sau khi đôi mắt cô hồi phục sẽ chính thức bắt đầu.

Mạnh Thính nói: "Dì Tôn ơi, mắt con khi nhìn ánh sáng quá chói thì sẽ rất đau."

Tôn Xảo Du: "Điều đó là đương nhiên, con đeo kính đã lâu lắm rồi, sớm đã quen thuộc với những ánh sáng mờ tối, đôi mắt sẽ không chịu nổi kích thích, nếu đột ngột nhìn thấy ánh sáng chắc chắn không thích nghi được. Vì vậy bây giờ con không được ỷ lại vào nó nữa, phải một lần nữa học cách đón nhận thế giới này. Dì cho con hai chai thuốc nhỏ mắt, chú ý không sử dụng mắt quá nhiều. Nếu mắt còn đau, con nên nghỉ ngơi một lát, tóm lại con cần phải thích ứng từ từ, nếu gặp vấn đề gì cứ đến tìm dì bất cứ lúc nào."

Những lời này của Tôn Xảo Du đã làm thay đổi cả thế giới của cô.

Bên ngoài bệnh viện trồng một gốc cây hồng* to lớn.

(*) hay còn gọi là cây Paulownia, là cây gỗ lớn, có tốc độ sinh trưởng nhanh.

Vào đầu mùa đông, gốc cây già nua này rụng rất nhiều lá, nhưng trên những tán cây vẫn có những chiếc lá xanh biếc mạnh mẽ vươn lên. Những nhánh cây màu nâu che chở cho những chiếc lá ấy vào đông, Mạnh Thính dường như người thấy được mùi thuốc sinh học nhẹ nhàng bên trong những bụi cỏ đang tỏa ngát hương thơm.

Bầu trời xanh thăm thẳm, không hề có tầng mây nào. Đây là ngày đông dịu dàng quang đãng khó có được trong khoảng thời gian này.

Thế giới của Mạnh Thính đã trở nên rực rỡ sắc màu.

Khi cô cùng Thư Dương đi đến đây, có rất nhiều người ít nhiều gì cũng ngược mắt nhìn sang. Thiếu nữ mười bảy tuổi, đã hoàn toàn nở rộ, mang vẻ đẹp nổi bật khiến người khác chú ý.

Khi Mạnh Thính rời khỏi phòng làm việc của Tôn Xảo Du, cô đưa mắt nhìn bầu trời và bãi cỏ, khẽ thở dài, lấy mắt kính từ trong túi ra đeo lên.

Thư Dương không nghĩ nhiều, đoán là mắt của cô chưa kịp thích ứng, đã tháo kính xuống này giờ chắc cô có hơi đau.

Thời tiết tháng mười một, tuy rằng vẫn có chút ít ánh nắng mỏng manh nhưng bầu không khí vẫn ngập tràn những tia rét lạnh khó nói thành lời.

Đám người Hạ Tuấn Minh và Phương Đàm rớt cuộc cũng không một ai dám quay lại tìm Giang Nhẫn.

Hà Hàn liếc Hạ Tuấn Minh một cái, Hạ Tuấn Minh lập tức hiểu ra, chạy đến cửa hàng trà sữa mua một ly trà nóng.

Mấy người bọn họ đứng xa xa, một hồi lâu sau Giang Nhẫn mới đi tới.

Cái cảm giác mãnh liệt khủng khiếp từ trên người anh khi này giống như thủy triều từ từ rút dần đi. Anh hiếm khi im lặng đến vậy.

Hạ Tuấn Minh đưa ly trà sữa đến: "Anh Nhẫn, uống nước nè."

Khí lạnh tràn ngập vào phổi, trái tim đau nhức.

Giang Nhẫn đưa tay nhận lấy, liếc nhìn đám người bọn họ một chút, từ đầu đến cuối đều không lên tiếng. Trong đám thiếu niên này, có người cùng chơi từ nhỏ với anh, cũng có người từ sau khi anh bị tống khứ đến thành phố H thì mới kết giao.

Tuy nhiên trong ánh mắt bọn họ lúc này đều hiện lên vẻ lúng túng và né tránh.

Chỉ có Hạ Tuấn Minh giống như một tên nhóc ngốc nghếch, không hề có khúc mắc gì trong ánh mắt: "Em kêu bọn họ đừng có bỏ cái thứ đen sì gì đó vào trong ly của anh, khà khà, anh Nhẫn cứ yên tâm uống đi."

*chắc là trăn châu =)))

Giang Nhẫn vỗ vỗ bả vai anh ta, không nói gì.

Phương Đàm thông minh hơn nhiều.

Lúc ban đầu khi Giang Nhẫn đến thành phố H, có biết bao người nịnh bợ lấy lòng. Anh còn cười châm chọc: "Không sợ ông đây có bệnh sẽ giết hết đám tui mà?"

Nói không sợ là giả, nhưng đối với cụm từ "hội chứng nóng nảy vô cùng nghiêm trọng" này thì chưa ai gặp qua, không nghĩ nó sẽ đáng sợ kinh khủng như vậy. Giang Nhẫn chỉ cần vẫy tay là có một đám người tình nguyện bán mạng cho anh. Những kẻ không tiếp cận anh được thì bắt lấy điểm này mà mỉa mai: "Xì, chỉ là một kẻ bệnh tâm thần có tiền thôi mà, chẳng cái éo gì."

Lần đầu tiên bọn họ nhận thức được, Giang Nhẫn quả thật không thể khống chế được tâm tình của mình.

Nếu như lúc ấy chiếc xe buýt kia dừng lại thì không biết sẽ phát sinh cái gì nữa.

Hạ Tuấn Minh và Giang Nhẫn sống gần nhau.

Bọn họ cùng nhau lái xe về nhà.

Hạ Tuấn Minh nói: "Anh Nhẫn, cảm xúc của anh đang bất ổn, không thì để em chở anh về cho."

Giang Nhẫn mắt lạnh liếc anh ta. Ánh mắt kia rõ ràng đang nói, cú, ông đây là đàn ông đấy.

Anh đội mũ bảo hiểm, chân dài sỏi bước lên xe, mặc áo khoác vào.

Nhưng vừa ngược mắt liền nhìn thấy người quen.

Thẩm Vũ Tình kéo cánh tay một nam sinh, nói nói cười cười. Nam sinh kia cũng mặc đồng phục trường Thất Trung. Cảm giác có người đang nhìn, Thẩm Vũ Tình quay đầu lại nhìn thấy Giang Nhẫn.

Sắc mặt cô ta hết xanh lại trắng, chung quy rất đặc sắc. Cô ta buông nam sinh kia ra, chạy về phía Giang Nhẫn.

Hạ Tuấn Minh hừ một tiếng khinh thường: "Ái chà chà, Thẩm đại hoa khôi có người mới rồi sao?" Bởi vậy anh ta mới nói vẫn là Lưu Nguyệt tốt nhất. Hạ Tuấn Minh vốn nghĩ với tính cách của Giang Nhẫn sẽ không thèm cho cô ta cái liếc nhìn nào.

Thế nhưng ngoài ý muốn là, Giang Nhẫn vẫn đứng đó.

Dưới mũ bảo hiểm, cặp mắt đen như mực lẳng lẳng nhìn Thẩm Vũ Tình đang đi đến.

Thẩm Vũ Tình sắc mặt trắng bệch: "Giang Nhẫn, anh nghe em giải thích, em và anh ta không có gì hết, sắp đến bài kiểm tra tháng nên em mượn anh ta vài cuốn sách, lúc nãy em chỉ trả lại cho anh ta mà thôi."

Giang Nhẫn liếc mắt nhìn nam sinh mặc đồng phục Thất Trung đằng kia rồi cúi đầu nhìn Thẩm Vũ Tình: "Thất Trung bọn cô không phải là không cho phép yêu sớm à? Vì sao cô lại đi yêu đương?"

Thẩm Vũ Tình đáp: "Vì em thật sự rất thích anh, những cái khác đều không để ý."

Giang Nhẫn ngoài dự đoán yên lặng vài giây, "Cô thích anh ta điểm gì chứ, thành tích tốt sao?"

Thẩm Vũ Tình sững sốt hồi lâu mới vội vàng nói không phải. Cô ta đột nhiên cảm thấy, Giang Nhẫn mặc dù đang hỏi cô ta nhưng có cảm giác như anh đang thông qua cô ta mà hỏi một người nào đó. Cô ta nghĩ mãi cũng không ra, vì vậy nhân cơ hội nói vài câu thích Giang Nhẫn.

Giang Nhẫn không nói nữa, khởi động xe rời đi.

Tiếng gió vù vù giữa không khí, Hạ Tuấn Minh nói to: "Anh Nhẫn, anh vẫn còn thích cô ta hả? Để ý cô ta làm gì nữa, cái loại con gái lăng lơ như cô ta làm sao tốt bằng em gái Lư Nguyệt chứ. Thẩm Vũ Tình không hề thích anh như cô ta nói ngoài miệng đâu."

Giang Nhẫn nhìn con đường phía xa, bàn tay dần dần nắm chặt lại.

"Tao biết." Anh vẫn luôn hiểu rõ, biết bao kẻ thể hiện ra thích anh bao nhiêu thì càng không hề có tình cảm chân thật. Anh cũng chưa từng để tâm đến. Dù sao... anh tùy tiện, thất học dốt nát, hút thuốc đánh nhau, còn có bệnh tâm lý.

Gió làm giọng nói anh trở nên khô khốc, anh mở miệng: "Hạ Tuấn Minh, thành tích cô ấy tốt như vậy sao lại đi yêu đương?"

Hạ Tuấn Minh ngây ngốc, tưởng là anh đang nói đến Thẩm Vũ Tình.

Anh ta sực sực mấy giây, nói không chắc chắn: "Hay là không thể cường lại? Đâu thể nào giống với mấy lão già cứng ngắc cổ hủ kia được."

Giang Nhẫn im lặng mấy giây, "Nếu vậy, vì sao không phải là ông đây?"

Cô ngoại trừ thành tích tốt ra thì đâu có nhiều ưu tú, con mắt còn có chút vấn đề, bộ dáng cũng không huênh hoang giống Thẩm Vũ Tình, anh không ngại mà. Nhưng bệnh của anh, mấy ai có thể dung nạp được chứ?

Giọng nói anh rất nhẹ, dưới cơn gió thổi tháng 11, cái gì cũng đều không nghe thấy.

Tác giả có lời muốn nói:

Giang Nhẫn: Tôi thích một cô gái, bình thường, không xinh đẹp chút nào, nhưng thành tích rất tốt, dịu dàng ngoan ngoãn. Đôi mắt cô ấy có vấn đề tôi cũng không thèm để ý.

Thư Dương: Anh nói ai?

Bác sĩ Tôn: Cậu nói ai?

Độc giả: Anh Nhẫn, anh nói ai vậy?

Giang Nhẫn:

Ông đây và nguyên đám các người là cùng một thế giới sao?

Chi chi (như đi vào cõi thần tiên trạng thái): A? Gì? Đúng đúng, giỏi lắm.

Phù phù mệt quá, đang trong thời kỳ deadline mà vẫn tranh thủ up chương mới cho mn xem nè, thấy Hedy thương mn hem nào~ vậy nên các bạn thân thương đừng bỏ rơi Hedy nhé TT_TT, mấy chương sắp tới nữ thần Mạnh Thính sẽ lộ diện đó nhá:)))

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không Biết Xấu Hổ

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

Phải đến thì mới thấy được anh làm thế nào mà diệt sạch hết đám con mọt sách trường Thất Trung chứ.

Tháng 11 toàn thể trường Thất Trung cùng nghênh đón kỳ thi thử cuối kỳ.

Đối với học sinh trường Thất Trung mà nói, thi cử giống như chiến trường vậy, tất cả mọi người đều tất bật chuẩn bị cho kỳ thi vô cùng quan trọng này. Ngày thường tung tăng nhảy nhót như Triệu Noãn Chanh cũng phải nghiêm túc ôn luyện.

Trước khi tan học, chủ nhiệm lớp Phan Huệ Nhân* nói: "Ngày mai và hai ngày sắp tới trường sẽ tổ chức kỳ thi tập trung cuối kỳ. Các em là học sinh lớp 11-1, kết quả thi ra sao đều sẽ bị những học sinh lớp khác dòm ngó. Cô sẽ không nói gì nhiều nữa, những điều này các giáo viên khác cũng đã nhắc nhủ với tụi em rồi. Cô sẽ nói với các em một số điều cần lưu ý ở môn tiếng Anh, môn này đa phần là thi trắc nghiệm, khi làm bài nhất định phải cẩn thận đừng tô sai đáp án..."

(*) đính chính lại ở chương 6: chủ nhiệm lớp Phan Huệ Nhân là nữ nha mn, i"m so sorry~

Cô chủ nhiệm nghiêm túc nói rất nhiều những việc cần chú ý, sau đó mới dặn dò lớp trưởng Tiểu Diệp: "Tan học em nhớ phân công mấy bạn dọn dẹp vệ sinh và phân phát thẻ dự thi cho các bạn nhé."

Vì phải thay đổi phòng học nên bàn ghế trong phòng cũng phải xếp thêm vào.

Phòng thi chỉ chứa được 30 người nên gần một nửa số bàn được chuyển đến các phòng học trống trên lầu.

Tiểu Diệp thu dọn cặp sách xong xụ mặt đi đến: "Lần này đến phiên tổ năm, tám bạn có trong tổ sắp xếp bàn ghế, tan học các bạn nhớ đấy nhé."

Cô ta đem xấp giấy thẻ dự thi đưa cho Văn Phi: "Cái này cậu chia ra phát cho mọi người đi, tôi phải về nhà học bài rồi."

"Tổ của bọn tớ có bạn xin nghỉ."

"Vậy thì hết cách, những người còn lại gánh luôn phần bạn đó chứ sao nữa, hay cậu đi hỏi những bạn khác xem họ có chịu giúp đỡ không?"

Phó Văn Phi là một cậu nam sinh tướng mạo tuấn tú và còn là lớp phó trong lớp. Thành tích của cậu cao hơn Tiểu Diệp rất nhiều, cậu gật đầu, trong mắt lộ ra tia chán ghét đối với Tiểu Diệp.

Tiểu Diệp dáng người nhỏ gầy cứng nhắc, giống như những ông cụ bà cụ bước ra từ trong những cuốn sách cổ xưa ở thời Dân Quốc. Về ngoài cũng không có gì đặc biệt, lúc lên chức lớp trưởng luôn luôn thích ra lệnh cho người khác.

Phó Văn Phi tuy là nam sinh nhưng trong lòng rất không phục.

Khi các bạn trong lớp chuẩn bị rời khỏi, cậu dẫn đám bạn trong tổ năm đi dọn dẹp vệ sinh. Tổ năm của bọn họ có bạn học xin phép nghỉ bệnh, dọn dẹp lớp học và di chuyển bàn vốn dĩ là một công việc khổ cực, những bạn học khác đương nhiên không chịu giúp đỡ.

Tổng cộng còn lại bảy người, Mạnh Thính cũng là một trong số đó.

Còn có Triệu Noãn Chanh, Lưu Tiểu Di, bạn cùng bàn với Mạnh Thính là Hồng Huy.

Việc đầu tiên bọn họ cần làm là phải di chuyển những cái bàn lên phòng học lầu trên.

Triệu Noãn Chanh vẽ mặt đau khổ: "Trời ạ Thính Thính, tổng cộng có đến ba mươi cái bàn lận đó, chúng ta chỉ có bảy người làm thôi, ít nhất mỗi người đều phải di chuyển bốn cái bàn. Từ tầng hai đến tầng năm, nghĩ đến nó thì tứ phát điên lên rồi đây!"

Bàn học ở Thất Trung đều là những cái bàn gỗ nặng cồng kềnh, có vài cái còn tróc mất lớp sơn, nhiều vết lõm đốm loang lỗ trông rất khó coi.

Mạnh Thính cũng hơi phiền muộn, cô cười cười an ủi Triệu Noãn Chanh: "Không sao đâu, từ từ rồi cũng xong hết thôi."

Đám người bọn họ dọn dẹp vệ sinh, bụi bay khắp nơi. Triệu Noãn Chanh và Mạnh Thính tìm đến vòi phun nước tẩy rửa.

Lưu Tiểu Di ho khụ khụ, dùng tay quạt gió, đột nhiên mắt sáng lên lôi kéo Mạnh Thính.

Mạnh Thính quay đầu lại, Lưu Tiểu Di hưng phấn nói: "Mạnh Thính, cậu nhìn bên ngoài kia, kia có phải là Phó Văn Phi và Thẩm Vũ Tình hay không?"

Khuôn mặt cứng nhắc của Phó Văn Phi khi đối diện với Tiểu Diệp lúc này so với bây giờ khác nhau một trời một vực, gương mặt đẹp trai kia đỏ ửng, quay về đem notebook của mình cầm ra đưa đến cho Thẩm Vũ Tình.

Thẩm Vũ Tình lúm đồng tiền như hoa, không biết nói gì đó mà cả khuôn mặt Phó Văn Phi đỏ ửng lên.

Lưu Tiểu Di chặc chặc vài tiếng: "Mị lực của Thẩm Vũ Tình cũng thật lớn à nha, cái tên mọt sách lớp mình mà cũng cua được, không phải Phó Văn Phi rất thanh cao sao? Nhưng mà bạn trai cũ của Thẩm Vũ Tình không phải Giang Nhân à? Máy ngày trước còn thấy đi cùng Giang Nhân, bây giờ lại ở cùng một chỗ với Phó Văn Phi."

Mạnh Thính chỉ lắc đầu cười, "sự nghiệp vĩ đại" di chuyển bàn học đã bắt đầu.

Mỗi nữ sinh đều phải di chuyển bốn cái bàn.

Lưu Tiểu Di nghĩ đến chuyện này thì tâm tư hóng chuyện cũng tiêu tan đi hết. Cô cam chịu số phận ôm lấy một cái bàn, lão đảo đi lên lầu.

Bàn gỗ rất nặng, Mạnh Thính vừa chuyển được một cái bàn đã mệt đến thở hồng hộc.

Bạn ngồi cùng bàn với cô là Hồng Huy sắc mặt cũng không tốt, thật sự là quá nặng, còn phải chuyển lên lầu năm nữa. Cậu ta là nam sinh mà còn thấy tốn sức, không nhịn được trút hết oán hận lên bạn học đã xin phép nghỉ.

Triệu Noãn Chanh rầu rĩ không vui, mấy việc chuyển bàn này không hề có định nghĩa chiếu cố nữ sinh. Bàn quá nhiều, mọi người chỉ có thể cùng nhau dọn.

Khi đó là giữa tháng 11, trường Thất Trung tan học đã được 40 phút, trong sân trường chỉ thỉnh thoảng nghe thấy vài tiếng chim hót, trong trẻo êm tai. Vài phiến lá của cây Bạch Quả nhẹ nhàng theo gió rụng xuống.

Lúc Mạnh Thính chuyển đến cái bàn thứ hai, đang đặt bàn xuống thờ dốc thì bất ngờ gặp được một người.

Giang Nhẫn đang lười biếng tựa người trên hành lang lâu ba hút thuốc.

Cơn gió lay động mái tóc bạc của anh, trong không khí truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Mạnh Thính không biết vì sao anh có mặt ở đây, đành phải giả vờ như không nhìn thấy anh. Hì hục cố hết sức di chuyển cái bàn, tiếp tục đi lên.

Dáng người cô mảnh mai, gầy yếu khiến cho người ta thương tiếc.

Anh không nhịn được mỉm cười, dập tắt đầu thuốc lá, tiện tay ném vào thùng rác rồi sải bước đi đến trước mặt cô, một tay nhẹ nhàng tiếp nhận cái bàn gỗ nặng nề kia, tay Mạnh Thính chột nhẹ bằng.

"Dọn đến đâu?"

Anh đem cái bàn khiêng trên vai, bộ dạng bình thản ung dung, dường như cái bàn kia không hề có trọng lượng nào.

Thiếu niên tóc bạc huỳnh hoang, có mấy phần tư chất lưu manh: "Nói chuyện đi học sinh giỏi."

Mạnh Thính có một chút hốt hoảng: "Để tôi tự làm được rồi."

Giang Nhẫn nhú mày: "Thành thật một chút cho ông, đem cái này lên lâu năm phải không?"

Anh chân dài cao ráo, khiêng một cái bàn, xách một cái túi ni lông, thoải mái đi lên lầu.

Mạnh Thính đi phía sau anh.

Trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, bởi vì chứng nóng nẩy mà trở nên nghiện thuốc không bỏ được. Lúc cảm xúc anh bị biến động thì sẽ hút thuốc đến khi bình ổn lại.

Mạnh Thính không biết vì sao Giang Nhẫn dọn bàn giúp cô, nếu như bị người khác nhìn thấy, cô có trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Lúc lên đến lầu năm, Giang Nhẫn dừng bước, đặt bàn xuống. Cơn gió nhẹ thổi qua tóc cô, Mạnh Thính thấy anh không nói tiếng nào mang bàn đến tận đây, đành phải nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Cô muốn chuyển bàn đến phòng 508, nhưng vừa mới xoay người đã nghe thấy Giang Nhẫn cười nói: "Đàn ông làm việc, đàn bà con gái ở một bên nhìn đi, chỉ theo bên cạnh thôi."

Đầu óc anh cũng rất thông minh, tuy rằng Mạnh Thính không nói chuyển bàn đến chỗ nào, nhưng anh vừa nhìn đồng bàn chất chồng ở một nơi liền hiểu ngay.

Giang Nhẫn chuyển xong một cái bàn, hơi thở cũng chưa loạn, hỏi cô: "Còn bao nhiêu nữa?"

Mạnh Thính có chút hoảng hốt, cô tình nguyện tự mình dọn thì hơn.

Giang Nhẫn có thể cách xa cô một chút hay không?

Cô không nói lời nào, sợ người khác nhìn thấy, quay người muốn xuống lầu.

Giang Nhẫn cười chịu đựng.

Mẹ nó, không biết tốt xấu.

Anh kéo cổ tay cô, làn da trên cổ tay mảnh khảnh của cô thật mềm mại.

"Sợ người khác thấy à? Ông đây không tới lớp học của cô được chưa, tôi chờ cô ở cầu thang lầu hai, cô chuyển bàn đến đó là được."

Anh khẽ nhếch cằm, chỉ cho Mạnh Thính lối đi bên kia. Từ nơi đó đi lên, mặc dù xa một chút, nhưng bạn cùng lớp sẽ không trông thấy.

"Anh buông tôi ra, tự tôi có thể dọn được." Mạnh Thính vừa xấu hổ vừa tức giận, gương mặt có chút đỏ.

Cơn gió tháng 11 nhẹ nhàng lướt qua trán cô, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn lộ ra.

Anh cười, không thèm nói lý lẽ: "Đừng âm ỉ với tôi, tôi ở chỗ đó chờ cô, nếu cô không tới, tôi sẽ đến lớp học tìm cô đấy."

Mạnh Thính tức muốn khóc. Cô không hề làm gì cả, cũng chưa chọn đến anh.

Lúc Mạnh Thính xuống lầu thì gặp Hồng Huy. Sắc mặt cậu ta tái nhợt, nặng nề buông cái bàn xuống, xoa xoa mắt, bộ dạng mệt mỏi như sắp thăng thiên đến nơi.

Đi mấy bước thở mấy hơi, thở hỗn hển như kéo ống thổi.

Triệu Noãn Chanh đi phía sau cậu ta, nhìn thấy Mạnh Thính thì bày ra vẻ mặt cầu xin: "Tớ chết đây, tớ chết đây, còn tới hai cái bàn lận, cái này quả thật không phải việc cho người sống làm mà. Chân tớ run hết cả rồi đây này, Thính Thính cậu vẫn ổn đó chứ?"

Mạnh Thính: "..."

Cô đến phòng học, lúc đem cái bàn dời ra, vừa quay đầu quả nhiên trông thấy bóng dáng Giang Nhẫn ở đầu bên kia cầu thang.

Mạnh Thính quay đầu lại, bọn họ trong phòng học, lớp phó Phó Văn Phi đang nói cười với Thẩm Vũ Tình, Thẩm Vũ Tình ngồi vào bàn của Phó Văn Phi, lật xem tập sách của cậu ta.

Giang Nhẫn không nói đùa, nếu cô không đi qua, anh thực sự sẽ đến đây.

Nếu anh mà đến...

Ngày mai toàn trường sẽ lan truyền tin về Thẩm Vũ Tình, Giang Nhẫn, Phó Văn Phi... và một số việc rối loạn ngôn ngữ của bản thân cô nữa.

Mạnh Thính cắn răng một cái, đành phải đem cái bàn dọn đến bậc thang.

Anh thích dọn thì đi mà dọn, cho một chết tên khốn khiếp không nói lý lẽ nhà anh.

Giang Nhẫn khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng khiêng cái bàn đi.

Thiếu niên có rất nhiều sức lực.

Anh chuyển xong hai cái bàn, sắc mặt cũng không thay đổi. Đám người Triệu Noãn Chanh còn chưa quay lại, không khí nhẹ nhàng khoan khoái, trên ban công, những chú kiến đen đang bận rộn làm việc.

Mạnh Thính ngồi trên bậc thang, tay khoác lên hai đầu gối, trong lòng vừa hồ thẹn vừa tức giận.

Các bạn của cô đều phải lao động, còn cô thì...

Giang Nhẫn đứng trước mặt cô: "Còn nữa không?"

Mạnh Thính lắc đầu, cô ngược mắt lên, nghĩ thầm anh mau đi nhanh đi. Khóe môi Giang Nhẫn giương lên: "Cảm ơn tôi như thế nào đây học sinh giỏi?"

Mạnh Thính nghĩ thầm anh quả thật không biết xấu hổ.

"Tôi không có nhờ anh dọn giúp, tự tôi cũng có thể làm được."

Sắc mặt anh trầm xuống, mày kiếm sắc bén khiến người ta cảm nhận được sự giận dữ đầy nguy hiểm: "Thế nào, tính quyết nợ à?"

Cô nhớ đến lúc Giang Nhẫn đuổi theo xe buýt, rất sợ anh sẽ đánh mình.

Vốn dĩ anh là người không hề nói đạo lý.

Mạnh Thính đưa tay chạm vào túi áo.

Sau đó lấy ra tờ tiền năm đồng, cô khẽ nói: "Tôi mời anh uống nước vậy." Trước giờ cô vẫn luôn rất nghèo, từ trên xuống dưới cũng chỉ có năm đồng này.

Anh rũ mắt nhìn tờ tiền năm đồng kia.

Bàn tay đang cầm nó rất xinh đẹp, mảnh khảnh trắng nõn, mơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh nhạt. Dường như nó mảnh mai đến mức chỉ cần anh chạm vào sẽ biến mất ngay.

"Dùng năm đồng này để đuổi ăn mày đi à?"

Mạnh Thính cảm thấy có chút uất ức.

Năm đồng có sao đâu, cũng nhiều mà, ở thời điểm này có thể mua được năm cây kem với giá một đồng đó. Còn có thể ăn thêm sủi cỏ nữa nha.

Anh chặc một tiếng, ngồi xuống trước mặt cô, mang theo ý cười gọi: "Mạnh Thính."

"Ừ?" Cô ngược mắt nhìn anh.

"Không cần tiền của cô, thứ sáu khi tan học đến xem tôi chơi bóng." Anh nói, "Nghe hiểu không?"

Thứ sáu ngày đó là giải đấu liên đoàn bóng rổ, toàn bộ các trường trung học ở thành phố H đều sẽ tham gia. Bởi vì trường trung học Lợi Tài rộng lớn nhất và cũng là trường mới nhất, cho nên cuộc thi sẽ diễn ra ở đó.

Mạnh Thính siết chặt tờ tiền năm đồng, Giang Nhẫn thiếu fan hâm mộ đến điên rồi sao?

Cô không thích xem bóng rổ.

"Thứ sáu tôi phải thi thử."

Ý cười trong mắt anh dần tiêu tan, giọng điệu lạnh lùng: "Lúc cô thi xong, thi đấu vẫn chưa kết thúc. Trường học các cô cũng tham dự đó."

Cô nghi ngờ liếc anh một cái.

Anh nói: "Vì vậy cô nhất định phải tới."

Mặc kệ là cổ vũ cho ai, cũng phải có mặt.

Phải đến thì mới thấy được anh làm thế nào mà diệt sạch hết đám con mọt sách trường Thất Trung chứ.

Editor: Diệt sạch thì mới đến lượt anh ôm người đẹp về chớ =)))
Chương này bù cho đợt bận rộn cuối cùng sắp tới nha, yêu mn nà~

Nãy giờ lo "dzợt" FLASH SALE trên FAHASA đồng giá 29K, có 2 bộ ngôn mà tớ thích nhắm hiuhiu~ cơ mà đã bỏ được vô giỏ hàng rồi mà nó cứ xoay vòng vòng không làm ăn giề được hết:(:(out ra vào lại thì đã cháy hàng mất rồi *khóc một dòng sông*vì vậy Hedy up chương mới cầu an ủi từ các tình yêu nè hehe.

Bắt đầu từ chương 17 Hedy sẽ set pass nha, chi tiết sẽ nói rõ ở cuối chương 16. Các bạn cứ yên tâm vì nếu có đọc truyện sẽ trả lời được à, không khó lắm đâu. Sau này sẽ có vài chương free không pass không câu hỏi gì hết để mí bạn "dễ thở" nha~ Love you

BỆNH YÊU

Đặng La Vi Chi
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ngả Bài

Bệnh Yêu - Đặng La Vi Chi

Editor: Hedy

--0o0---

"Không phải bọn mày muốn biết người trên tấm hình mà Giang Nhẫn nhìn thấy lúc trước là ai sao?"

Bầu không khí thi cử nghiêm túc ở trường Thất Trung kéo dài được hai ngày, lúc thi xong môn cuối cùng là tiếng Anh vào hôm thứ sáu, tất cả học sinh đều thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Thính thu dọn xong đồ của mình rồi trở về lớp học, trong lớp có người vui có kẻ buồn.

Đám người Triệu Noãn Chanh và Hồng Huy đang đối chiếu đáp án với nhau.

"Tớ thấy đáp án nhất định là câu C."

Hồng Huy đẩy mắt kính: "Tôi chọn D."

Thấy Mạnh Thính trở về, ánh mắt Triệu Noãn Chanh sáng rực lên: "Thính Thính ơi, câu cuối cùng cậu chọn đáp án nào thế?"

Mạnh Thính suy nghĩ: "D."

Hồng Huy lập tức thở phào nhẹ nhõm, Triệu Noãn Chanh bày ra dáng vẻ như trời sắp sập xuống vậy. Mạnh Thính cười cười, cô có chút hoài niệm. Trong năm này chính là như vậy, bởi vì thành tích của cô luôn đứng đầu, tất cả bạn học khi đối chiếu đáp án sẽ luôn hỏi cô, dường như lời cô nói ra chính là đáp án chuẩn nhất vậy.

Môn tiếng Anh của Mạnh Thính rất tốt, điểm tối đa là 150 điểm thì cô có thể được hơn 140 điểm, chỉ bị trừ ở phần viết văn, hoặc một vài chỗ điền vào chỗ trống.

Cô vẫn luôn cố gắng nỗ lực, kể cả trong hai năm bị hủy dung ấy, lúc cô không có việc gì làm cũng tìm cho mình một công việc phiên dịch. Vì vậy khi được sống lại lần nữa, những bài kiểm tra thế này đối với cô cũng không có gì xa lạ.

Trong lớp có hai nam sinh đang thay quần áo chơi bóng, gương mặt bọn họ vô cùng hưng phấn đi ra ngoài.

Hai người kia chính là Lý Dật Long và Lưu Duẫn đã xin giúp cho Mạnh Thính lần trước.

Ánh mắt Triệu Noãn Chanh phát sáng: "Năm nay có giải đấu bóng rổ đó nha! Được tổ chức ở trường trung học sát vách, dù sao mai cũng là cuối tuần, Thính Thính à, chúng ta đi xem thi đấu đi."

Mạnh Thính nhớ tới lời đe dọa của Giang Nhẫn, có hơi do dự, nếu để cô lựa chọn, cô sẽ không đi đâu.

Cô không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Giang Nhẫn.

"Đội bóng rổ lớp ta có Lý Dật Long và Lưu Duẫn, chúng ta phải đi cổ vũ cho bọn họ chứ."

Mạnh Thính trầm mặt hồi lâu, khẽ gật đầu.

Tính cô không thích thiếu nợ người khác, Giang Nhẫn giúp cô di chuyển bàn học, nếu cô mà đổi ý, trong lòng sẽ bứt rứt khó chịu.

Triệu Noãn Chanh cực kỳ phấn khích: "Đi thôi đi thôi."

Khi bọn họ đi đến trường Lợi Tài mới phát hiện bên trong chật ních học sinh.

Tiết trời tháng 11, thổi ra một hơi cũng biến thành sương trắng. Trên sân bóng rổ, nhóm nam sinh mặc những chiếc áo ngắn tay và quần đùi, mồ hôi tuôn như mưa.

Nữ sinh ở bên ngoài hét đến khàn giọng: "Lớp năm, cố lên!"

"Lớp mười hai, xông lên nào!"

"Thất Trung tất thắng!"

Nơi tập trung nhiều người nhất chính là bên trong sân bóng rổ.

Tiếng hét chói tai vang lên hết đợt này đến đợt khác khiến các trận đấu trở nên đầy kịch tính.

Những âm thanh cổ vũ vỡ vụn kia chẳng nổi thành hai từ hoàn chỉnh – Giang Nhẫn.

Triệu Noãn Chanh mặc dù đối với Giang Nhẫn không có cảm tình gì nhưng giờ phút này cũng không tránh khỏi tò mò.

"Giang Nhẫn cũng thi đấu hả? Chúng ta đi xem thử một chút nha Thính Thính."

Nhưng phía bên ấy đều được vây quanh bởi tốp ba tốp năm nam sinh và nữ sinh, chiều cao các cô không tới, đến cả bóng người còn không nhìn được.

Bên trong sân đột nhiên yên tĩnh lại, sau đó ào ra một tràng pháo tay càng sôi nổi hơn.

"Aaaaa, vô được 3 điểm rồi."

"Giang Nhẫn đẹp trai quá đi aaaaa!"

Trái tim Mạnh Thính đập thành thạch, sống lại đã lâu, cô ở trong vòng vây của những thanh thiếu niên tràn đầy hưng phấn và nhiệt huyết này, lần đầu tiên cảm nhận được bản thân mình cũng có chút non nớt của tuổi trẻ.

Triệu Noãn Chanh lôi kéo cô vào trong đám người, khó khăn lắm cô mới nhìn thấy Giang Nhẫn từ trong khe hở.

Anh mặc đồng phục chơi bóng màu đỏ, trước ngực là con số 5 màu đen.

Lưng áo phía sau ghi theo lối chữ Khải* hai từ "Giang Nhẫn".

(*) một trong những kiểu viết thư pháp của Trung Quốc, (Trung văn phồn thể: 楷書; Trung văn giản thể: 楷书; bính âm: kǎishū), còn gọi là chân thư (真書), chính khải (正楷), khải thể (楷體) và chính thư (正書), là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất (xuất hiện khoảng giữa thời Đông Hán và Tào Ngụy và phát triển thành phong cách riêng vào thế kỷ 7 CN)

Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

Khải thư 楷书 là bước phát triển hoàn thiện nhất của chữ Hán. Chữ Khải lưu truyền đến ngày nay, sau chữ Khải không còn thể chữ nào tiến bộ hơn nữa. Chữ Khải kết cấu chặt chẽ, nét bút chỉnh tề, lại đơn giản dễ viết, vô cùng quy phạm. Phần lớn chữ in ngày nay đều thuộc về chữ Khải.

Trên mái tóc bạc của anh toàn là mồ hôi, thuận theo gò má rơi xuống, ướt đẫm cả đồng phục chơi bóng, anh không thèm để ý đưa tay lau nhẹ khóe miệng. Chuyển bóng dẫn bóng một đường lưu loát.

Anh là nam sinh cao nhất trong trận đấu, cũng là chàng trai nổi bật nhất.

Đến cả Triệu Noãn Chanh cũng đỏ hết mặt, bị hormone nam tính làm cho lóa mắt.

Quả đầu bạc chói lọi, chân mày khóe mắt đều toát lên vẻ lưu manh ngỗ ngược.

Anh ném bóng vào rổ, đảo mắt một vòng, nhưng không hề có mảy may ý cười nào trong mắt. Trong sân từng tiếng hét chói tai vang lên, anh ra dấu tạm ngừng, nói với trọng tài: "Thay người ra sân."

Sắc mặt anh lạnh lùng, ai cũng nhìn ra được anh đang mất hứng.

Giang Nhẫn tùy tiện ngồi xuống khu dự bị, Lữ Nguyệt cầm chai nước và khăn lau sạch sẽ đi đến, cả khuôn mặt cô ta đỏ bừng. "Giang Nhẫn, cậu uống chút nước đi."

Anh liếc cô ta một cái, trong mắt càng thêm lạnh lẽo.

Kỳ thi ở Thất Trung đã sớm kết thúc.

Cô gạt anh! Anh cản rặng, cô mà cũng dám gạt anh!

"Đừng phiền tôi!"

Lư Nguyệt lúng túng rời đi. Mồ hôi ướt đầm đồng phục chơi bóng của anh, anh không thèm lau, thậm chí một ngụm nước cũng không uống.

Hạ Tuấn Minh mặc một cái áo số 8 trên người, hỏi Phương Đàm: "Anh Nhẫn làm sao vậy? Không phải vừa rồi vẫn ổn à?"

Bình thường Giang Nhẫn không chỉ mới chơi nửa trận là buông, với cái thể lực kia của anh, cho dù có chơi liền hai trận không nghỉ giải lao đi nữa còn được, đâu thể nào như người bình thường được chứ.

Phương Đàm đưa mắt nhìn bảng điểm với số điểm "22:8" bên cạnh, phía bên họ là 22, xem như đã chiến thắng được phân nửa, "Tâm tình của anh Nhẫn không tốt chứ sao."

Các tuyển thủ trường Thất Trung nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng Giang Nhẫn cũng lui xuống, không cần nói nhiều, cái người kia chơi bóng quả thật rất mãnh liệt, nữ sinh cổ vũ cho bọn họ cũng "nổi giáo cho giặc", toàn hội trường đều chỉ nghe một cái tên Giang Nhẫn. Bọn họ bị đánh tan tát, bây giờ Giang Nhẫn đã lui xuống, bọn họ bắt đầu điên cuồng gỡ lại điểm số.

Thiếu niên tóc bạc mắt đen, lạnh lùng nhìn số điểm từ 22:8 biến thành 24:16.

Hạ Tuấn Minh hoảng loạn, vội vàng hấp tấp hô tạm dừng giải lao.

Anh ta lau mặt, đi đến trước mặt Giang Nhẫn: "Anh Nhẫn, anh mau quay lại đi, đám rùa kia đang từ từ gỡ điểm kia."

Phương Đàm đưa mắt nhìn đám người, có tầng tầng lớp lớp người trong đó, hình như anh ta thấy được Mạnh Thính.

Bởi vì chen chúc trong đám đông, cô và Triệu Noãn Chanh không chiếm được chỗ đứng trước, thỉnh thoảng mới lộ mặt ra.

Thân hình mảnh mai của nữ sinh, chiều cao cũng không bằng nhóm nam sinh hàng trước, tầm nhìn bị chắn mãnh liệt.

Phương Đàm đột nhiên nảy lên ý nghĩ lớn mật, anh ta ngồi xuống bên người Giang Nhẫn, điệu bộ cười lơ đãng nói: "Tao nhìn thấy Mạnh Thính, ở kia kìa."

Giang Nhẫn đột nhiên ngẩng đầu.

Chỉ liếc mắt một cái từ trong đám người đã nhìn thấy Mạnh Thính, Triệu Noãn Chanh và cô vô cùng chật vật bởi vì nơi này quá đông đúc. Rất nhiều học sinh từ khắp các trường học đều đến tham gia náo nhiệt, đừng nói chiếm được hàng đầu, muốn nhìn hội trường thi đấu bên trong một chút cũng không dễ dàng.

Mắt kính của Mạnh Thính bị người ta đụng phải bị lệch ra, cô vội vàng đưa tay đỡ lấy, có một chút hốt hoảng ngốc nghếch.

Người ta đi xem thi đấu, còn cô thì lại bảo vệ mắt kính của mình không bị hư vỡ.

Anh đột nhiên bật cười.

Giang Nhẫn bước đến đó, đám người đều nhìn anh, anh đi xuyên qua hơn phân nửa đám người trong sân, bước đến bên cô.

Mạnh Thính khó khăn lắm mới bảo vệ được mắt kính, cô khẽ thở phào.

Nhưng đồng thời cũng cảm giác được xung quanh chợt vắng lặng.

Cô ngược mắt lên đã thấy ngay Giang Nhẫn.

Cô bị chặn bởi sợi dây ngăn cách màu đỏ ở bên ngoài, còn anh thì ở bên trong sợi dây đỏ, nụ cười có chút xấu xa: "Ai mua giúp tôi chai nước và khăn mặt nào?"

Đám nữ sinh yên lặng trong chớp mắt, ngay sau đó lập tức phát điên lên. Một đám rối rít nhào chạy đến căn tin, đám đông tản ra không ít. Có mấy người lập tức đưa ngay cho anh.

Anh không nhận lấy, đưa tay sờ soạng vài tờ tiền trong túi.

Không hiểu sao Mạnh Thính có dự cảm không tốt, thậm chí cô còn có suy nghĩ quay đầu rời khỏi.

Cậu thiếu niên cười nhẹ nói: "Này bạn học, giúp tôi một chút được không?"

Anh đưa tờ 100 đồng đến trước mặt cô.

Mạnh Thính ngược mắt nhìn anh, mồ hôi của anh chảy xuống xương lông mày, anh cười: "Nhanh cầm đi."

Giọng điệu mang theo mấy phần ngang ngược.

Cô tức muốn khóc, dưới ánh mắt nhiều người như vậy, cô nhận cũng không được, không nhận cũng không được.

Liếc nhìn thấy nhiều người vây lại, Mạnh Thính đoạt tờ tiền trong tay anh, không nói lời nào, cũng không thèm nhìn anh một cái, quay đầu đi đến căn tin trường.

Anh đứng sau lưng cô, trông thấy hai vành tai cô đỏ bừng, nhịn không được bật cười.

Giang Nhẫn đeo bao tay lên, nói với huấn luyện viên: "Nửa trận sau em sẽ vô sân."

Hạ Tuấn Minh ngây ngốc nhìn theo Mạnh Thính: "Kia chẳng phải là nhỏ mắt mù Mạnh Thính trường Thất Trung sao?"

Phương Đàm nhíu mày.

Hà Hàn dường như phát hiện ra nhân vật đáng gờm: "Không phải chứ, mắt em gái kia có vấn đề à?"

Hạ Tuấn Minh mờ mịt không hiểu, anh ta thấy sắc mặt kỳ lạ của Lữ Nguyệt phía xa, toát ra vài phần ngờ ngàng. Không phải đó chứ, đại mỹ nữ như Lữ Nguyệt mà còn không thèm, ai mẹ nó lại đi thích một nữ sinh con mắt có vấn đề chứ.

Nhưng anh ta không có thời gian để suy ngẫm, nửa trận thi đấu lúc sau chuẩn bị bắt đầu.

Nam sinh trường Thất Trung vừa vào sân đã thấy ngay Giang Nhẫn, kêu rên một tràng trong lòng nhưng trên mặt thì hết sức bình tĩnh.

Không có việc gì không có việc gì, khoảng cách điểm số giữa hai bên đã được rút ngắn còn gì.

Nhưng kết quả mới chỉ vô trận được hai phút, mặt bọn họ đều tái mét. Mẹ nó người này là tên điên à! Bọn họ đào mộ tổ tiên tên này hay sao?

Đối diện số 5! Bọn họ chỉ tham gia thi đấu thôi mà, đâu phải quyết chiến sinh tử gì đâu.

Ngoại trừ phạt bóng ra, đội Thất Trung ngay cả trái bóng còn chưa được chạm vào.

Nửa trận sau đó đều là Giang Nhẫn dẫn bóng ném rổ, cổ họng của đám nữ sinh vì gào thét mà khàn cả giọng.

Đôi mắt Giang Nhẫn sáng rực, dường như trong mắt có ánh sao.

Phương Đàm ở khu nghỉ ngơi luôn chú ý đến đám đông, đột nhiên sắc mặt thay đổi.

Mạnh Thính... không có quay lại.

Đến khi trọng tài tuyên bố kết quả cuối cùng, đám người dần dần tản đi, nụ cười trên mặt Giang Nhẫn cũng vụt tắt.

Hạ Tuấn Minh liếc thấy sắc mặt của anh cũng sợ hãi: "Anh Nhẫn..."

Giang Nhẫn không nói một lời, quăng trái bóng cầm trên tay đi, trái bóng đập vào lan can, "âm" một tiếng.

Đám người trường Lợi Tài tụ tập ở một nơi.

Giờ phút này ở tại nơi đây đang trình diễn một trò khôi hài, đây chính là đường đến căn tin.

Thư Lan bị người ta giội một xô nước đường lên toàn thân.

Tóc tai cô ta bừa bộn, xông lên đánh nữ sinh kia: "Con khốn!"

Đám nữ sinh bên kia lớn tiếng: "Sao nào, mà còn bày ra dáng vẻ làm như uất ức lắm vậy, Giang Nhẫn ghê tởm mà, mà liền đi cướp bạn trai của Trương Y Y à?"

Lúc Mạnh Thính quay lại, đúng lúc đụng phải một màn này.

Thư Lan cũng không phải dạng hiền lành gì, xông lên không chút sợ hãi. Cô ta bị ăn vài cái bạt tai, hoa mắt chóng mặt, hận không thể giết chết đám người này.

Cô ta cướp bạn trai người khác thì sao chứ?

Nếu nam sinh kia không có ý giống vậy thì sao có thể bị mấy câu của cô ta cúa được chứ?

Không quản tốt bạn trai của mình, còn đi gây phiền phức cho cô ta nữa!

Nhưng suy cho cùng thì một người sao địch lại nổi năm sáu người chứ!

Lúc tóc cô ta bị nắm lấy buộc phải ngẩng đầu lên, liếc mắt liền thấy Mạnh Thính đi ngang qua không mảy may quan tâm đến.

"Chị!"

Cô ta không thể nào tin được đây chính là Mạnh Thính, trước đây khi cô ta bị thương, Mạnh Thính vô cùng đau lòng. Cô ta vô cùng tin tưởng rằng, Mạnh Thính sẽ không làm hại mình, cũng không khiến mình bị tổn thương.

Thế nhưng giờ phút này nhìn thấy thần sắc yên tĩnh, giống như những người qua đường khác đích thật là Mạnh Thính!

Đám nữ sinh kia nghe thấy cô ta hô lên tiếng "chị", cũng nhìn sang.

Một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, mặc một bộ đồng phục trường Thất Trung, đang ôm chai nước khoáng và khăn mặt ngang qua.

Cô không để ý đến Thư Lan, tựa như chỉ là người xa lạ.

Trong đáy mắt Thư Lan toát lên vẻ hung ác.

Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì mà cô ta phải bị đánh, còn Mạnh Thính từ nhỏ đến lớn cái gì cũng có.

Cô ta lớn tiếng hét: "Chị, chị mặc kệ em sao?"

Cô ta thấy Mạnh Thính vẫn đi về phía trước, đột nhiên quay đầu nói với đám nữ sinh: "Chị ấy là chị gái ruột của tao, bây giờ chắc chắn đang đi tìm người giúp rồi đó, bọn mày xong đời rồi!"

Nữ sinh kia giật mình, sắc mặt trầm xuống: "Mau chặn nữ sinh kia lại."

Mạnh Thính không nghĩ Thư Lan sẽ dùng đến chiêu này, trong lòng rét lạnh. Cô giật mình, nhưng trong lòng khá điềm tĩnh.

Cô biết mình đâu không lại bọn họ, cô chỉ vào đồng phục của mình: "Tôi học ở Thất Trung, không quen biết cô ta."

Nữ sinh kia trông thấy vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt của Mạnh Thính, trái lại có khuynh hướng tin lời cô. Xem xét con mắt có vấn đề của Mạnh Thính, đoán cô không dám xen vào việc của người khác: "Cô đi đi."

Thư Lan tức muốn chết rồi, Mạnh Thính vậy mà thực sự bỏ mặc cô ta, cô ta không cam tâm giã dũa: "Bọn mày không tin tao? Không phải bọn mày muốn biết người trên tấm hình mà Giang Nhẫn nhìn thấy lúc trước là ai sao?"

Ngón tay cô ta chỉ thẳng: "Chính là chị ta! Chị ruột của tao, chị ta muốn chạy thoát để tìm người đến giúp đó, không tin bọn mày tháo kính chị ta xuống mà xem."

Sắc mặt Mạnh Thính thay đổi, nữ sinh cầm đầu kia liếc mắt một cái, một chai nước đổ xuống.

Trong không khí mang theo khí lạnh thấu xương.

Lúc mắt kính của Mạnh Thính bị người ta giẫm nát, nước đường theo trán cô chảy xuống.

Không khí chợt yên tĩnh trong chớp mắt.

Cô không dám mở mắt, rất sợ nước đường chảy vào mắt sẽ bị nhiễm trùng.

Xung quanh là một trận hoảng loạn và kinh hãi, đám nữ sinh đột nhiên yên tĩnh lại.

"Cô..."

"Cô ta đúng là..."

Người trên bức ảnh kia, sau khi đã trưởng thành.

Mạnh Thính cảm giác được bản thân xui xẻo đến cực điểm!

Cô vừa vội vừa tức, khăn mặt trên tay bị người nào đó đoạt lấy, xoay đầu cô lại rồi phủ lên gò má cô, cô bị người ta bưng mặt lên, cẩn thận từng li từng tí lau nước trên mặt cô.

Đốt ngón tay người kia rõ ràng, ngón tay nóng hổi.

Mùa thu chợt lạnh lẽo, tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy được. Cô không nhìn được, nhưng nghe thấy thanh âm lặp ba lặp bập của đám nữ sinh kia: "Giang... Giang Nhẫn."

Hè lỗi mn, Hedy quay lại rồi đây. Chương này khá dài, mới edit xong up liền cho mn lun nè. Không phải Hedy cut ngay đoạn hay đâu nhá, lỗi tại tác giả đó nha, Hedy vô tội nè *đáng thương*

Bắt đầu từ chương sau sẽ set pass nha. Sau khi có chương mới, các bạn truy cập vào nhà Hedy (được ghim ở đầu trang) và vào mục Quiz để chơi quiz lấy pass từ chương 17 đến chương 2x (chưa biết sẽ set pass kiểu chơi quiz này đến chương 20 mấy nha) các bạn cứ đợi thông báo từ Hedy.

Hedy rất xin lỗi các bạn bên Wattpad nhé, những chương set pass sẽ không được đăng trên Wattpad, thay vào đó Hedy sẽ đăng thông báo đã up chương mới trên đó để các bạn tiện theo dõi trên WP nha. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ~

Chúc các bạn chơi quiz và đọc truyện vui vẻ! (thông cảm mới biết làm quiz nên giao diện khá "giản dị" nhé)

Cùng đợi nữ thần của chúng ta ở chương 17 nào~

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trở Về Năm Lớp 11

Chương 2: Người Mù?

Chương 3: Cô Bé Câm

Chương 4: Đừng Khóc

Chương 5: Sẽ Không Yêu Sớm

Chương 6: Coi Thường

Chương 7: Cuộc Thi Olympic Toán Học

Chương 8: Quán Quân

Chương 9: Bá Đạo

Chương 10: Thật Xinh Đẹp

Chương 11: Lên Đây Đi

Chương 12: Lòng Ngực

Chương 13: Phát Bệnh

Chương 14: Hồi Phục

Chương 15: Không Biết Xấu Hổ

Chương 16: Ngả Bài